XVI. évfolyam 21. szám **Ára: 1 forint** *1960. május 26*

Ludas Matyi

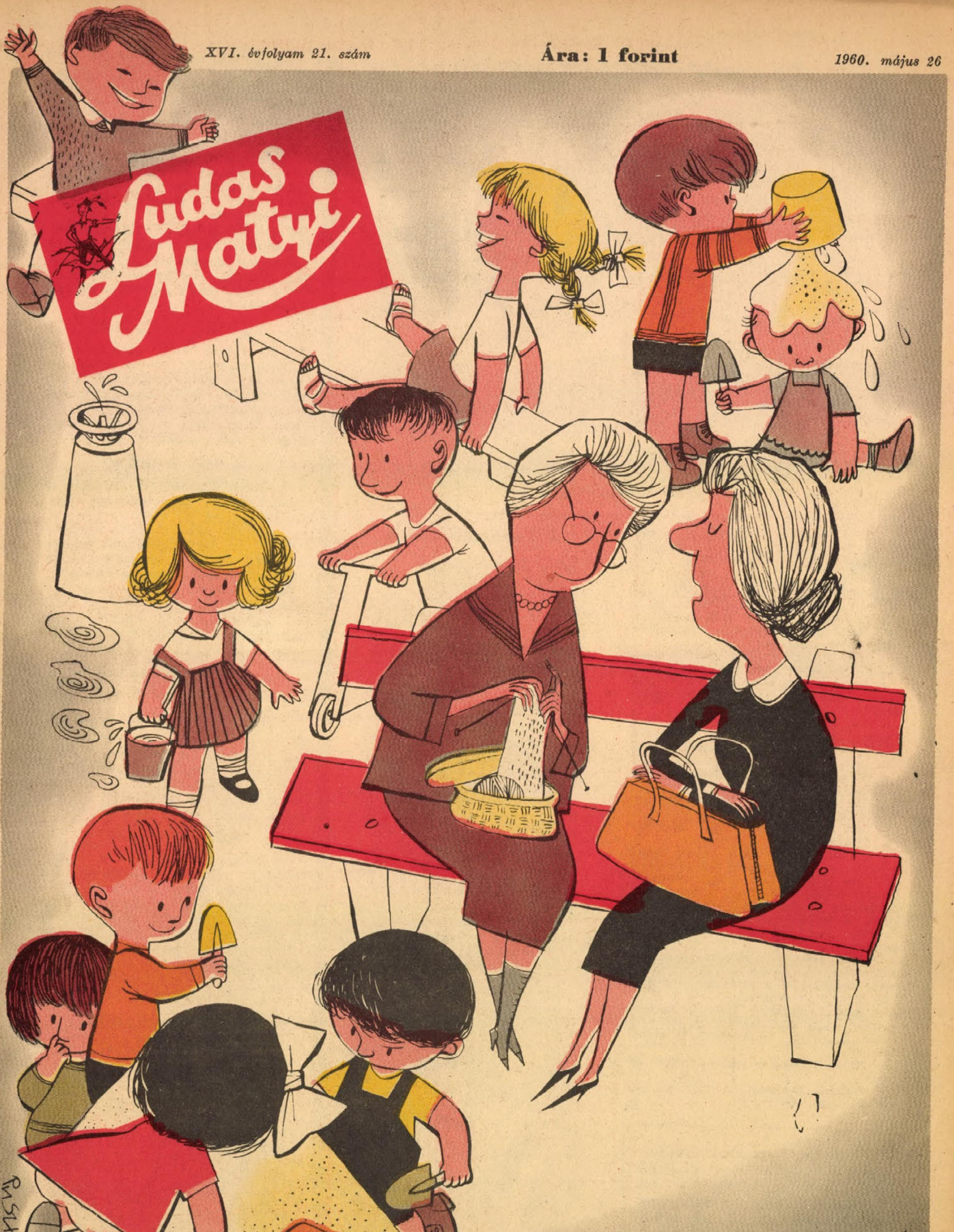

Pusztai Pál rajza

— Én mondom magának, Kovácsné, ma már nincsenek gyerekek...

USA-tengeralattjárók Kuba felségvizein

Erdei Sándor rajza

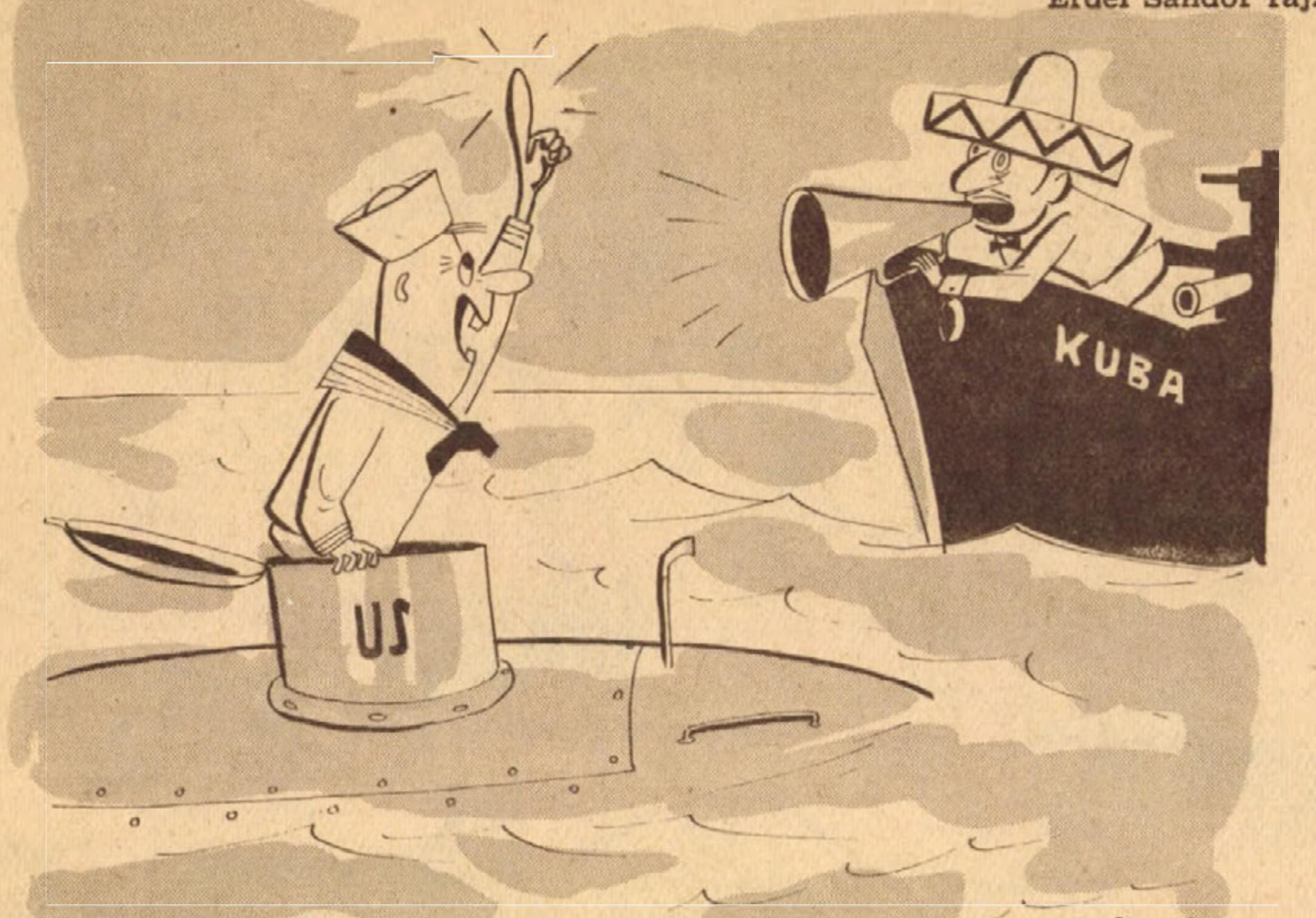

– Ami go home!
– Nem látja, hogy meteorológiai megfigyeléseket végzek?!

FUTBALL-MECCSEN

A kerekarcú, barnára sült, harmincöt év körüli férfi a dühtől pulykavörösen kiáltott fel a lelátón:

— Tipikus durva gáncs volt! Szabadrúgás! Hallatlan! Nem adta meg!

— De miért lett volna ez szabadrúgás? Hiszen senki sem volt a szélső közelében.

— Na, ne meséljen nekem! Azt hiszi, hogy a falvédőről léptem le? Úgy fellökték, ahogy az a nagykönyvben meg van írva.

— Akinek szeme van, az láthatta, hogy a labdába botlott meg.

— Ezt a példátlan elfogultságot! Ofszájd! Ofszájd!

— Már bocsánatot kérek, ez miért lenne ofszájd?

— Nahát, az embernek ökölbe szorul a keze. Az összekötő nem állt ofszájdon? Hát vegye tudomásul, hogy ugyanúgy ofszájdon állt, mint ahogy a maga szája is folyton ofszájdra jár, amikor a csapatát védi. Gól! Gól!

— De hiszen a bíró már sokkal előbb fütyült.

— Mert csal! A napnál is világosabb, hogy csal. Minden ítélete csalás! Pimasz bíró! Szemüveget a bírónak! — kiabált éles hangon a lelátóról.

A másik lemondóan intett a kezével, jelezve, hogy egyesekkel nem lehet vitatkozni. Aztán megkérdezte a szomszédját.

— Ki ez a dühös, izgága ember? Ismeri?.

— Hogyne ismerném! A vesztésre álló futballcsapat elnöke ...

(sti)

A Ludas Matyi tizenötödik születésnapja alkalmából garmadával érkeztek jókívánságok. Sok táviratot, levelet, telefonüzenetet, virágot kaptunk, sőt még humoros versikét is. Jól esett az elismerés, szívből örültünk a megemlékezéseknek. Olvasóinknak és barátainknak ezúton fejezzük ki hálás köszönetünket.

A kartársnő fiókja

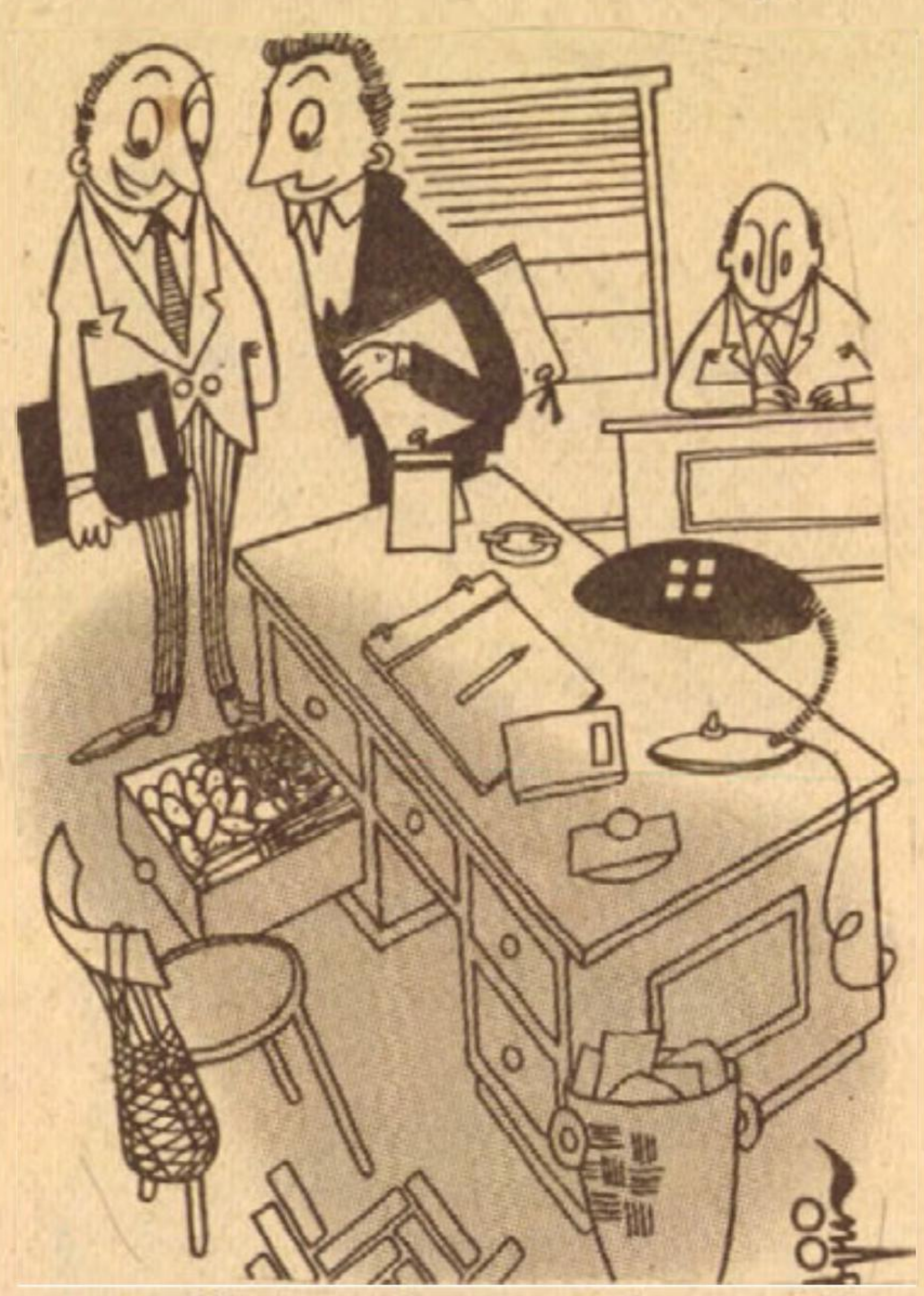

– Nini, már van újkrumpli?

A legújabb gyorskiszolgáló büfé

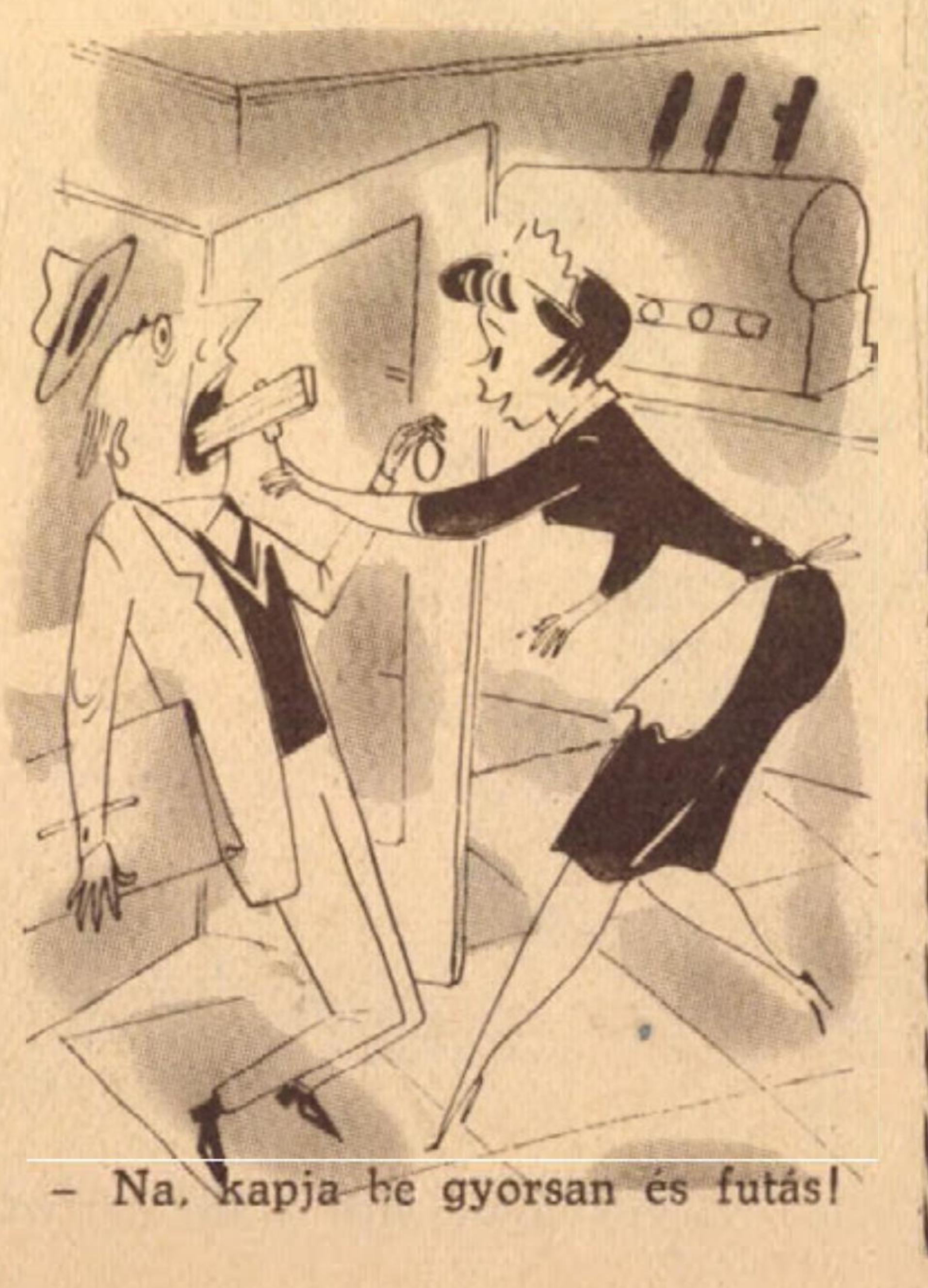

– Na, kapja be gyorsan és futás!

Ezt olvastuk

Mit hiányol a kritikus?

A Magyar Nemzetben Veres Péter: Kelletlen leány című regényének bírálatában olvastuk ezt a megállapitást:

„Amit e regényben elsősorban *hiányolnunk kell,* az a társadalmi környezet szűkreszabottsága."

Ha *kifogásolta, elitélte, hibáztatta* volna a kritikus, hogy a regény társadalmi környezete szűkreszabott, azt megértjük. Miért hiányolja azonban azt, ami éppen a saját megállapitása szerint – *megvan az írásműben?*

Megfejtők kerestetnek!

Az Esti Hírlap közölte ezt a hírt:

„Júniusban nyitják meg *a teherforgalomnak* az új győri hajóállomást. Ezzel a jelentős ipari város bekapcsolódik a dunai *személyhajó-forgalomba."*

Nem ártott volna használati utasítást mellékelni ehhez a hírhez!

A nagy szatirikus

Az Ország-Világban Cs. Gy. írja az alábbi mondatot az Amerikában kivégzett Chessmanról:

„... minden paragrafust a visszájára fordított, az igazságszolgáltatás minden repedésén meglátta a szakadékot s azt kitágította, mint egy nagy szatirikus."

Kérdést intéztünk Mark Twain, Jonathan Swift és Karinthy Frigyes urakhoz, tágitottak-e már szakadékot az igazságszolgáltatás repedésén? „Soha!" – kiáltottak fel mindhárman egyszerre.

Különleges oázis

A Népszava sporttudósításában olvastuk:

„A Honvéd egyetlen oázisa Budai volt, aki elfoglalta a pálya közepét és ott, mint a gőzmozdony robogott ..."

Már az is ritka dolog, hogy egy oázis elfoglalja a pálya közepét. De az, hogy ott gőzmozdonnyá alakulva át robogni kezd – az már szenzáció!

Szép kis tehenek

Azt írta az Esti Hírlap, hogy a rákoskeresztúri „Dózsa" termelőszövetkezet 102 fejőstehene évente 4000 liter tejet ad. Ez azt jelenti, hogy egy-egy tehén átlagban alig valamivel több, mint 1 deci tejet ád naponta.

Ezek a tehenek nem érdemelték meg a sajtó nyilvánosságát!

Dr. Árgus

Születésnapi torta technikuséknál

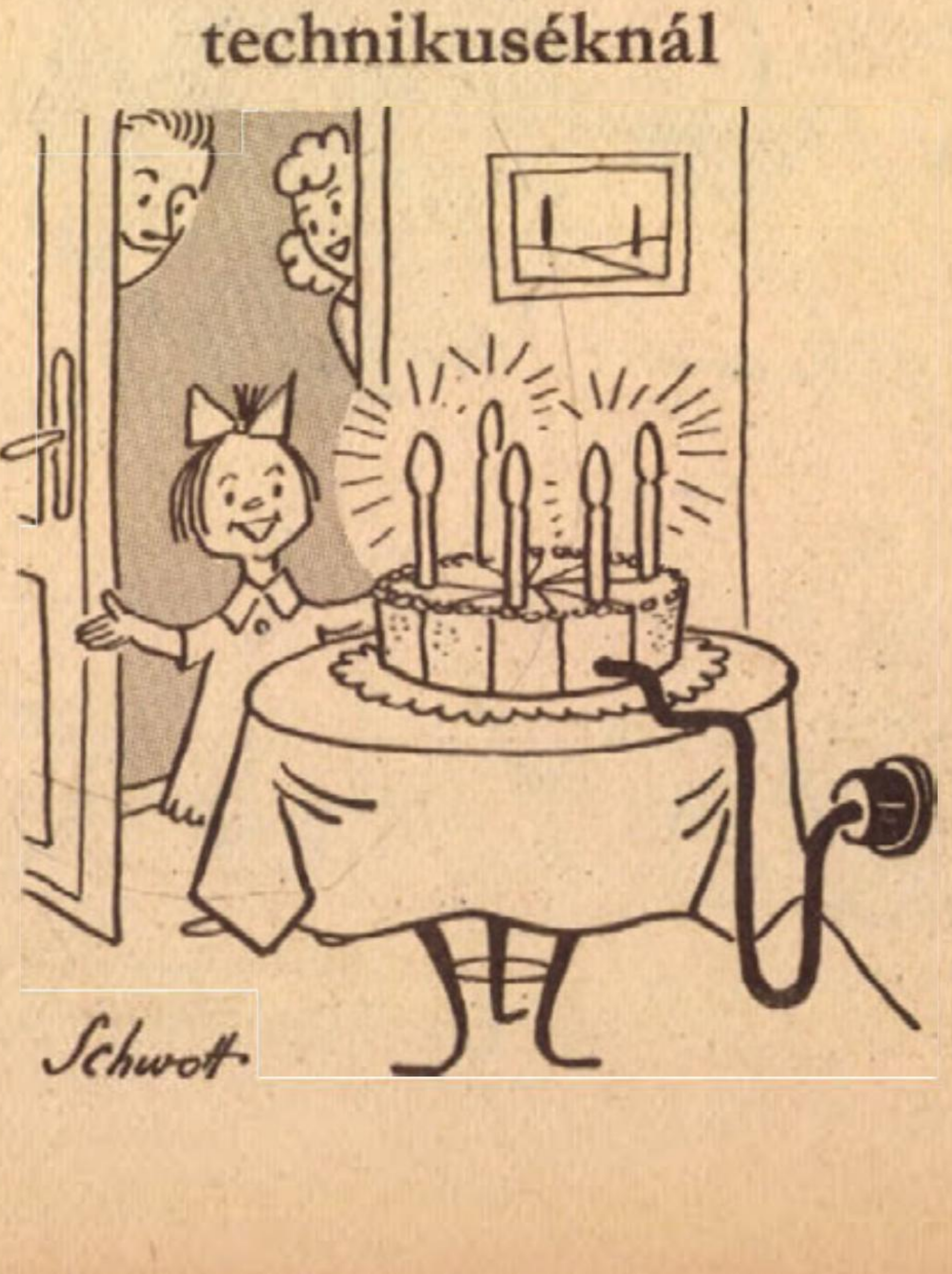

Újra működik az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság

Szegő Gizi rajza

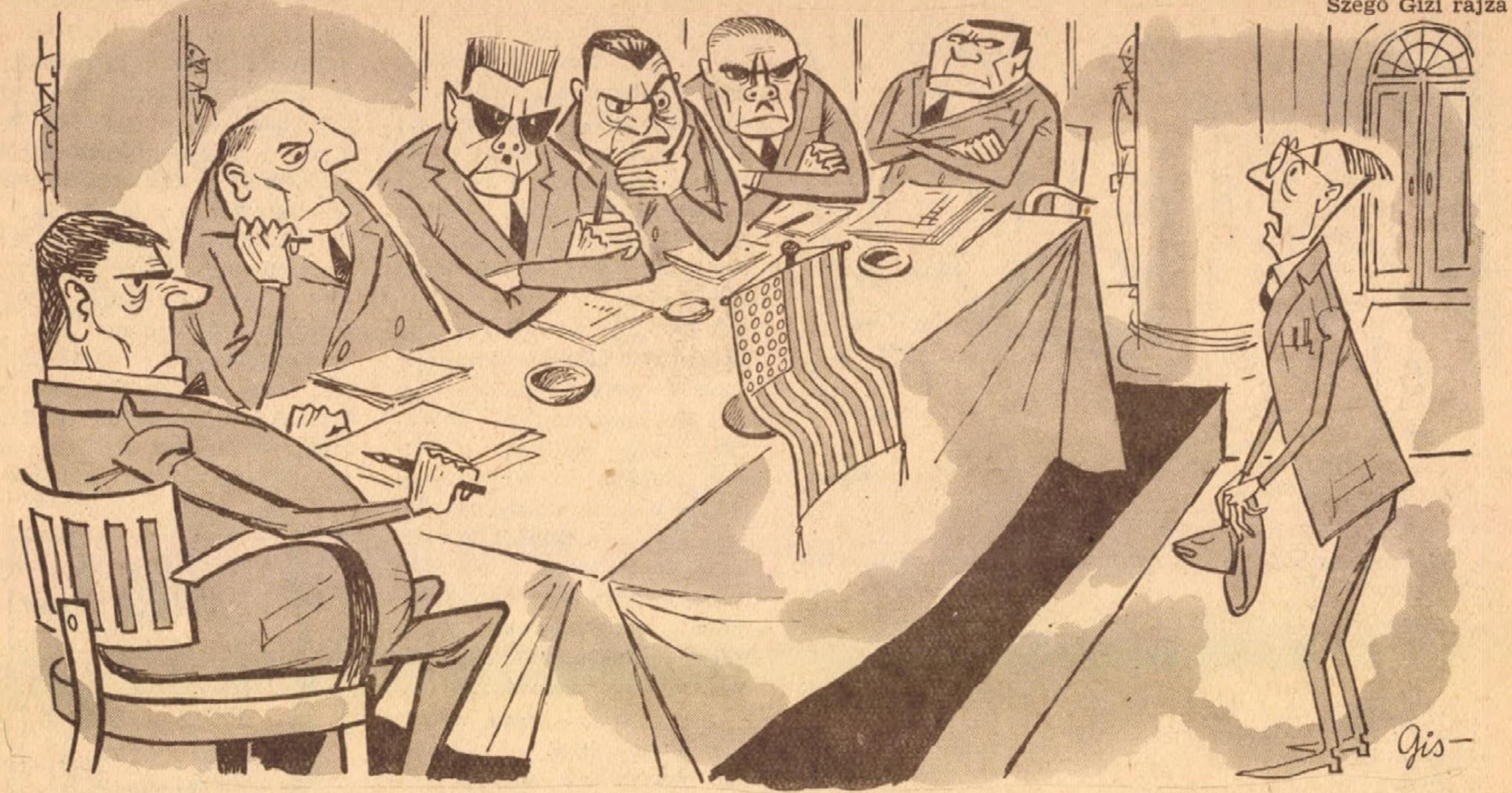

Amerikai polgár: Azt javaslom, uraim, hogy idézzék maguk elé Mr. Hertert... Mostanában Amerikának az ő tevékenysége árt a legtöbbet!

Pesti tudósítónktól

Olvastam már sok szép méltatást Krudy Gyula írói munkásságáról, de olyan rövidet, mint amilyen az író emléktábláján olvasható, még soha. A Krudy Gyula utca és a Nagykörút sarkán látható Krudy Gyula domborművű képmása, s alatta a szöveg: „Krudy Gyula, író, egyéni hangú, meghitt hangulatú regények alkotója". Pont.

Régi meggyőződésem, hogy esztétáinknak hosszadalmas és néha unalmas fejtegetések helyett márványba kellene vésniök mondanivalóikat. Mivel a márványbavésés nehézkes, hosszadalmas eljárás, biztosra vehető, hogy mindenki igyekezne a lehető legrövidebben kifejezni magát. Hadd siessek néhány szerény példával segítségükre:

„Shakespeare, író, drámai hatású színdarabok alkotója, aki szonetteket is írt."

„Homeros, költő, finom hangulatú eposzok teljesen egyéni hangú írója."

„Petőfi Sándor, fiatal költő, a Talpra magyar és még sok más szép vers alkotója."

„Karinthy Frigyes, író, kacagtató humoreszkek írója, mint például ...hahaha... amikor ketten találkoznak... hihi... nem is tudjuk folytatni..."

*

Hatalmas orgonacsokrot visz egy középkorú férfi az utcán. Ismerőse megállítja:

— De gyönyörű csokor! Hol vetted?

— Loptam! — mondja az illető hamiskás mosollyal.

Nem igaz! Füllentett. Láttam, amikor vette a virágárusnál.

*

Valamelyik nap meg akartam nézni a tükörben, hogy milyen vagyok lehunyt szemmel. Nem sikerült.

Vannak korlátai az emberi törekvéseknek.

F. L.

A jelen század legénye

Toncz Tibor rajza

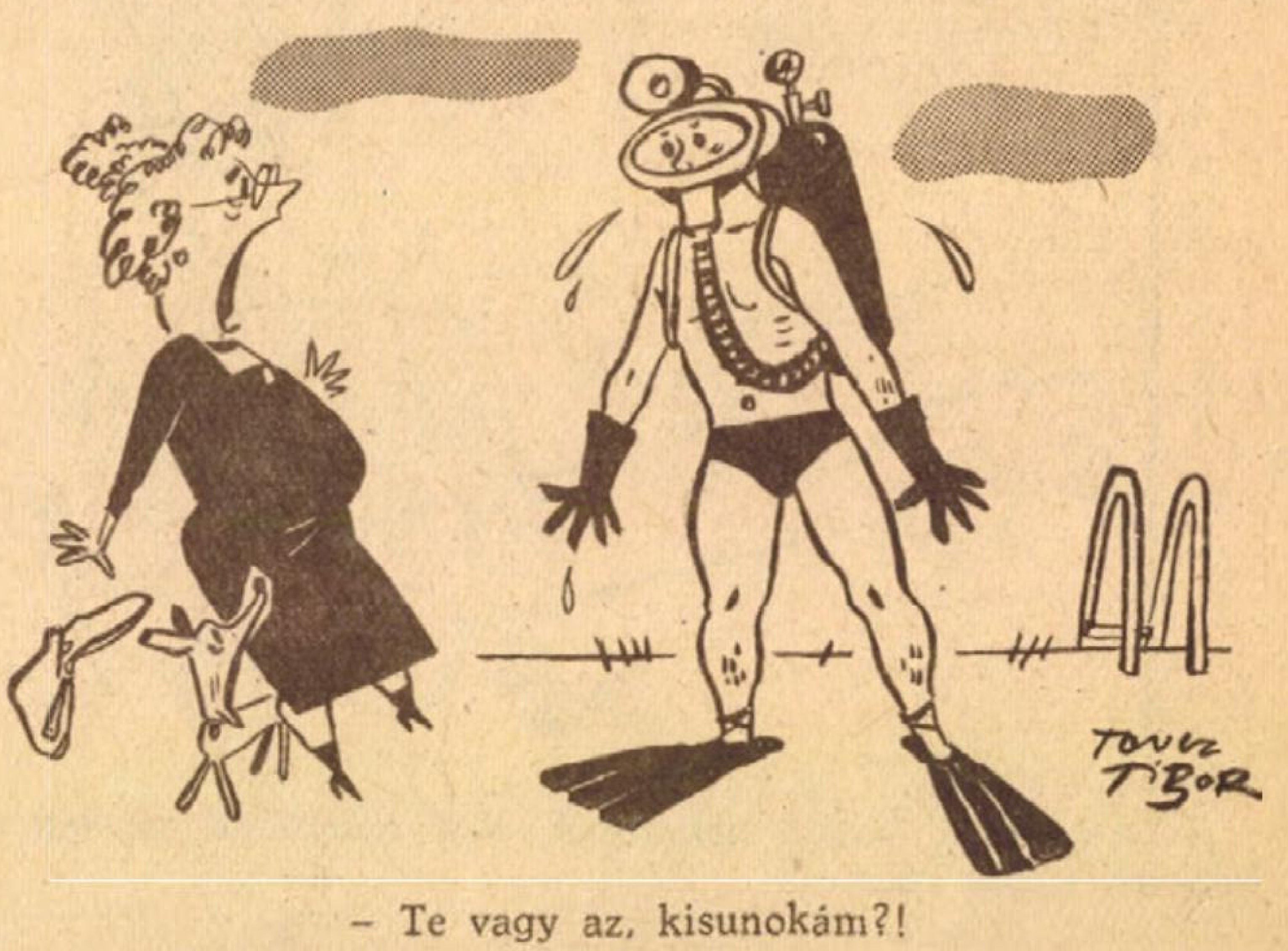

– Te vagy az, kisunokám?!

A fegyverek békés felhasználása

Mészáros András rajza

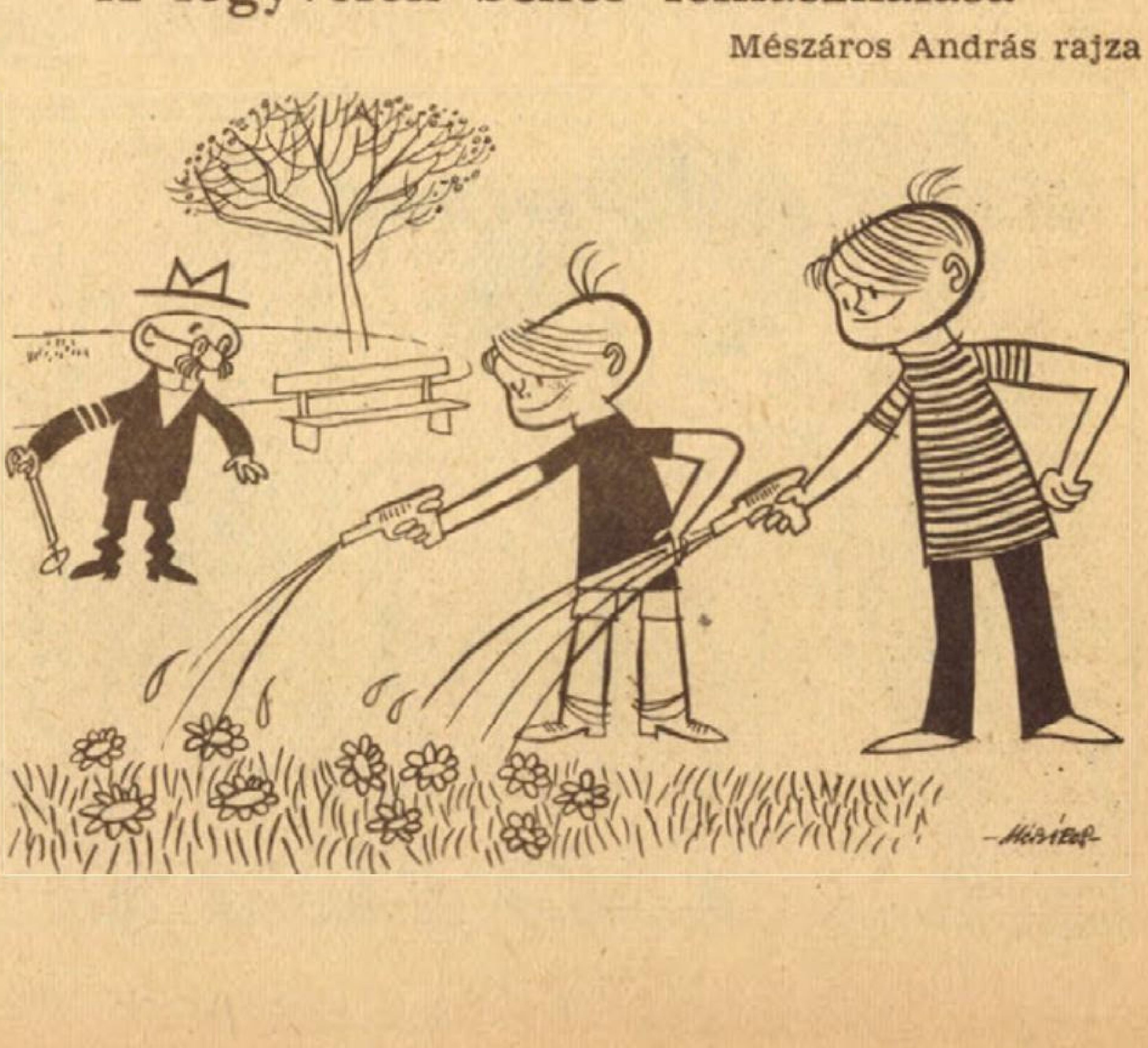

Ami biztos — biztos!

Toncz Tibor rajza

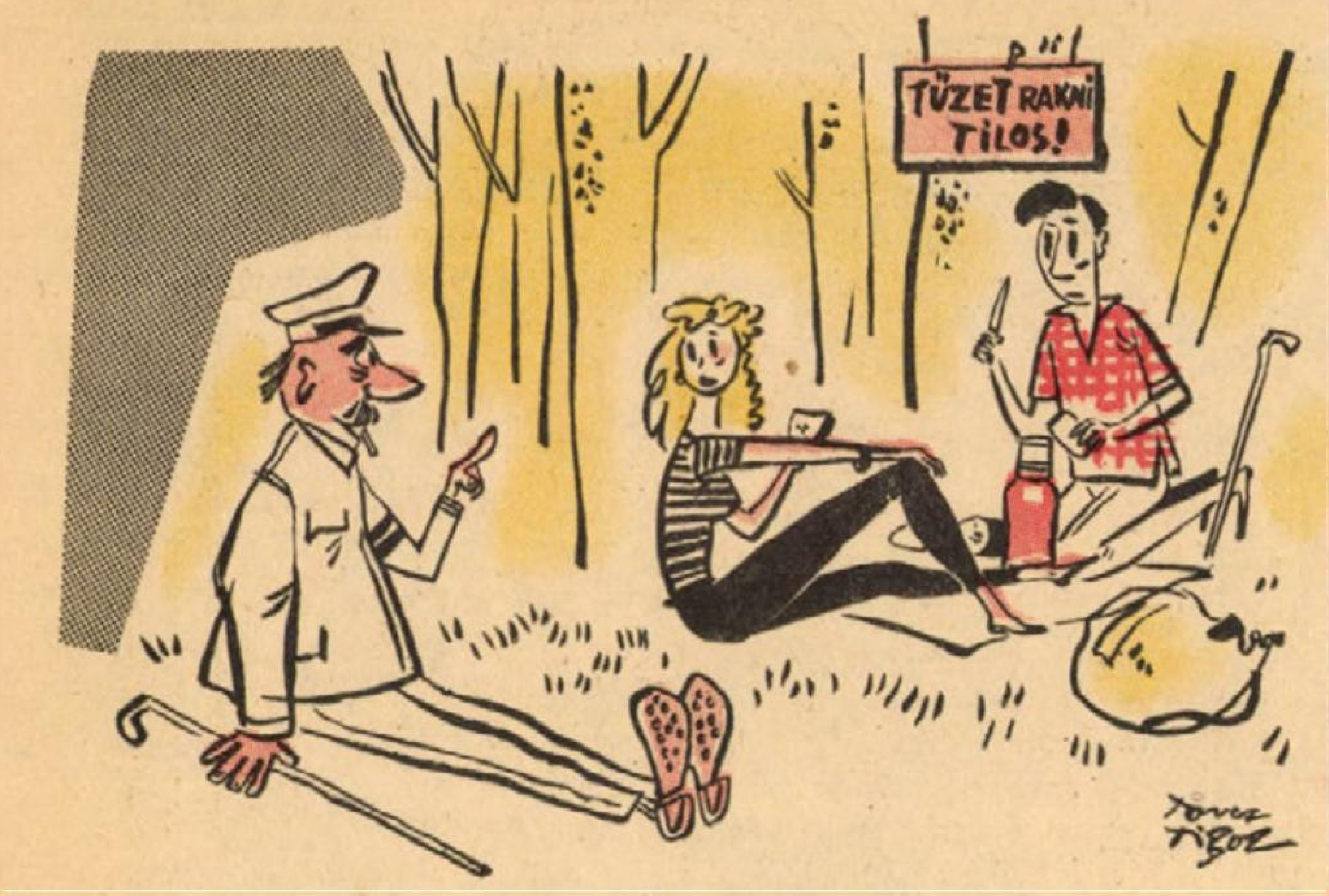

– Ne vegyék bizalmatlanságnak, de már csak megvárom, amíg hazamennek!...

Készül az új film

Szür-Szabó József rajza

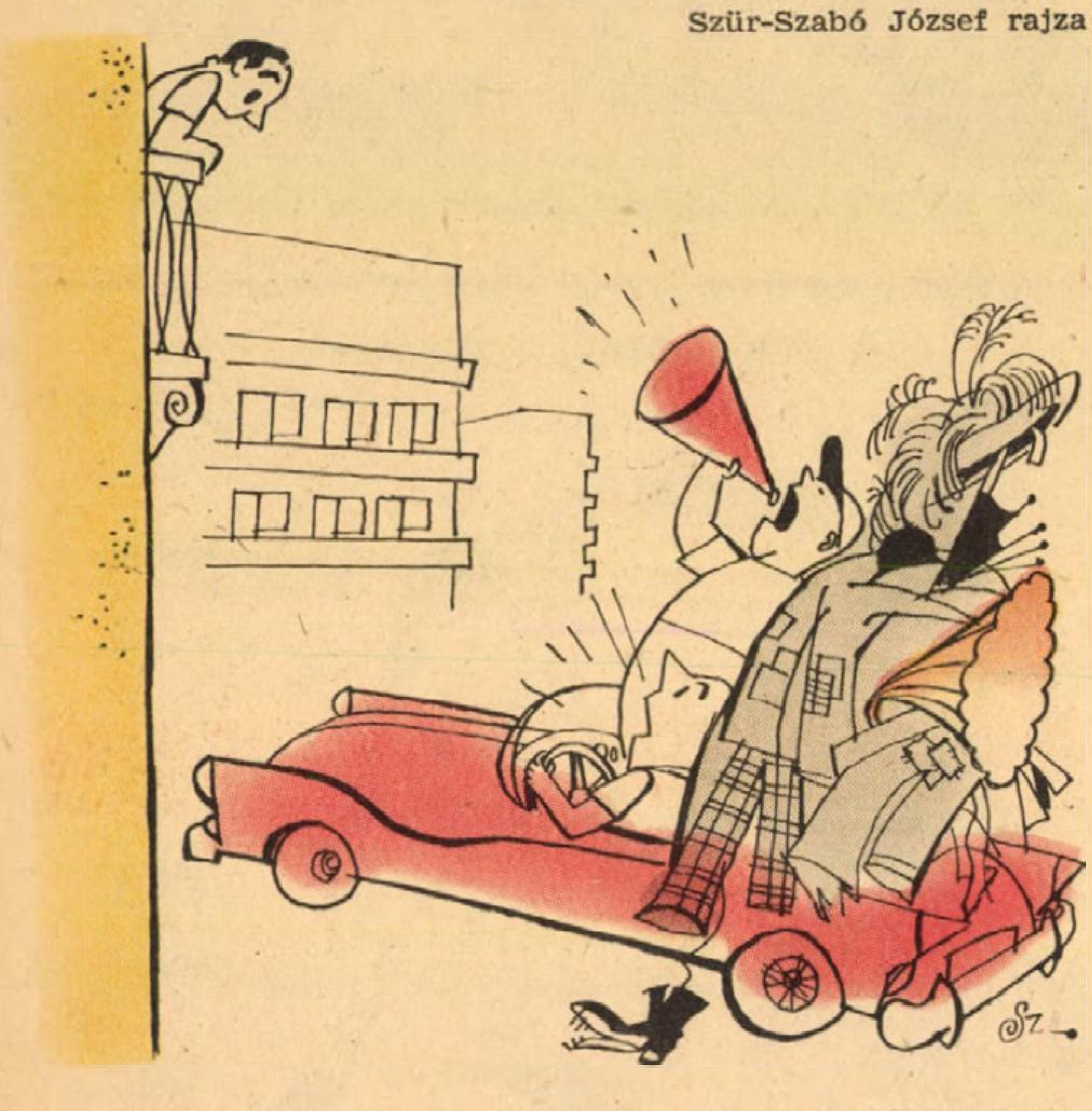

– Öreg ruhát, batárt, napernyőt, régi gramofont, mindenféle ócskaságot veszünk!

TEMPÓ

A napokban elgondolkodtam: idestova már több mint egy negyedórája ismerem ezt a Klárit és még meg sem csókoltam. Ismervén a fiatalság szédületes tempóját, féltem, hogy kissé szokatlannak és furcsának fogja találni viselkedésemet.

Ezért a József körúton egy Röltex bolt előtt megragadtam a kezét, mélyen a szemébe néztem és felordítottam: Ilonka, Panni, vagy akárhogy is hívnak, imádlak! ... Majd vadul átöleltem és megcsókoltam Őt.

– Ne ... – tiltakozott erőtlenül és megrázta aranyszőke haját. A húsz évesek kérlelhetetlen szigorúságával nézett rám: – Nem szeretném, ha ez még egyszer előfordulna.

– Úgy látszik, nem voltam elég szenvedélyes – mormoltam magam elé kétségbeesetten.

Átsétáltunk Budára és a Gellérthegy lábánál leültünk egy padra. A fekete égről gúnyosan röhögött rám a Hold. – Jellemtelen alaknak, ostoba mamlasznak fog tartani ez a lány, ha azonmód nem vallok neki szerelmet – villant át bennem a kínzó gondolat.

Sikerült a szemeimben vad szenvedélyt lobogtatnom, majd forró szavakat lihegtem gyöngykagyló füleibe:

– Hosszú az a nap, amely a csókod nélkül múlik el, hosszú az a perc, amit a küszöbömig megteszel. Szeretlek én, jöjj vissza hozzám, szeretném lázasan csókolni újra a szád. Hát merre jártál tegnap este, mondd milyen volt nélkülem? Odavagyok magáért, a gyönyörű hajáért, egyetlenegy szaváért, mosolyáért. Mert lehet könny nélkül sírni, ha fáj a szív – mondtam komoran és a szempillám sem rezdült. Aztán letérdeltem a drága elé: – Ha megversz is, imádlak én – suttogtam elérzékenyülten.

– I love you baby – mosolygott rám bájosan.

Hazafelémenet megbeszéltük, hogy az esküvőre csak a legszűkebb rokonságot hívjuk meg. A lakásba egyelőre az én dióbarna bútoromat rakjuk be. Lábasokat, tányért, kanalat és egy futószőnyeget ő hoz az otthonunkba.

Elkísértem a drágát a Rottenbiller utcáig. A kapunál elbúcsúztunk:

– Holnap tizenkettőkor várlak az anyakönyvvezetőnél – hajoltam meg gálánsan.

– Délelőtt röplabdaedzésem van, de azért ott leszek – intett kedvesen.

A vén Hold egy pillanatra elbújt egy kósza bárányfelhő mögött. S mi nem tudtunk ellenállni a kísértésnek.

Kezet nyújtott és halkan, udvariasan bemutatkoztunk egymásnak.

Galambos Szilveszter

Jucika fürdőruhát próbál

Pusztai Pál rajza

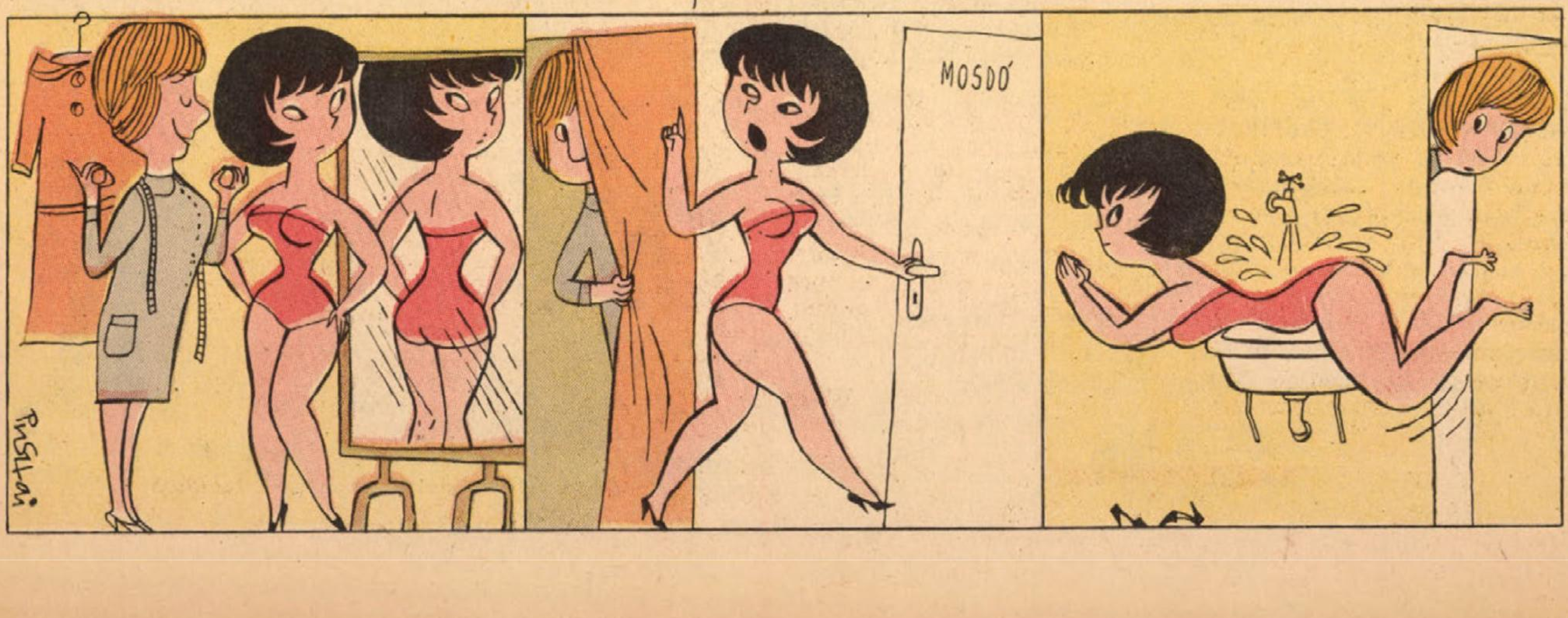

Vérbő cselekmények

Szeretek felüdülni és szeretem a mozit, mert nem egyszer olvasom és különben is mindenki tudja, hogy a jó film – felüdülés.

S miután mostanában a különböző mozipénztáraknál egymásután többször rám mosolygott a szerencse és mostanában egymásután többször kiemelkedő filmhez kaptam jegyet, mostanában többször egymásután sikerült felüdülnöm.

A múlt hét elején láttam végre a filmek filmjét, a nevezetes görög világcsavargót, melyben többek között az történik, hogy a gonosz óriásnak a homloka közepén egy szeme van és azt is kiszúrják. Nagy tüzes karóval megy végbe a műtét, látása magában is felüdülés. De ez csak a kisebbik felüdülés. Hanem amikor a meccs végén a papa hazatér, s a mamánál ott találja az átkozott kérőket! Fegyvert ragad és megkezdődik a nagy leszámolás. Akit hasbaszúrnak, annak a hátán jön ki a dárda, akit hátba, annak a hasán. Akit fejbe csapnak, hosszában nyílik ketté. Egyszóval kinek milyen a szerencséje. Mindig haragudtam a hívatlan kérőkre, mert én se szeretem, ha Pesten halott híremet költik s amikor Szegedről érkezem, kérőket találok az előszobában. Pláne fölös számmal. Nem minden elégtétel nélkül láttam, hogy a régi jó görög világban milyen rövid úton ment végbe a kérők kinyírása. Csak amikor kettőbe hasított vőlegényekkel aggatták tele az ógörög mészárszéket, annyi vér folyt, hogy utána fel kellett mosni a nézőteret.

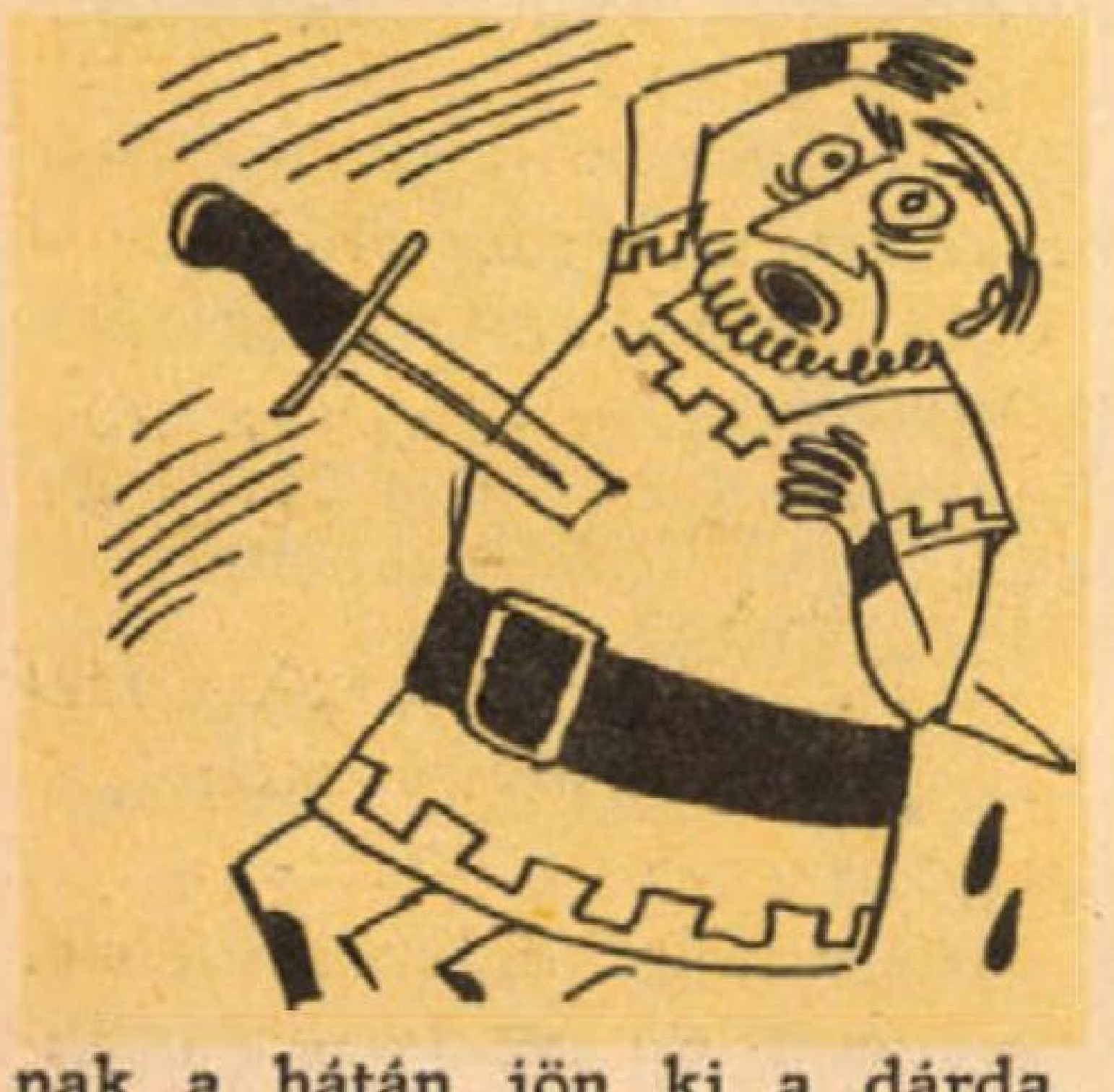

No, miután eképpen felüdültünk, jött a másik filmek filmje, a Nagy Kék Kalandzsa, amitől aztán újból felüdültünk. Egy rendkívül okos apa arra oktatja két kiskorú fiacskáját, hogy takarékos ember hogyan kalapálja ki a dinamitpatronból a gyutacsot.. A nézőnek halkan futkos hátában a hideg és fel akar szólni, hogy ember, az ég áldja meg, tartsa kicsit távolabb az ifjúságot. Valami hasonló az apának is megfordul az ő nagyon okos agyvelejében, s mondogatja eleinte, hogy menjetek távolabb, gyerekek, mert elvisz benneteket a fene, de aztán csak odaengedi őket. Az utolsó töltet persze végül is felrobban, és a főhős mellét jókora vérfolt ékteleníti. Megmondom őszintén, senki nem sajnálja, úgy kell a marhának, de az, hogy az ártatlan gyerek a vérében fetreng és hogy a másikat is csak a vakszerencse óvta a rendkívül okos apa rendkívüli butaságának következményeitől, bizony kissé erőszakolt módja a nézőtéri könnyzacskók megindíttatásának.

No, miután ekként felüdültünk, különös szerencse folytán már másnap láttam a harmadik felüdülést, a Salemi Tömegakasztást. Meséjét el se mondom, igyekezzék mindenki megnézni és tőle személyesen felüdülni. Elég az hozzá, hogy a végén a nézők szemeláttára kötnek föl két nőt és egy férfit, vagy egy nőt és két férfit, már nem emlékszem, mert időnként másfelé igyekeztem nézni. Az akasztás ugyanis, hála a gondos rendezésnek, részletezve történik, hogy minden néző meggyőződjék róla: nem csalás, nem ámítás, nem csak ígérik, de végre is hajtják, ni már ott lengenek az egy szál kötélen, nyelvük is lóg bele tán. A kötélhalált sikerült oly vonzó naturalizmussal megalkotni, hogy előadás után a közönségnek zuborog a gyomra. Feleségem hízás ellen étvágycsökkentő gracidint szed. A Salemi Tömegakasztás jobb a gracidinnál, mert csak megnézte és utána hat napig nem tudott enni.

Ekként üdültünk föl háromszor egymásután, s az utolsó felüdüléssel egyidejűleg láttam a következő bemutatónak az előzetesét. Nagytenyerű, vasmarkú férfiak angyalképű fiúcskát pofoznak benne, öt perc alatt kétszer verik ferdére a fejét, ebből gondolom, hogy amennyi pofozás abban lesz, attól a legkérgesebb szív is felüdül. Mert igaz ugyan, hogy a pesti utcán is nem egyszer látni, amint haragtól pirosra gyúlt mamák a gyereküket agyalják, ez azonban csak afféle anyai intelem és nem az a vérbő mozipofozás, mint amilyet egyik-másik filmben láthatunk. Már alig várom, hogy ismét alaposan felüdüljek.

Kisjó

A párizsi Elysée palotában

Gerő Sándor rajza

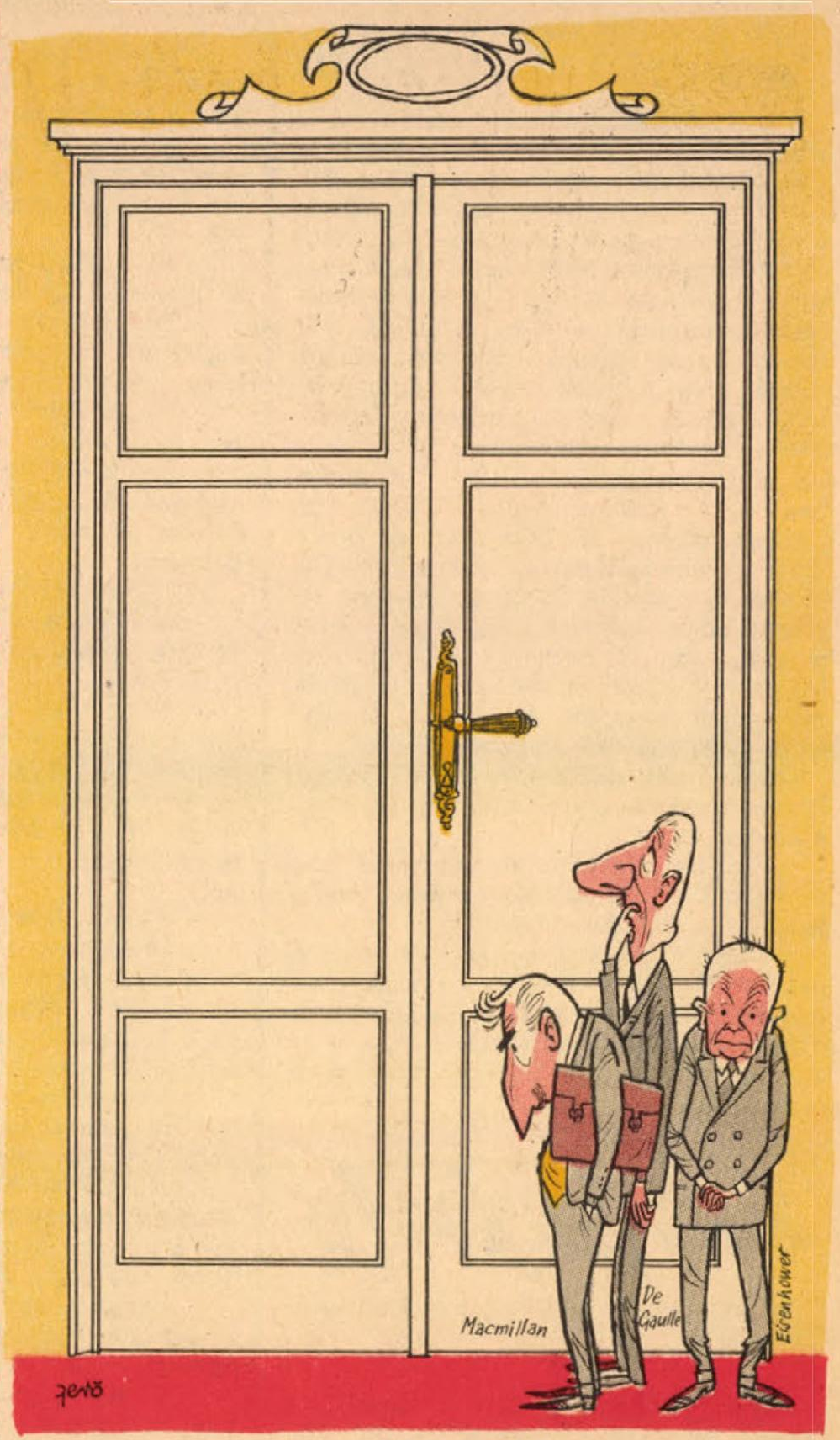

– Na, ezt jól betettük! . . .

Délelőtti előadás

Vasvári Anna rajza

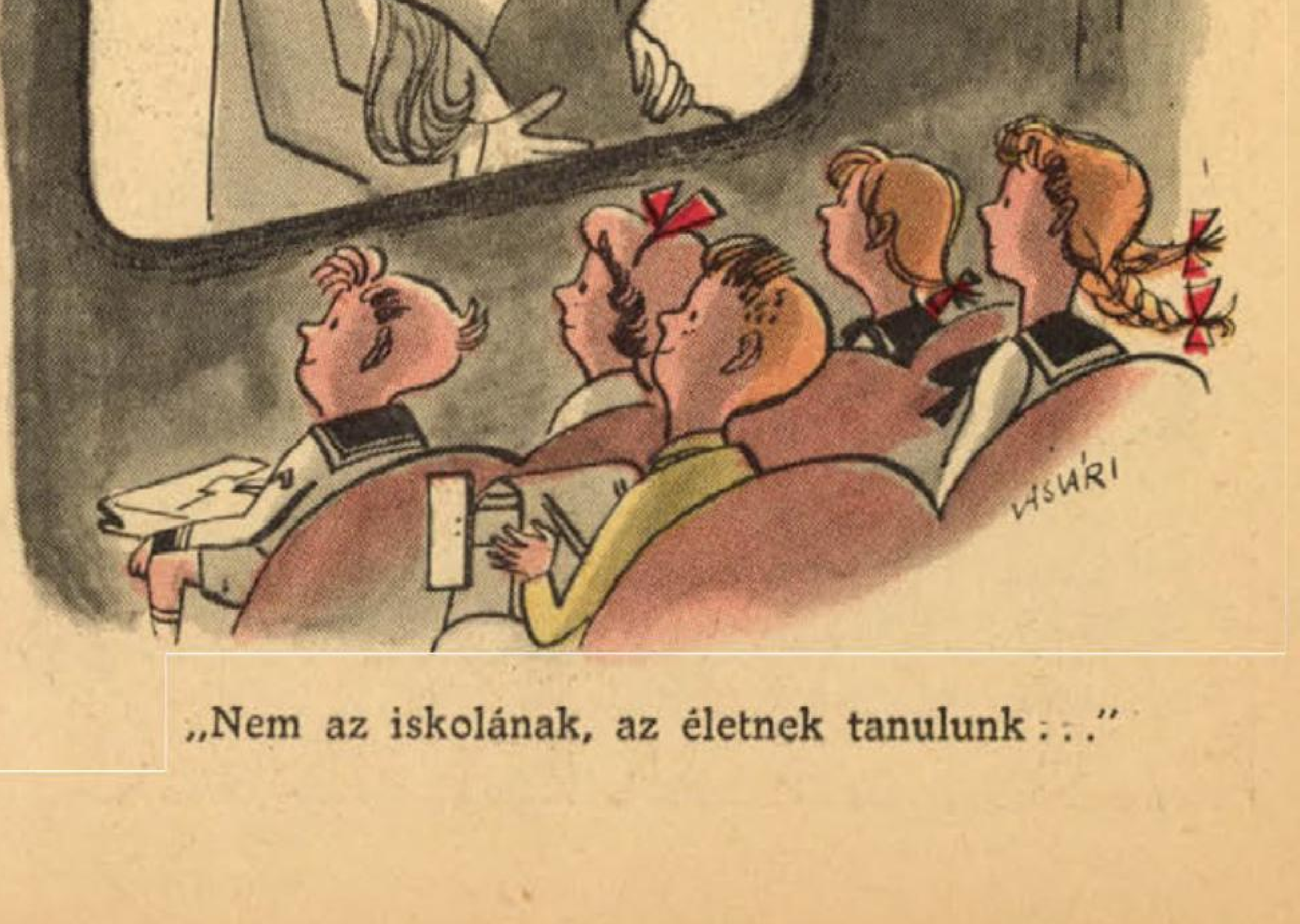

„Nem az iskolának, az életnek tanulunk . . ."

Kémek, autótolvajok, ÉS EGYÉB IRODALOM

A Népköztársaság-útja sarkán, az „Írók Boltja" szép címet viselő hatalmas könyvkereskedés egyik kirakatát szemléltem egy borús májusi délelőtt. Ebben a kirakatban csak idegennyelvű, főleg német könyveket látni; egyik felét megtöltik a komoly műszaki és egyéb tudományos munkák, a kirakat másik fele viszont annál tarkább. Izgalmas címlaprajzok, még izgatóbb címek: *„A tett színhelye: Berlin"* (ennek címlapján félreértések elkerülésére egy földön fekvő hulla két lába látható). Másik cím: *„A sebhelyes arc"* (hátborzongató címlap, egy roncsolt férfiarc fényképével). A következő: *„Délnyugat-garázs"* (ennek borítójára rá is nyomtatták, hogy: bűnügyi regény), aztán: *„Kémek a hajóhidon"* (ezen is rajta van a bűnügyi műfajjelzés). Megvehetjük itt olcsón az *„Autótolvajok"* című könyvet, a *„Halál planétájá"*-t, vagy *„A kék iratgyűjtő"*-t is.

Öcsike, aki mellettem állt és vágyakozva nézte a vonzó címképeket, megkérdezte tőlem:

– Tessék mondani, ha magyarul nem árusítanak piff-puff-könyveket, miért kaphat az, aki tud németül?

– Nevelő célzattal, öcsikém – feleltem neki, jobb válasz híján, – hogy ezzel serkentsenek benneteket az idegen nyelvek szorgalmas tanulására.

e. j.

Mindenféle

Z-nek nagy hangja van, s milyen iskolázatlan!

*

Családi rangsor: a férj a családfő, a feleség parancsol, a gyerek az úr.

*

Ha megdobnak kővel, részesítsd magadat első segélyben, s ne azon törd a fejedet, hogy mivel dobd vissza.

*

A helyes preventív módszer híve így kér a Közértben: „Jót tessék adni, egészségesnek lesz!"

F. L.

Kényes kérdés

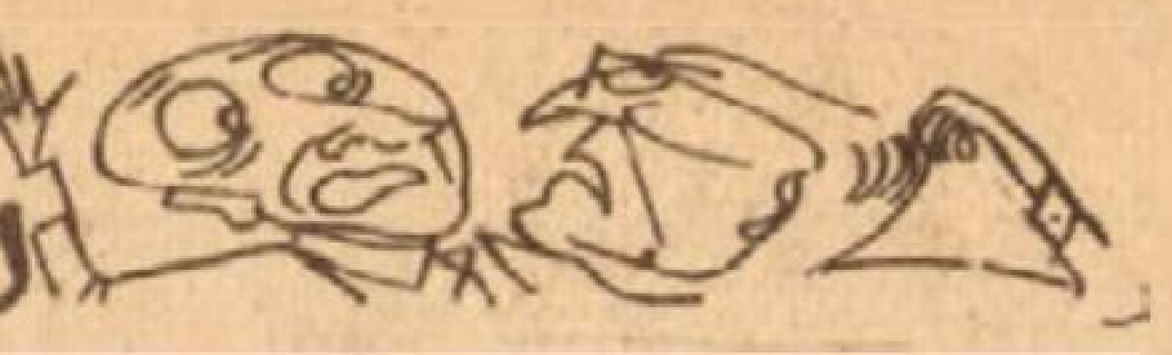

– Egy kényes kérdésről szeretnék beszélni önnel – mondta Lipták osztályvezető Verpelétinek, a beosztottjának.

– Kényes kérdés?

– Nagyon kényes – ráncolta homlokát Lipták és gondterhelten nézett maga elé.

– Ha szabad tudnom, miről van szó? – kérdezte sápadtan Verpeléti.

– Épp ez a baj – sóhajtott fel az osztályvezető. – Annyira kényes a kérdés, hogy nem is tudom: beszélhetek-e róla?

– Ha annyira kényes, akkor inkább ne...

– De igen! Beszélnünk kell róla! – csattant fel Lipták. – Nincsenek olyan kényes kérdések, amelyekről ne beszélhetnénk!

– Hát akkor beszéljünk...

– Ismételten a lelkére kötöm: nagyon kényes kérdés...

– Ám!

– Nono. Nem olyan egyszerű a dolog. Épp azon gondolkodom, helyesen teszem-e, ha ezt a kényes kérdést, amely tulajdonképpen nincs is, mert nincsenek olyan kényes kérdések, amelyekről ne beszélhetnénk – most megbeszélem önnel?

– Akkor talán ne beszéljünk róla.

– Miért ne?

– Ha annyira kényes...

– Látom, hiába magyarázom magának, hiába oktatom, hogy nincsenek kényes kérdések.

– Hát akkor?

– De ez a kérdés annyira kényes, hogy őszintén megvallva, azt sem tudom, helyesen teszem-e, ha gondolok rá és ha önmagammal beszélgetek róla. Mert nem mindegy az, hogy az ember hogy áll hozzá egy ilyen kényes kérdéshez.

– Legjobb lesz, osztályvezető kartárs – suttogta Verpeléti –, ha ezt a kényes kérdést kiveri a fejéből.

– Vajon helyesen tenném-e, ha kiverném a fejemből ezt a kényes kérdést, vagy sem? Adjon tanácsot!

– De nem tudom, miről van szó...

– Mondom, hogy egy kényes kérdésről, amelyet nem lehet felületesen, hebehurgyán, hübelebalázs-módjára elintézni. Ezt a kényes kérdést alaposan meg kell nézni, tüzetesen át kell tanulmányozni, fel kell tárni. Őszintén, diplomatikusan, bátran!

– Könyörgök, miről van szó tulajdonképpen? – siránkozott Verpeléti.

– Látja, ez is egy kényes kérdés – felelte Lipták. – Tehát nem is egy kényes kérdésünk van, hanem kettő. Egyre bonyolultabb a helyzet.

– Most már igazán szeretném tudni, miről van szó?! – emelte fel a hangját Verpeléti.

– Miért szeretné tudni? – kérdezte a főnök és fürkésző tekintettel beosztottja arcába nézett.

– Mert furdal a kíváncsiság, mert megőrülök a kíváncsiságtól, mert itt fogok megdögleni, ha nem tudom meg, mi az a kényes kérdés.

– Ej de kíváncsi!

– Imádom a kényes kérdéseket! – kiáltotta Verpeléti és már zavaros volt a tekintete.

– A kényes kérdéseket nem imádni kell, hanem megoldani – felelte feddő hangon az osztályvezető.

– Hát akkor oldjuk meg! – esedezett térdenállva Verpeléti.

– Jobb, ha nem nyúlunk ehhez a kényes kérdéshez, de azért beszélgethetünk róla. Arra azonban megkérem: ne faggason! Nem mondhatok többet erről a kényes kérdésről, mint amit nem mondottam el.

– Az úristenit! Ha nem mondja meg, miről van szó, szétverem a fejét!

– Látja, ez a baj! Ehhez a kérdéshez higgadtan, nyugodtan kell hozzányúlni, de maga képtelen erre!

– Nyugodt vagyok! – ordította Verpeléti. – Hoci azzal a kérdéssel!

– Tudja mit? Inkább ne feszegessük!

– De feszegessük!

– Milyen alapon akar maga feszegetni? – kiáltotta Lipták felháborodottan. – És milyen jogon kiabál velem? És egyáltalán, mi köze van magának ehhez a kényes kérdéshez? Hallatlan! Takarodjék ki a szobából!

Verpeléti panaszosan felvonított, a szeme vérben forgott és fogát csattogtatva kirohant.

– Ez megbolondult! – mondta Lipták az ijedten besiető titkárnőnek. – És ezzel akartam én megoldani egy kényes kérdést!

– Miről volt szó tulajdonképpen? – kíváncsiskodott a titkárnő.

– Épp ez a baj! – sóhajtott fel Lipták. – Nem tudom, megmondhatom-e magának... Egy nagyon kényes kérdésről van szó...

Mikes György

Vasárnap délelőtt

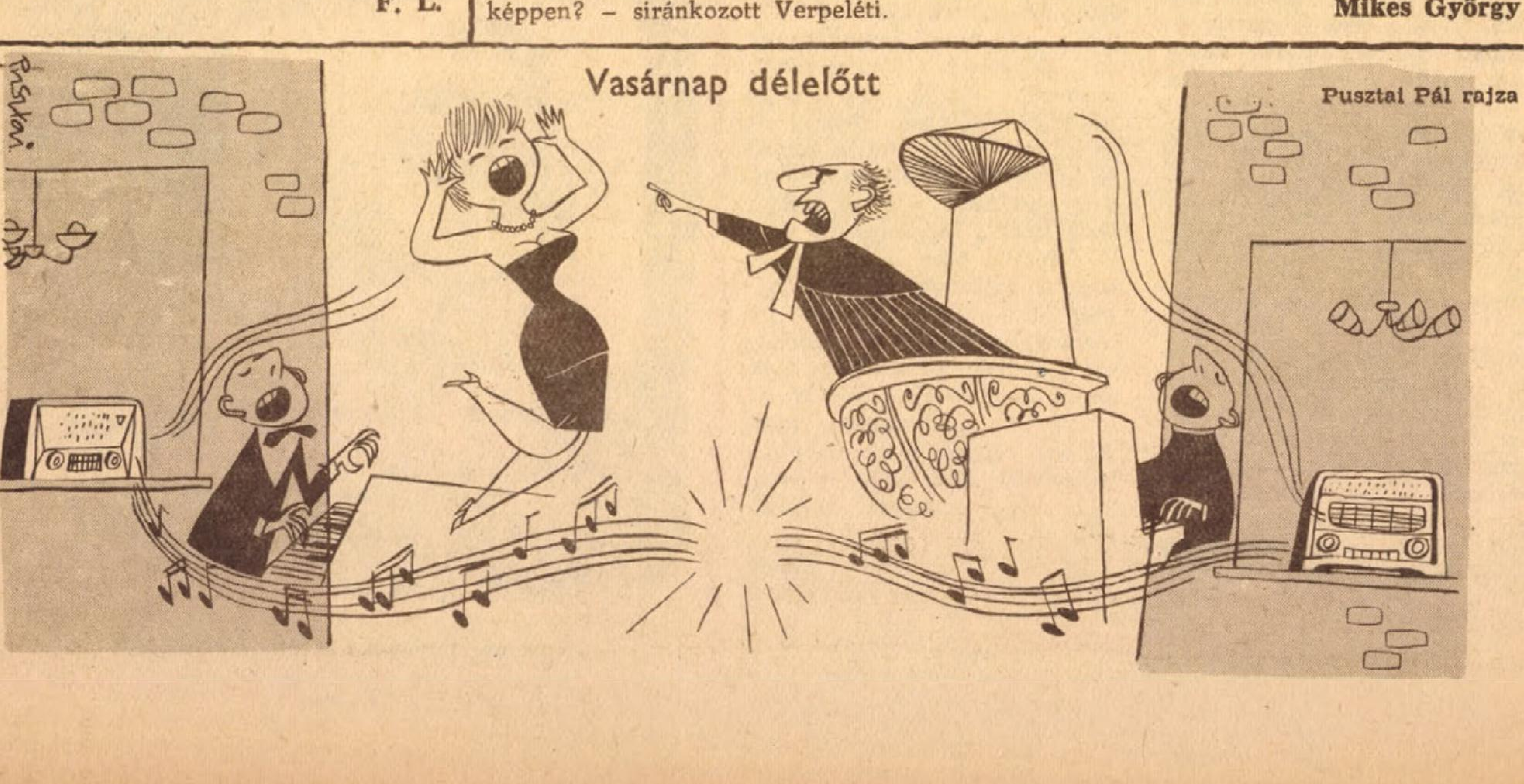

Pusztai Pál rajza

Vértes MARCELL

Az évtizedek óta Párizsban élő világhírű magyar festő- és rajzolóművész hazalátogatott Budapestre. A kiállításán is bemutatott „Mi absztraktok" című karikatúra-albumából válogattuk ki az alábbi néhány rajzot, melyekben maró szatírával mond véleményt az absztrakt festészetről.

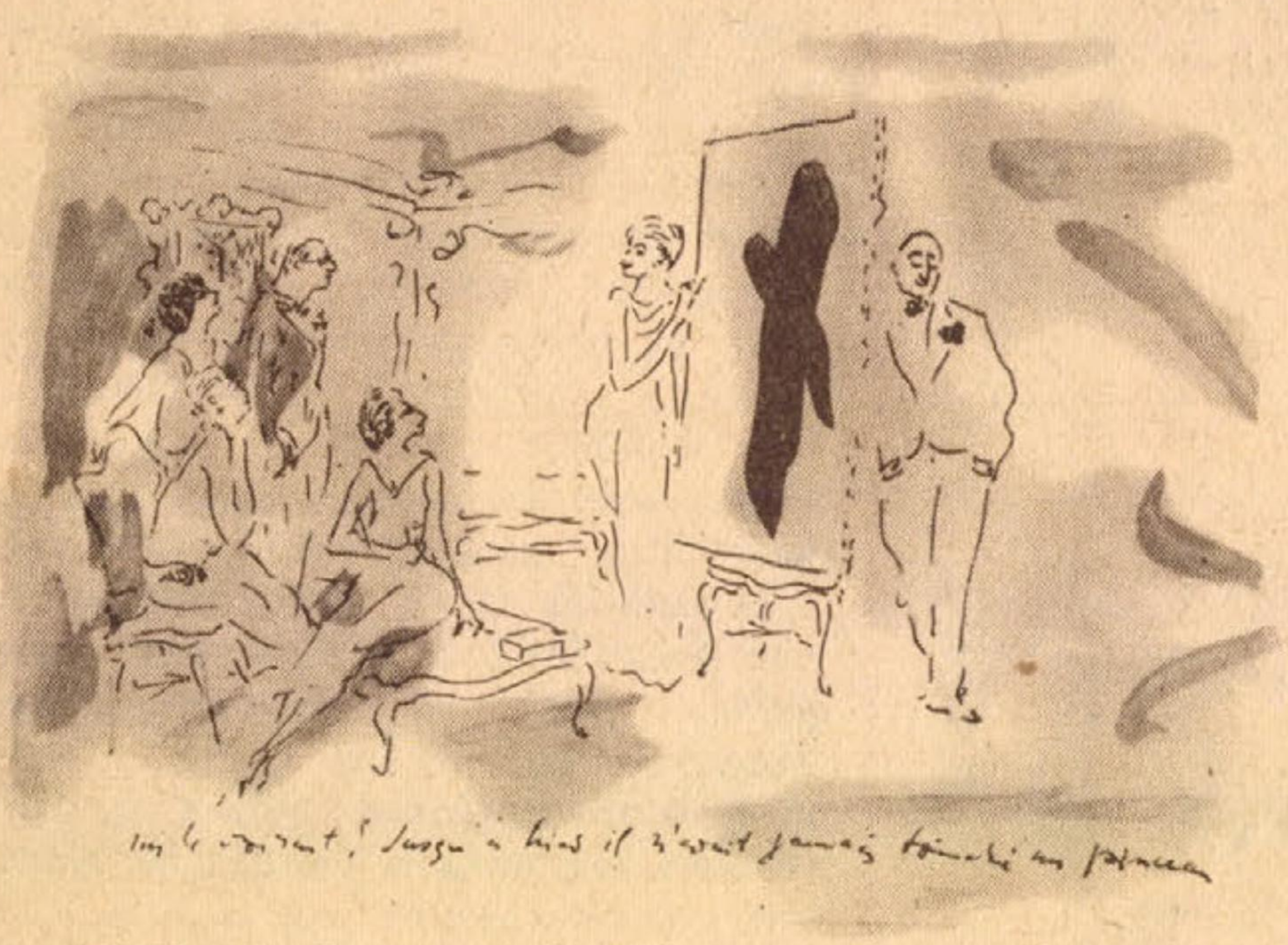
Qui le croirait! Jusqu'à hier il n'avait jamais touché un pinceau

— Ki hinné? Tegnap volt először ecset a kezében...

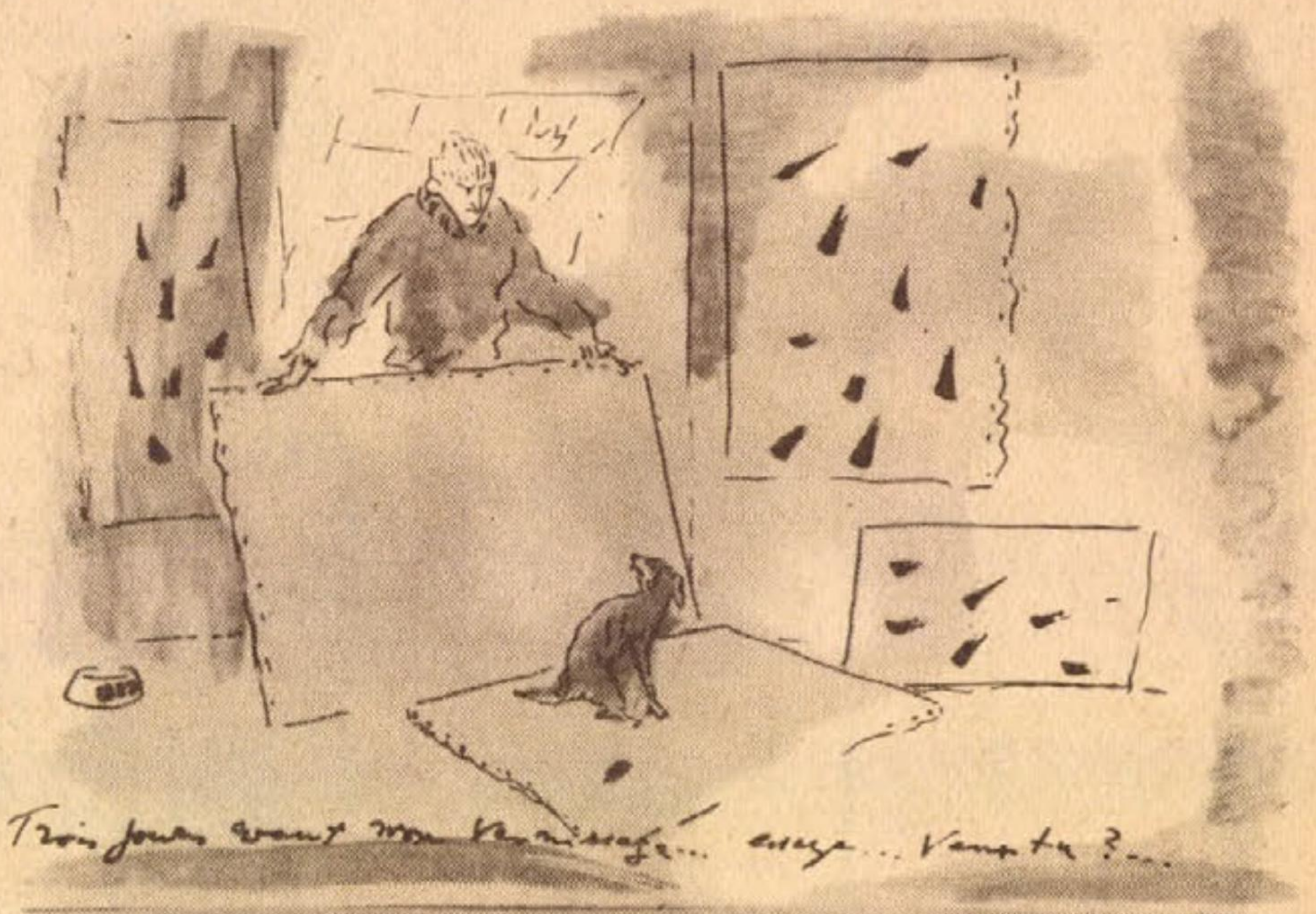
Trois jours avant mon vernissage... allez... vanité?...

— Gyerünk, gyerünk! Három nap múlva nyílik meg a kiállítás!...

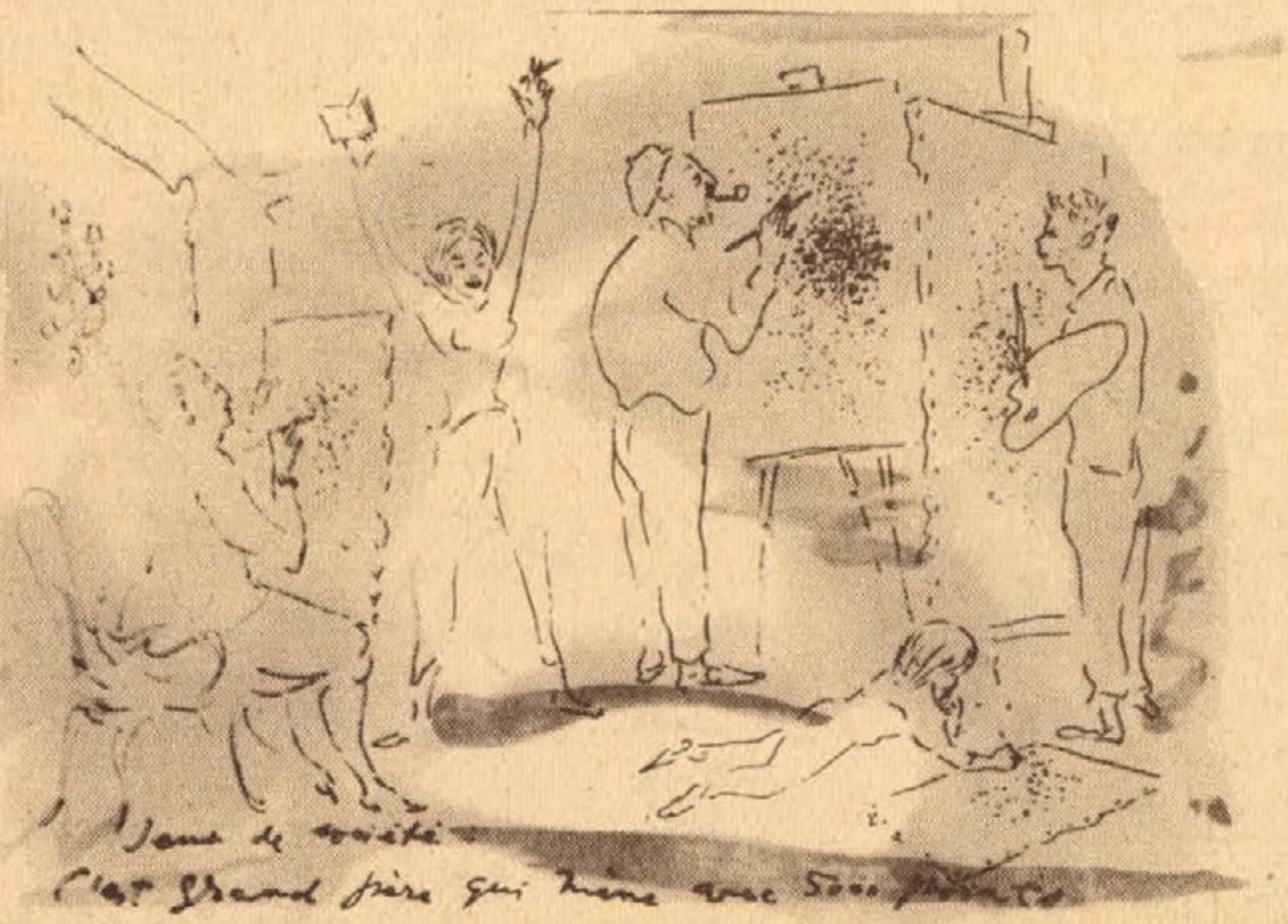
Jeu de société
C'est grand père qui mène avec 5000 points

Társasjáték: nagypapa vezet 5000 ponttal...

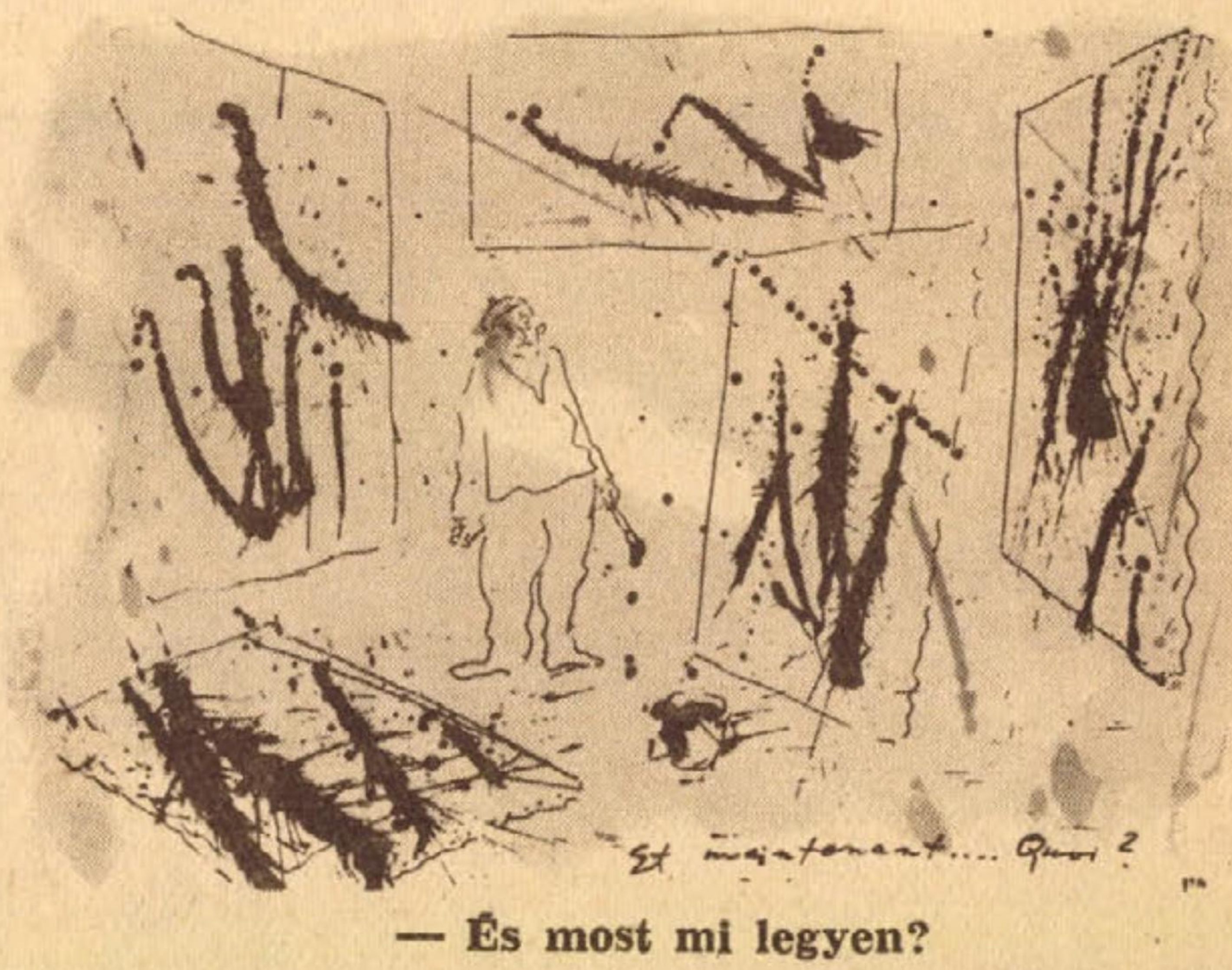
Et maintenant.... Quoi?

— És most mi legyen?

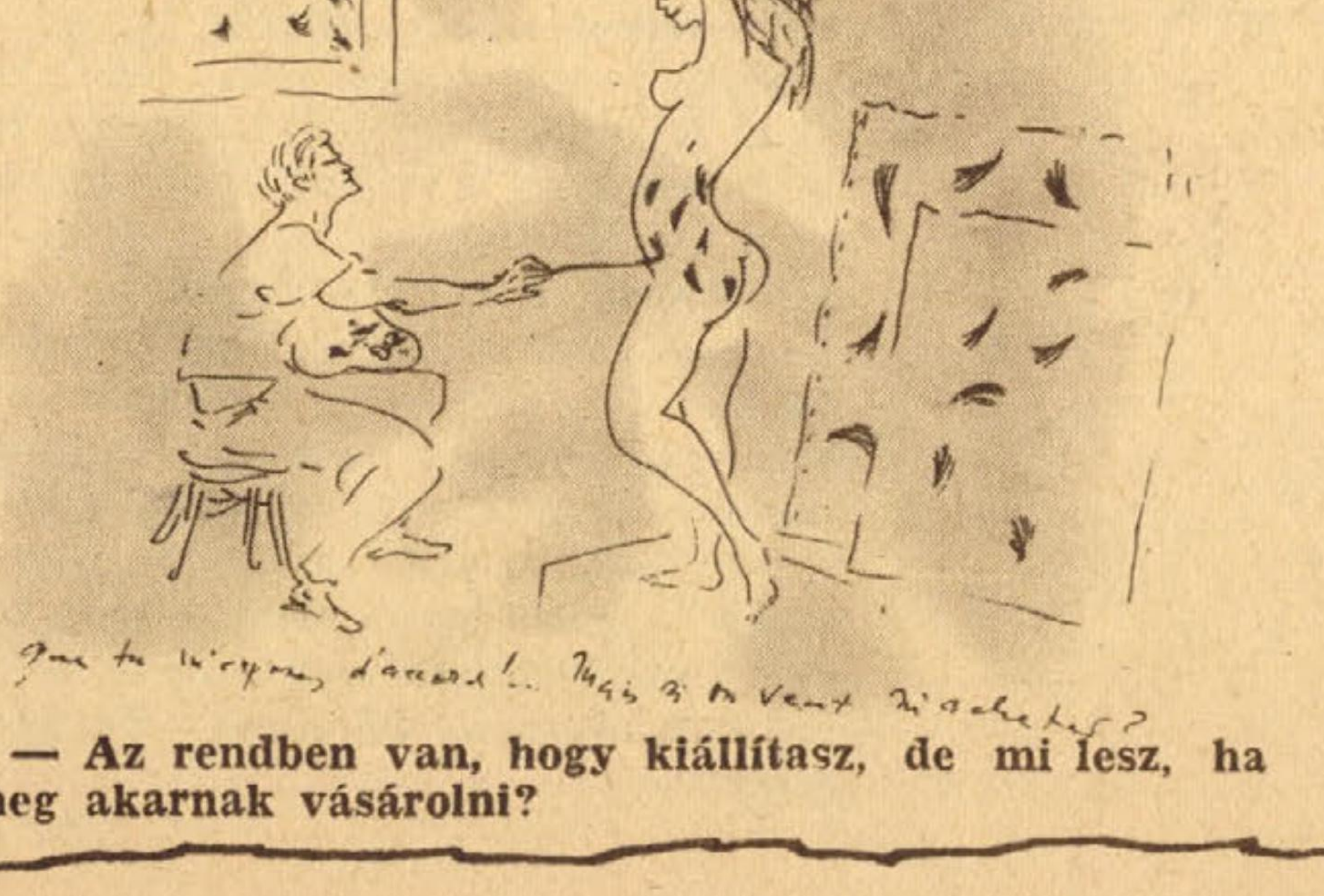
Que tu exposes, d'accord!.. Mais si on veut t'acheter?

— Az rendben van, hogy kiállítasz, de mi lesz, ha meg akarnak vásárolni?

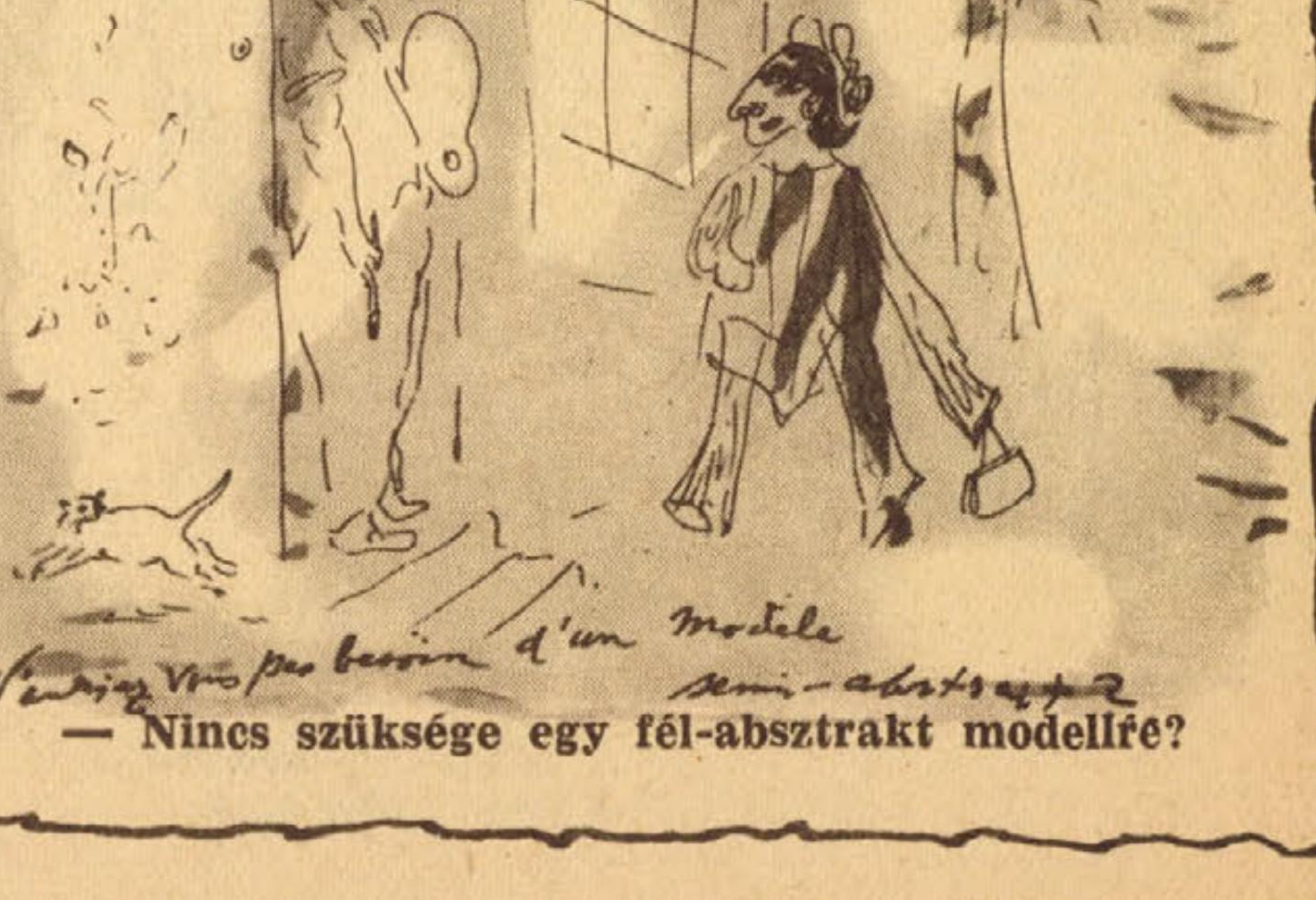
N'auriez vous pas besoin d'un modèle semi-abstrait?

— Nincs szüksége egy fél-absztrakt modellre?

A vidék iparosítása

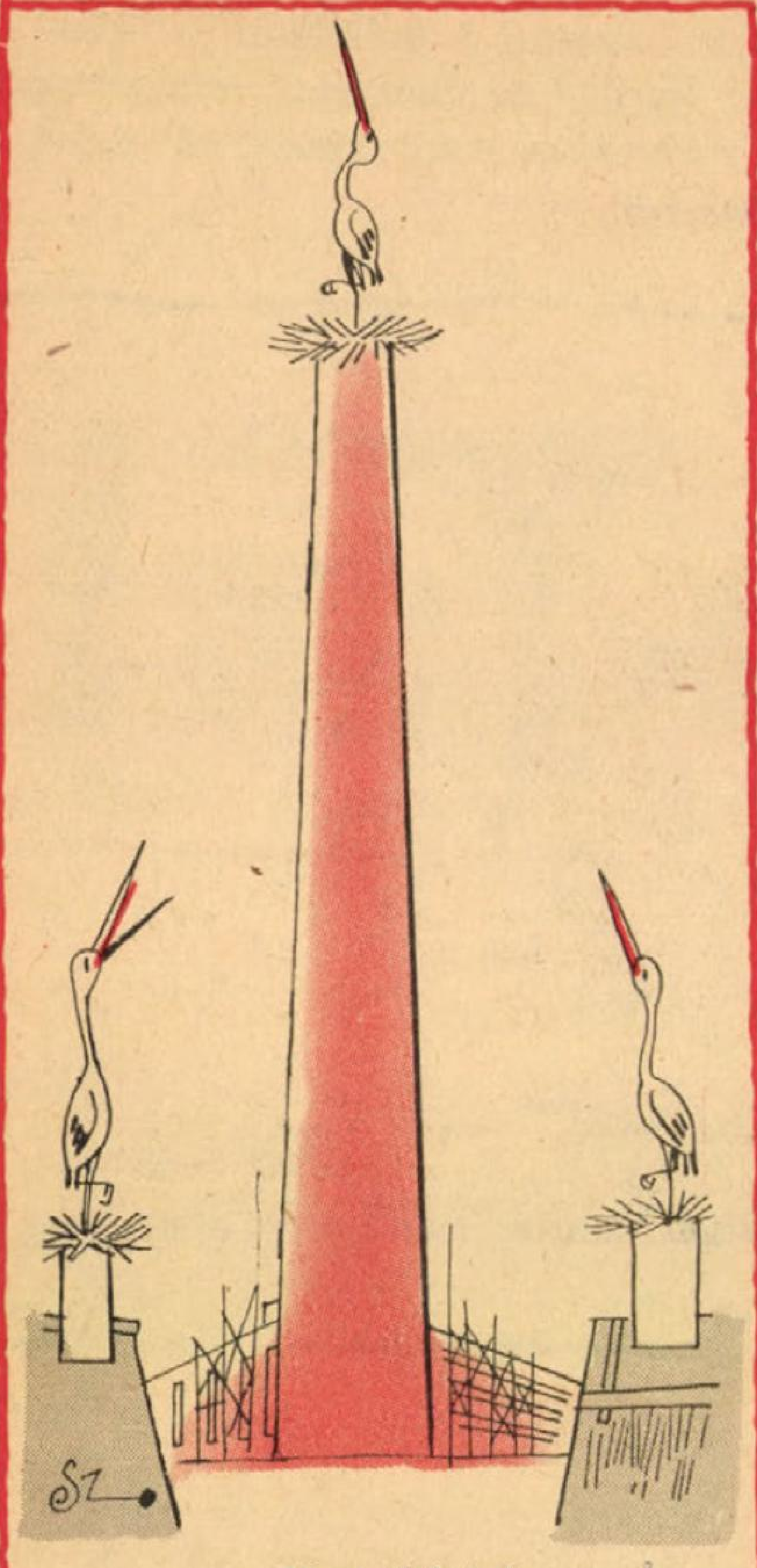

– Hogy felvág!

Szerelmes május

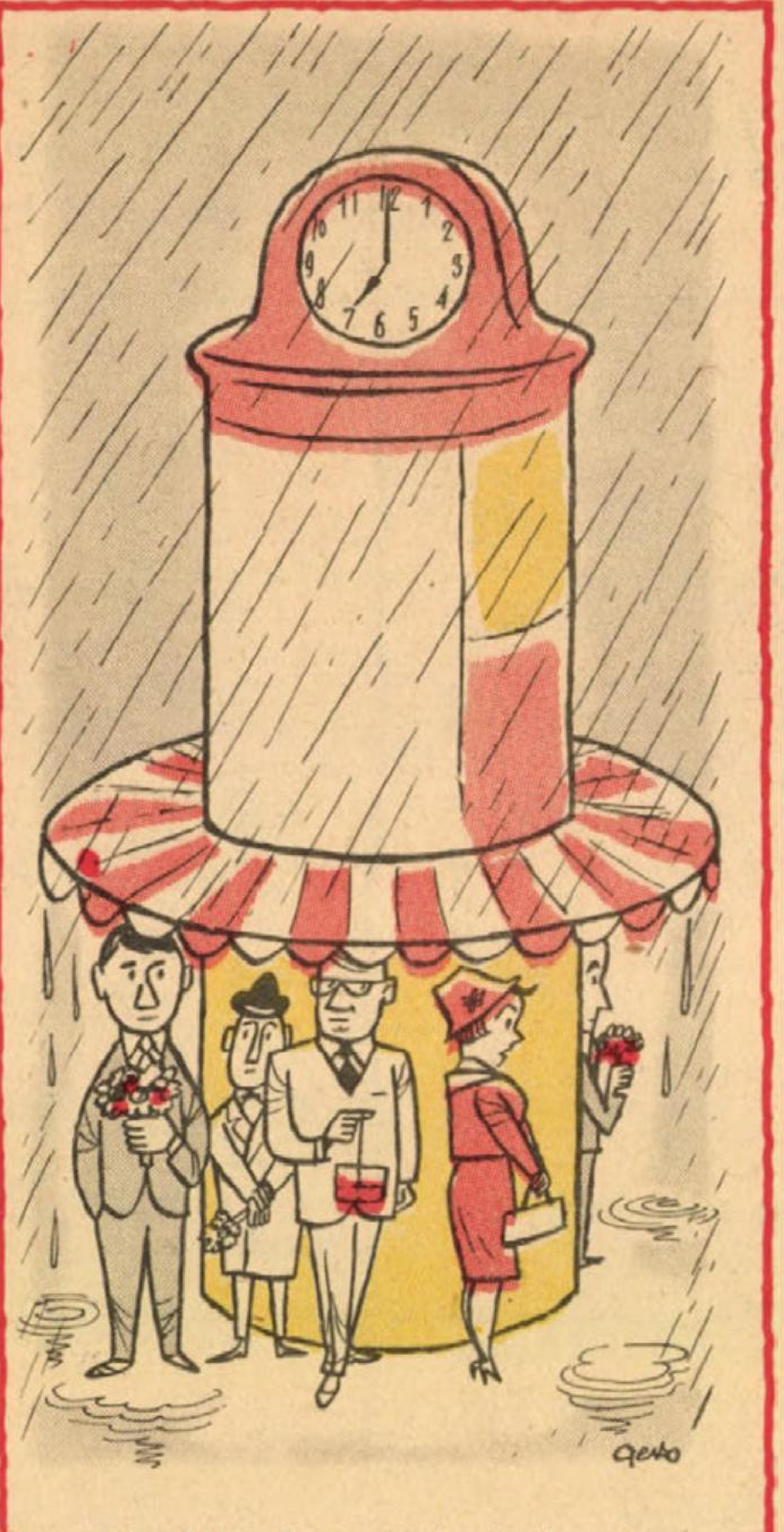

Gondoljunk a randevúzókra is.

Letelt a munkaidő

Pusztai Pál rajza

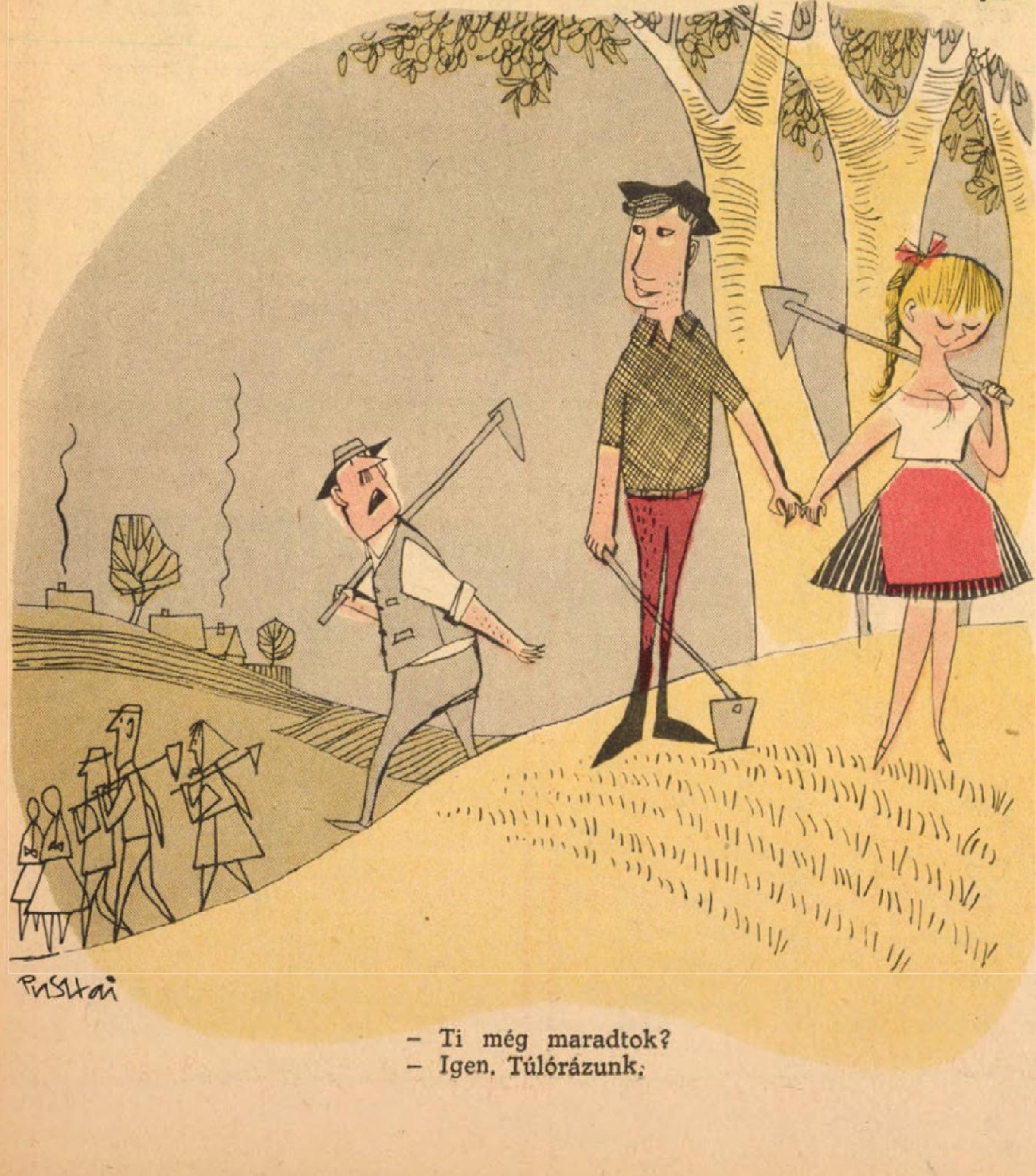

– Ti még maradtok?
– Igen. Túlórázunk.

DIÉTA

Voltam orvosnál. „Diétára ítélem, heti két gyümölcsnappal súlyosbítva". Még szerencse, hogy nem sújtott kemény fekhellyel is. Jó ember... Diéta? — nevettem a kis naivon. — Ki tudja ezt betartani? Látogasson csak el egyszer hozzánk, az üzemi konyhára és próbálja azt rendelni, hogy hozzanak *legfeljebb* 1000—1200 ízletes kalóriát, hozzá savanyúságot. Vagy talán azt képzeli, hogy a háziakat tudom átképezni diétás nővérré?

E szándék távol állott tőle. Ellenben elém tette az újságot, hogy nincs mese, a pocak már nem magánügy. Megnyílt egy diétás étterem. Ami különösen megkapó, ebben az étteremben az, hogy a vendég az asztalon lapocka helyett egy lapocskát talál, erre ki-ki felírhatja, mi a kedvenc diétás étele, s az étterem ezután mindig idejében, postán értesíti, mikor szerepel az étlapon a kívánt fogás.

Ha most nem fogna el gyengeség a diétás kosztnak még csak a gondolatára is, azt kiáltanám, hurrá. Csupa öröm az élet. Mert, tessék elképzelni, milyen problémák gyötörtek azelőtt, amikor még olyan távol álltam a diétától, mint a makói hagyma az izraeli narancstól. Külön határidőnaplót kellett vezetnem, amelybe a vendéglők címét és legfontosabb híradásait jegyeztem fel. Ide írtam be, hogy a város mely részén és mikor lesz disznótoros vacsora, erdélyi fatányéros kűrtöskaláccsal vagy halászlé túróscsuszával, s megvoltak a szombati bejegyzések a töltött libanyakkal tálalt sóletről is. Külön kimutatást vezettem a marhahúst ecetestormával felszolgáló vendéglátóipari üzemekről, s állandó kapcsolatot építettem ki az étlapírókkal, hogy értesítsenek az esetleges terminusváltozásokról.

Elég precíz volt a nyilvántartás. De hát emberek vagyunk, s előfordult, hogy kettőt lapoztam a naplóban, vagy kimaradt valami fontos előjegyzés és így lecsúsztam a disznótorosról, esetleg a jó töpörtyűs túróscsuszáról. Sebaj, ennek már vége! Ha el is feledkezem a sült malacról, ha le is maradok a spékelt libacombról, arra számíthatok, hogy idejében megérkezik a kedves figyelmeztetés, a diétás étterem levele, hogy várnak, feltétlenül nézzek be estére, mert olyasmi lesz, ami szemnek, szájnak ingere: krumpli sósvízben kifőzve.

Bár most hirtelen megingott a diétázás hasznosságába vetett hitem. Ha egy én súlyombeli ember ilyen levelet kap, azonnal felmegy a vérnyomása.

V. J.

gyerekek

Műértők a gyerekrajz-kiállításon

Kaján Tibor rajza

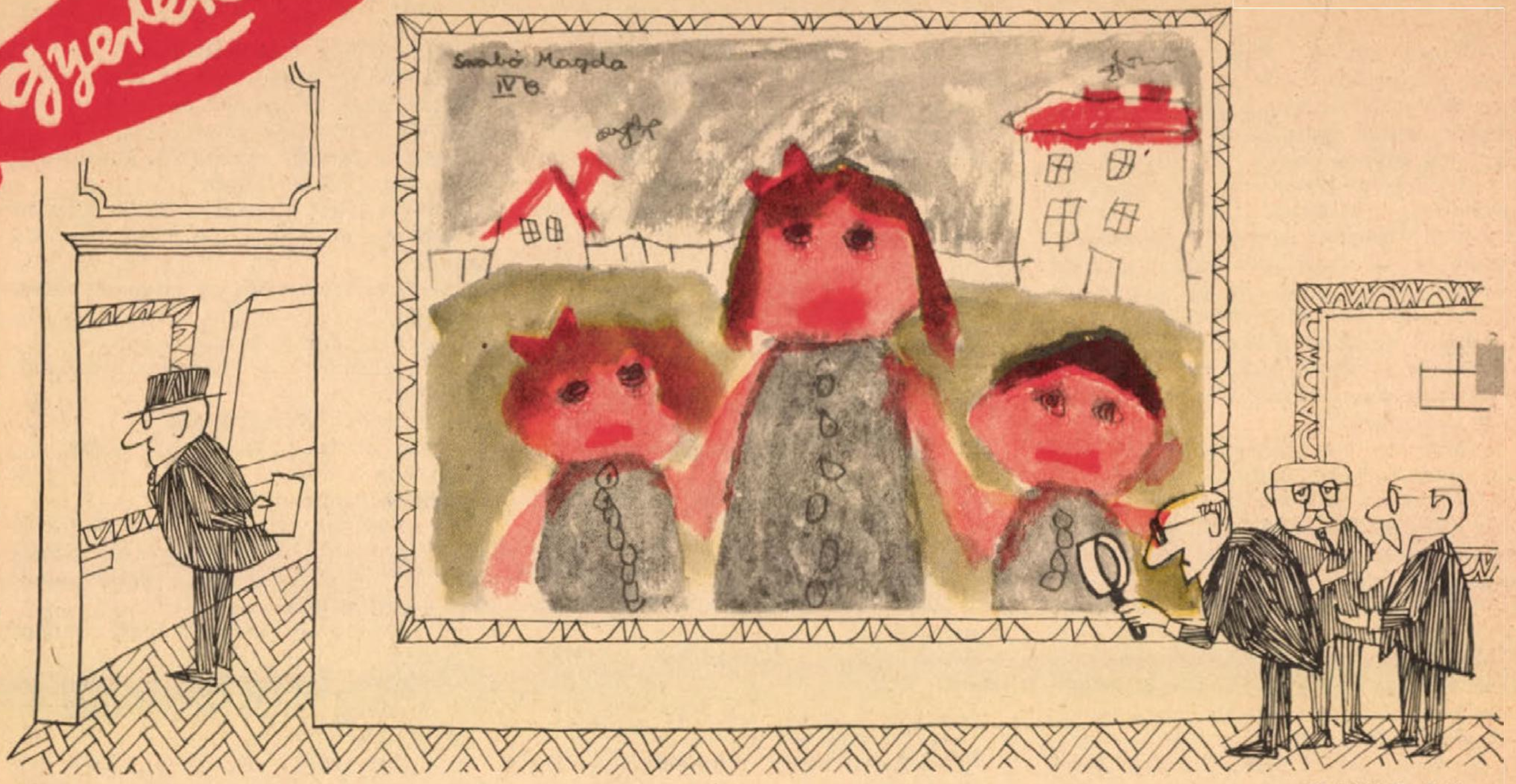
Szabó Magda
IV.b.

– Valódi Szabó! . . .

Kritikusok

Kaján Tibor rajza

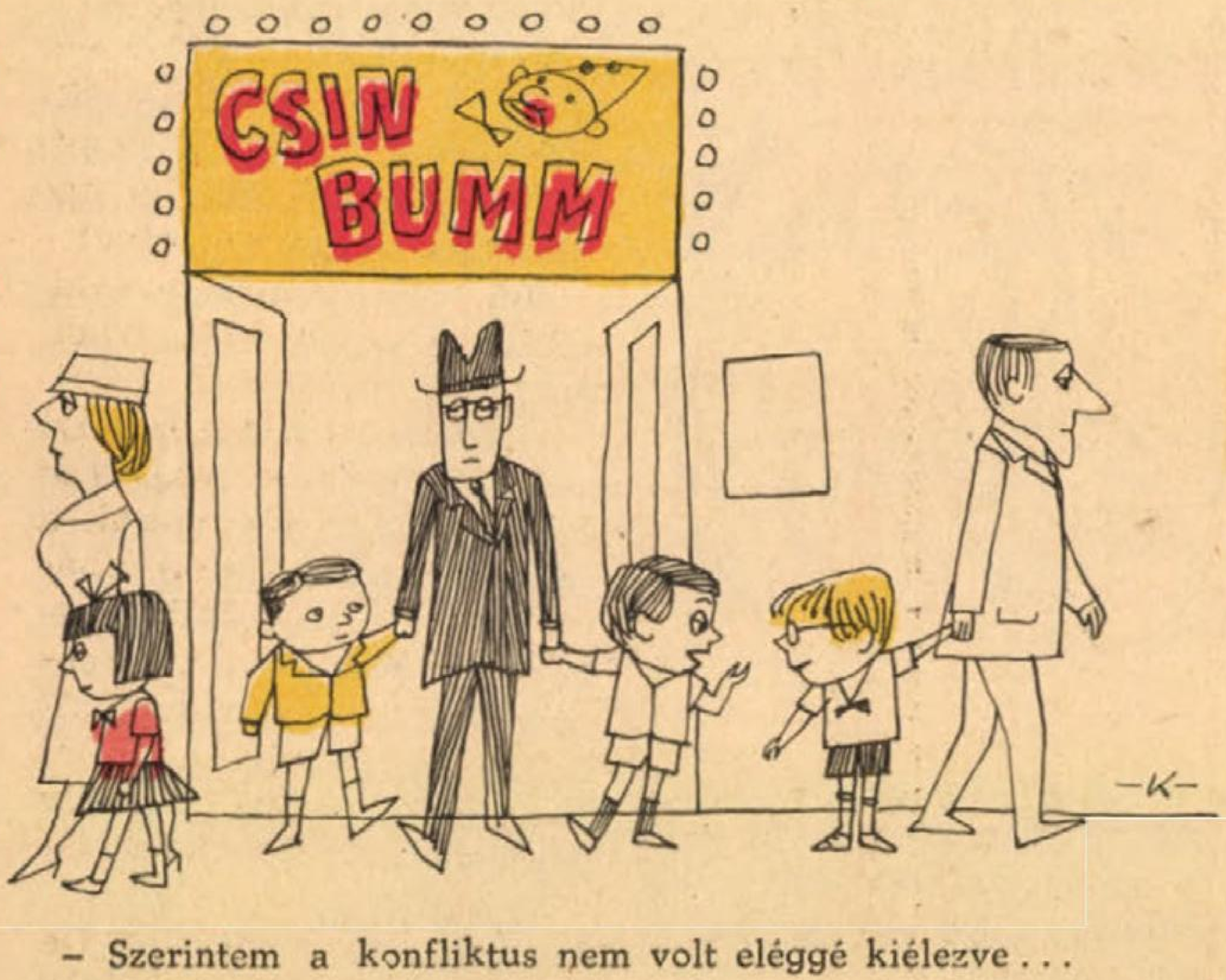

– Szerintem a konfliktus nem volt eléggé kiélezve . . .

Fagylaltozik a család

Toncz Tibor rajza

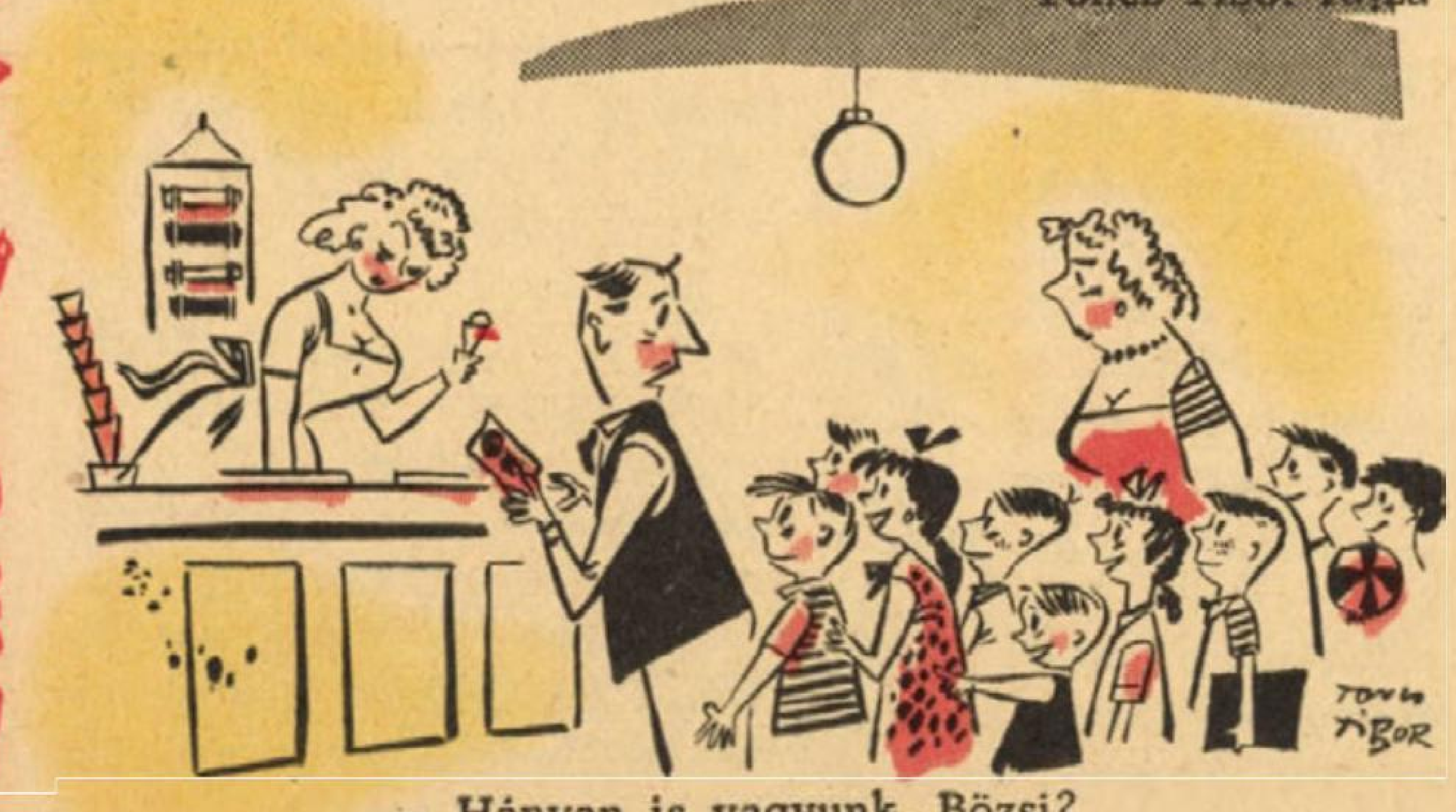
TONCZ TIBOR

– Hányan is vagyunk, Bözsi?

A gépkorszakban

Toncz Tibor rajza

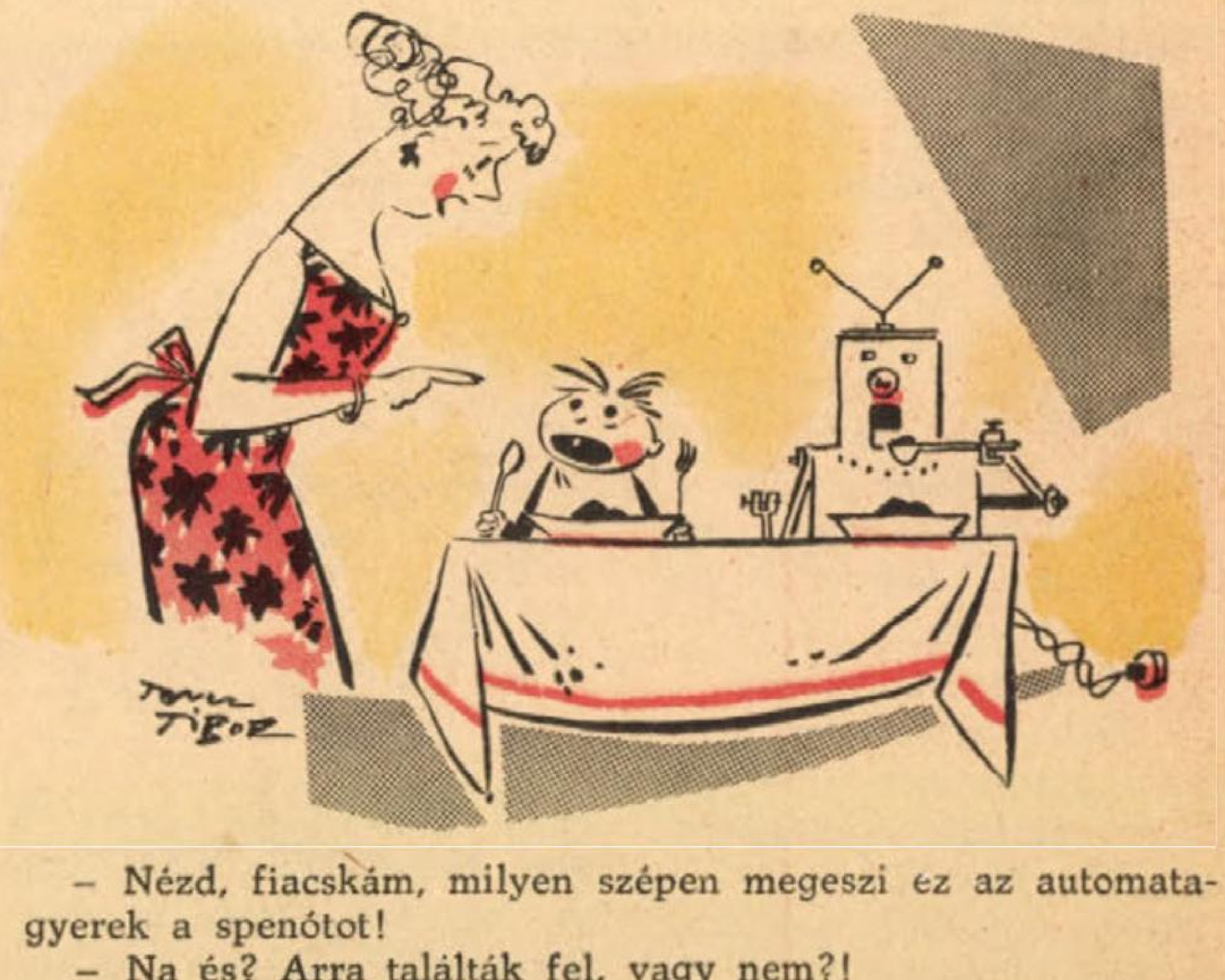
TONCZ TIBOR

– Nézd, fiacskám, milyen szépen megeszi ez az automata-gyerek a spenótot!

– Na és? Arra találták fel, vagy nem?!

Seregszemle a testőrség felett

Kaján Tibor rajza

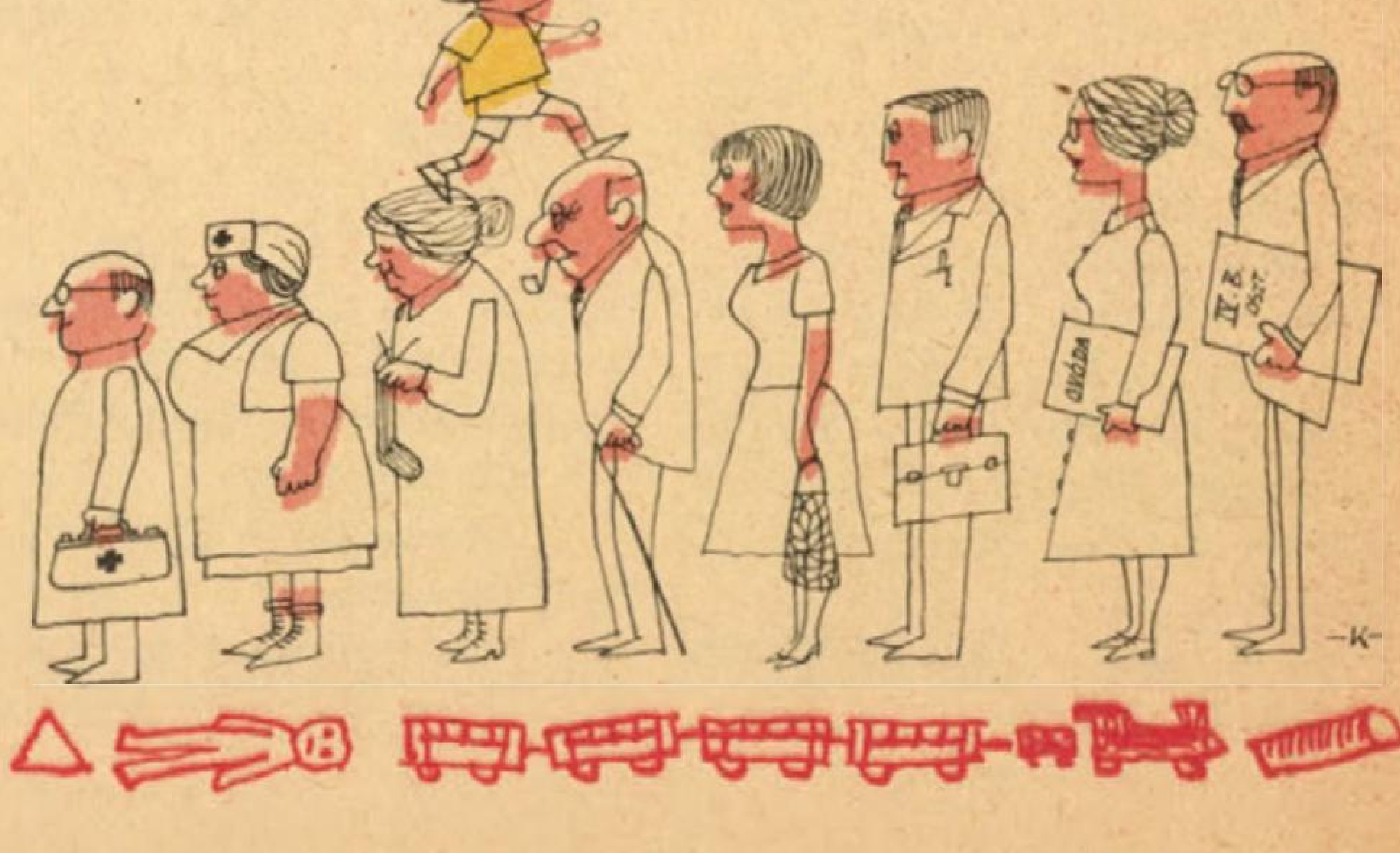
ÓVODA
II. B. OSZT.
-K-

ÚJ SZÍNPADI MŰFAJOK

Régóta éreztük már mindannyian, hogy a színpadi irodalom terén végre meg kell születnie az újnak, a diadalmas másnak, amely felrúgja az elavult régit. Mert mit írtak a régiek? Mit írt Aischylos, Sophokles, Euripides, Aristophanes, Shakespeare, Molière, Csehov, Katona, Madách? Drámát, tragédiát, vígjátékot, színművet. Ez csak zsákutcába vezethetett. Elérkezett az az idő, amikor a közönség már egyenesen követelte az új műfajokat, az új formákat. Milyen üdítő volt végre az egyik darab színlapján ezt a meghatározást olvasni: *„Fantasztikus játék 2 részben.”*

Felkerestük Karcsmáry Lajost, a jeles írót, akiről régóta köztudomású, hogy új vizeken jár és nem lesz a szürkék hegedőse. Karcsmáry, a Mester, udvariasan fogadott minket, s amikor meghallotta jövetelünk célját, lelkesen kezdett beszélni arról a kérdésről, amely a szívéhez nőtt:

– Igen, a régi műfajok elavultak, mint az ősgyíkok, s a közönség valami mást akar. Valami újat, ami megragadja képzeletét. Új tájak, új vizek, új tüzek, új kifejezési lehetőségek. Lehetetlenség, hogy ne tudjuk túlhaladni a rabszolgaság korában kialakult drámai műfajokat, amikor pedig már az eget ostromoljuk, mesterséges égitestek száguldják be a csillagközi teret. Nos, szerény munkásságom gyümölcseként már megmozdult a föld, olvadni kezdenek az évezredes jéghegyek, leomlanak a maradiság falai.

Megkérdeztük a Mestert, hogy meg tudná-e mutatni nekünk diadalmenetének néhány győzelmi állomását. Készséggel húzott elő egy sereg kéziratot. Nem olvastuk el a színdarabokat, csak az egyes színdarabcímek alá írt sajátos műfaji meghatározások pezsdítették fel vérünket. Ide írunk néhányat okulásul és lelkesítésül:

Vásott fintor 3 felvonásban, utóröhögéssel.

Tanulságos vérfürdő 3 rémképben.

Tragikus balfogás 3 tévedésben.

Éktelen baromság 5 felvonásban, bocsánatkéréssel.

Merénylet a jóízlés ellen 3 botrányban.

Zenés rágalom aknamunkával.

Történelmi képtelenség 5 anakronizmusban.

Kozmikus katasztrófa 3 fényévben.

Némajáték 3 fortisszimóban.

Tehénbőgés 2 fejésben utóízzel.

Gyökvonás 3 egyenletben.

Zenés abszurdum 3 lavinában.

Ezek a Mester szerint a konzervatívabb megoldások voltak.

– Nem lehet ajtóstul a házba rohanni – mondta mosolyogva –, kell egy kis átmenet.

Meghökkentőbbeket is mutatott. Mint például:

Égő fagypont 3 halálugrásban.

Vulkánszirom 3 hepatitiszben előidénnyel.

Magfúzió 3 Napóleonban.

– De ez még mind csak semmi – súgta oda a Mester –, még ezeknél is újszerűbbet eszeltem ki.

És áhítatosan előhúzott egy újabb kéziratot. A színdarab címe ez volt: *„Sratamédület.”* Alatta ez állt: *„Kerés csaradett 3 krlflmsben.”*

A kíváncsiság nem hagyott minket nyugodni.

– Kedves Mester, legalább ennek az egy darabnak mondja el a tartalmát.

A Mester bólintott.

– Arról szól – kezdte –, hogy egy Sanyi nevű fiatalember szerelmes Sárikába, Sárika azonban nem szereti őt, hanem Bélát. Hogy mi történik azután, azt már nem árulom el, hiszen erről szól a darab.

Feleki László

HOROSZKÓP

Kellemes budai sétámat a ragyogó déli verőfényben határozottan emelte véletlen találkozásom Iluskával. Őmaga is ragyogott, szépen formált és még szebben kozmetikázott arca a derűs izgalom jóleső látványát nyújtotta:

– Kisérjen el, nagyon sietek, Óbudára kell rohannom – szólt sebtében.

Örömmel csatlakoztam.

– Magát is nagyon érdekelni fogja az eset – folytatta. – Ugyanis a horoszkópomért megyek.

Mindig sejtettem, a nőknek fogalmuk sincs arról, mi érdekli a férfiakat. De miért ábrándítsam ki Iluskát, amikor gyönyörű az idő, a park körülöttünk virágban pompázik, még az ingadozók is láthatják, hogy beköszöntött az igazi tavasz. Udvariasan érdeklődtem:

– Micsoda horoszkópot?

– Koncsicsné-féle horoszkópot. Maga bizonyára ismeri özvegy Koncsicsnét.

Töredelmesen bevallottam, nem ismerem özvegy Koncsicsnét, soha a nevét nem hallottam, mire olyan lesújtó pillantást kaptam, mintha az Albert Flórián nevet nem ismerném.

– Ő ma a legzseniálisabb jósnő az országban – hallottam a magyarázatot. – A múlt héten beajánlottak hozzá, kaptam egy futó jóslást és megígérte, mára elkészíti a részletes horoszkópomat. Amit eddig mondott, minden talált.

– Például?

– Elmondta, hogy a férjemmel békésen élünk, de néha civakodunk, elmondta, hogy egy magas férfiú csapja nekem a szelet, elmondta, hogy az ostrom alatt sok nélkülözésben volt részem és megjósolta, hogy nagy utazás előtt állok. Ez is igaz, mert tényleg szeretnék Olaszországban nyaralni. És aztán kedvesen felajánlotta, hogy elkészíti a horoszkópomat.

– Mennyibe kerül egy ilyen horoszkóp?

– Van kétszázas és van háromszázas. Egyelőre a kétszázast rendeltem meg, azt mondják az is megfelelő, ha nem is olyan részletes mint a háromszázas. De spórolni kell a mai világban!

– Mi kell egy ilyen horoszkóphoz?

– Nem kért mást, csak egy százas előleget és rövid életrajzot. Otthon megírtam és másnap elvittem neki.

Közben odaértünk a kétemeletes ódon házhoz, özvegy Koncsicsné rendelőjéhez. Kölcsönös üdvözlések után Ilus átnyújtotta a százast, Koncsicsné a horoszkópot tartalmazó borítékot. Hoci-nesze. Búcsúzás.

Leültünk egy padra és Ilus izgatottan belefogott a nagyjelentőségű okmány olvasásába. Mint már említettem, a tavasz tomboló kedvében ünnepelte a májust, a madarak csicseregtek, a fák virágoztak, a lég illatozott, ki-ki a maga beosztása szerint.

Ilus egyre borúsabb arccal olvasta a papírra vetett jövendőt.

– Lesújtó – szólt végül szomorkásan. – Gondoltam, baj lesz abból, hogy a Skorpió jegyében születtem! Képzelje, az áll a horoszkópomban, hogy a férjem a hűtlenség gondolatával foglalkozik, hogy ferdén áll a csillagzatom, és hogy utazásom elé akadályok gördülnek.

Vigasztaltam a lesújtott szépasszonyt:

– Ne vegye a szívére! Nézze, a fák virágoznak, a madarak csicseregnek, huszonhárom fokot mutat a hőmérő és figyeljen csak, a pesti utca trubadúrja milyen szépen fuvolázza tejtenor hangján, hogy „jeges, jeges”!

Balzsamnak szánt szavaim nem hoztak enyhülést. Iluska arcán csillogó könnycsepp jelent meg. Ügyet sem vetve gyógyírnak szánt szavaimra, csüggedten suttogta maga elé:

– Mégis a háromszáz forintos horoszkópot kellett volna megrendelnem. Az ilyesmin nem szabad spórolni.

Stella Adorján

Recenzió

(Az ifjú kritikus tévedésből az új telefonkönyvet vitte haza a szerkesztő íróasztaláról, a bírálatra kiadott regény helyett.)

Régi adósságot törlesztett a magyar könyvkiadás, mikor megjelentette az új Távbeszélő Névsort! (Mellesleg most már nyugodtan várhattak volna vele az Ünnepi Könyvhétig . . .)

Csak üdvözölni lehet minden olyan munkát, mely ködös mellébeszélés, hátulravasz szimbólumok helyett, végre a ma emberéről szól, — a mának.

A nagyközönség — akinek immár a könyökén jön ki a sok formabontás — alighanem üdítő forrásként fogja kézbe venni ezt a valósághű, de mégsem naturalisztikus alkotást, melyben a mesterkélt fordulatokat konkrét nevek és címek helyettesítik.

Bátran állíthatjuk, hogy a műre a kiteljesedett életérzés mellett az igazság szenvedélyes keresése is rendkívül jellemző.

Kétségtelen, néhol mintha kissé túl soknak tűnne a szám, de ezeket az olvasó amúgy sem szokta mind megjegyezni. — Azonban még így is lényegesen jobban járunk, mint a múlt elefántcsonttornyába menekülő történelmi regényeknél, amelyek a szürke évszámok mellett nemegyszer olyan extrém neveket is tartalmaznak, mint például Heródes, Napóleon vagy Savoyai Eugén.

Nos, az új Távbeszélő Névsor szerencsére mindvégig mentes marad az ilyen intellektuális túlkapásoktól.

Sajnos, a színvonalas és szórakoztató olvasmányt kicsit egyoldalúvá teszi, hogy míg — nagyon helyesen —, többszáz Kovács szerepel benne, ugyanakkor dolgozó parasztságunk ábrázolása bizony — fájdalom —, halványabbra sikerült.

No, de ezen egy esetleges második kötetben játszva lehet segíteni.

Még csak annyit: szerintünk több szövegközti illusztráció és valamivel színesebb borítólap, minden bizonnyal fokozta volna fiatal irodalmunk eme jelentős új állomásának méltán megérdemelt sikerét.

Dalmáth Ferenc

Apám pipái

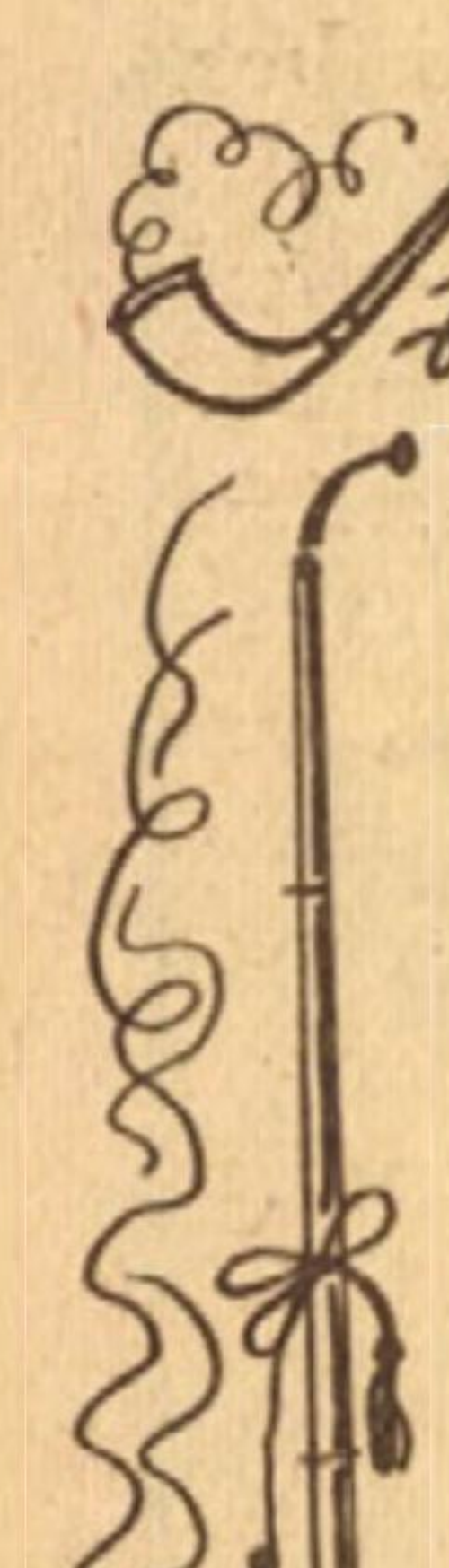

Az én jó apámnak
Volt harminc pipája.
Meg-megtömött egyet
S vígan gyújtott rája.
Foga közé kapta,
A füstjébe nézett
Nagy felhőket fújva,
S ha kialudt, újra
Kezdte az egészet.

„Hullatja levelét
Az idő vén fája . . .”
Az én jó apámnak
Többé nincs pipája.
Édességre fogták!
Hej, pedig a tányért
Minden édességgel
Od'adná készséggel
Egy pipadohányért!

Bede Anna

Mai történet

Szegő Gizi rajza

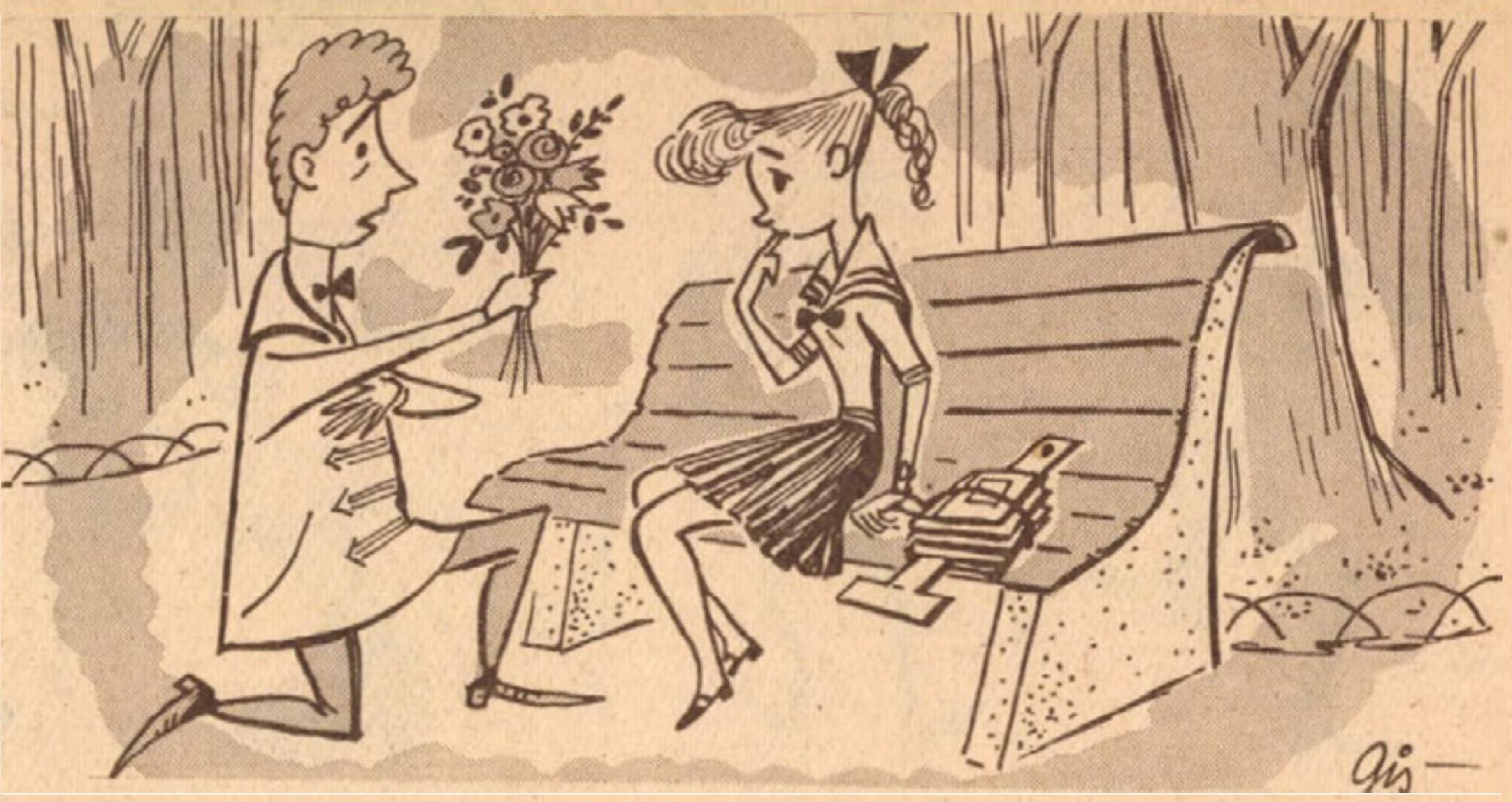

– Nem lehetek a felesége, Géza . . . Be kell vallanom, én már férjnél vagyok . . .

Tavasz az atomkutató intézetben

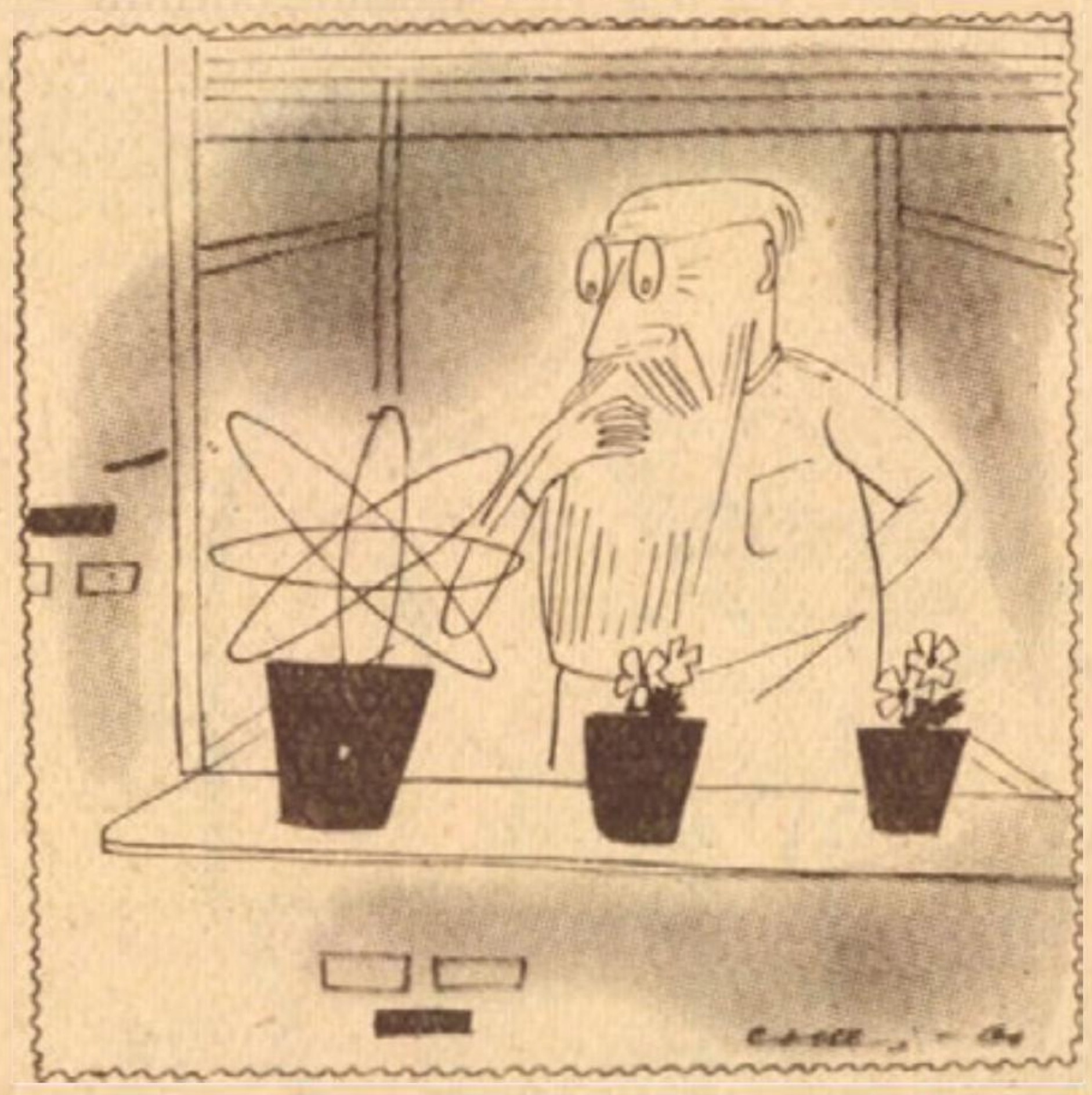

– Úgy látszik, beleesett egy atommag!

A maradi

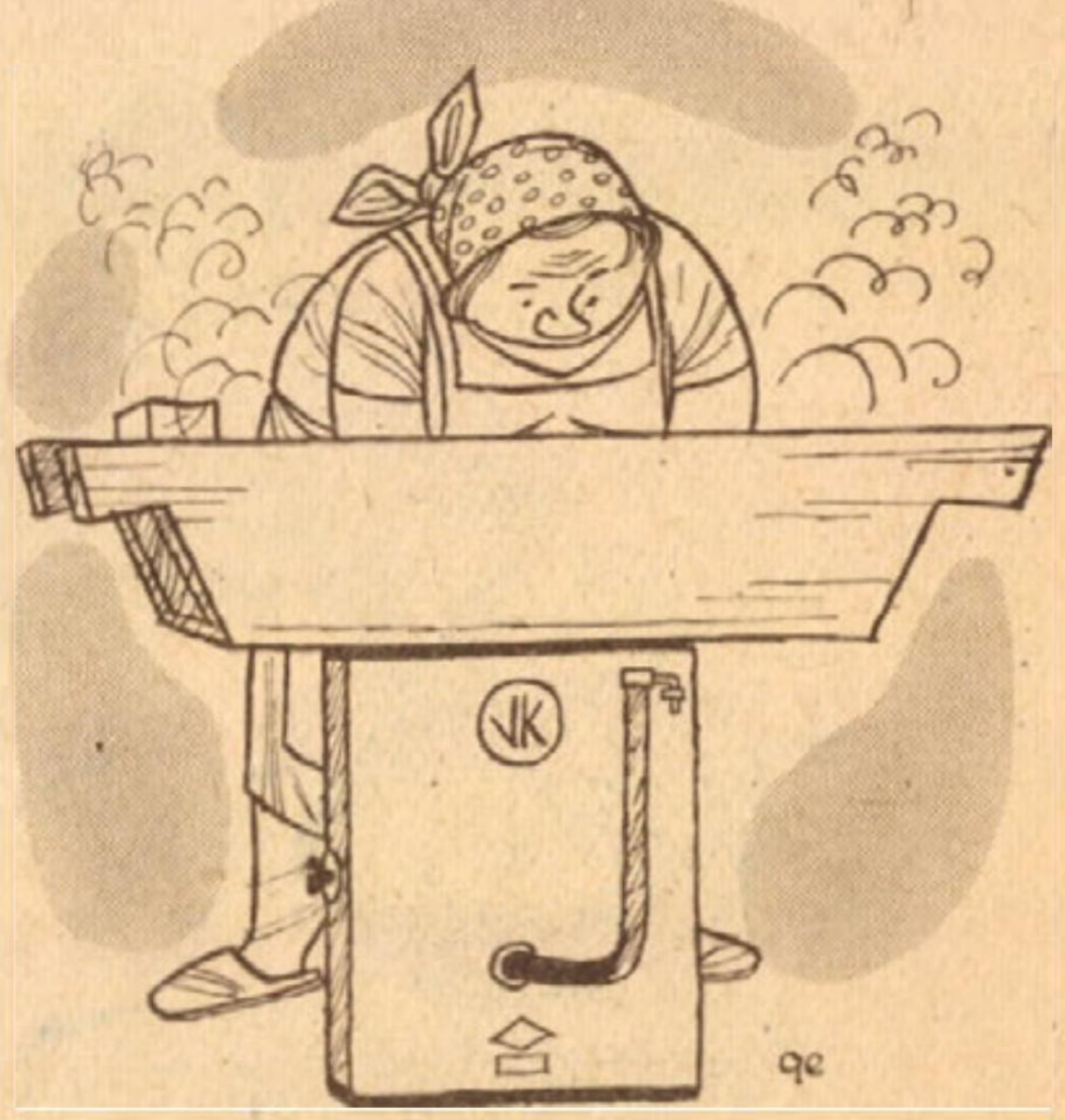

Mindenki utazik

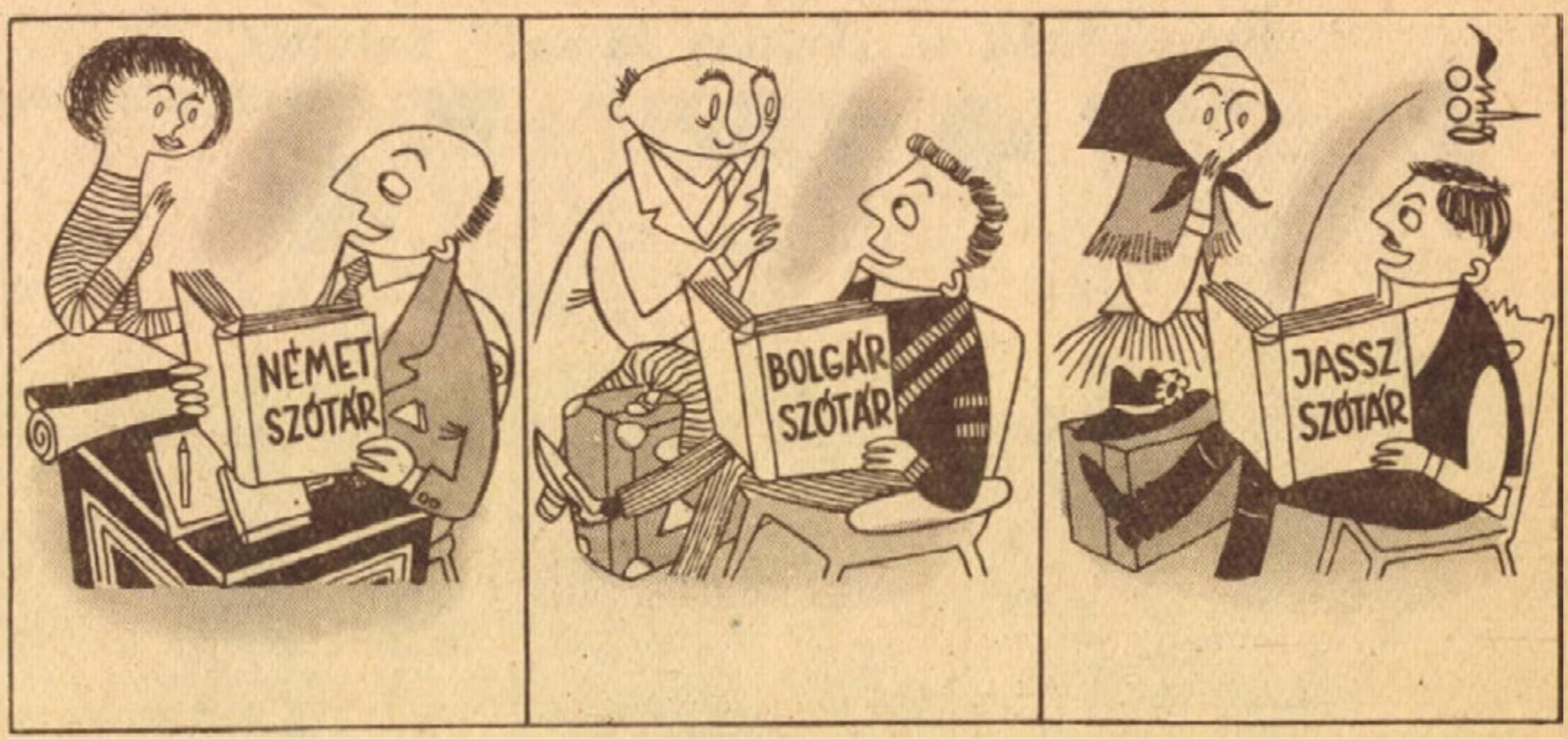

— Németországba tanulmányútra megyek ...

— Bulgáriába megyek üdülni . . .

— Pestre megyek dolgozni . . .

Könyvtárban

(David Langdon rajza a „Punch”-ból)

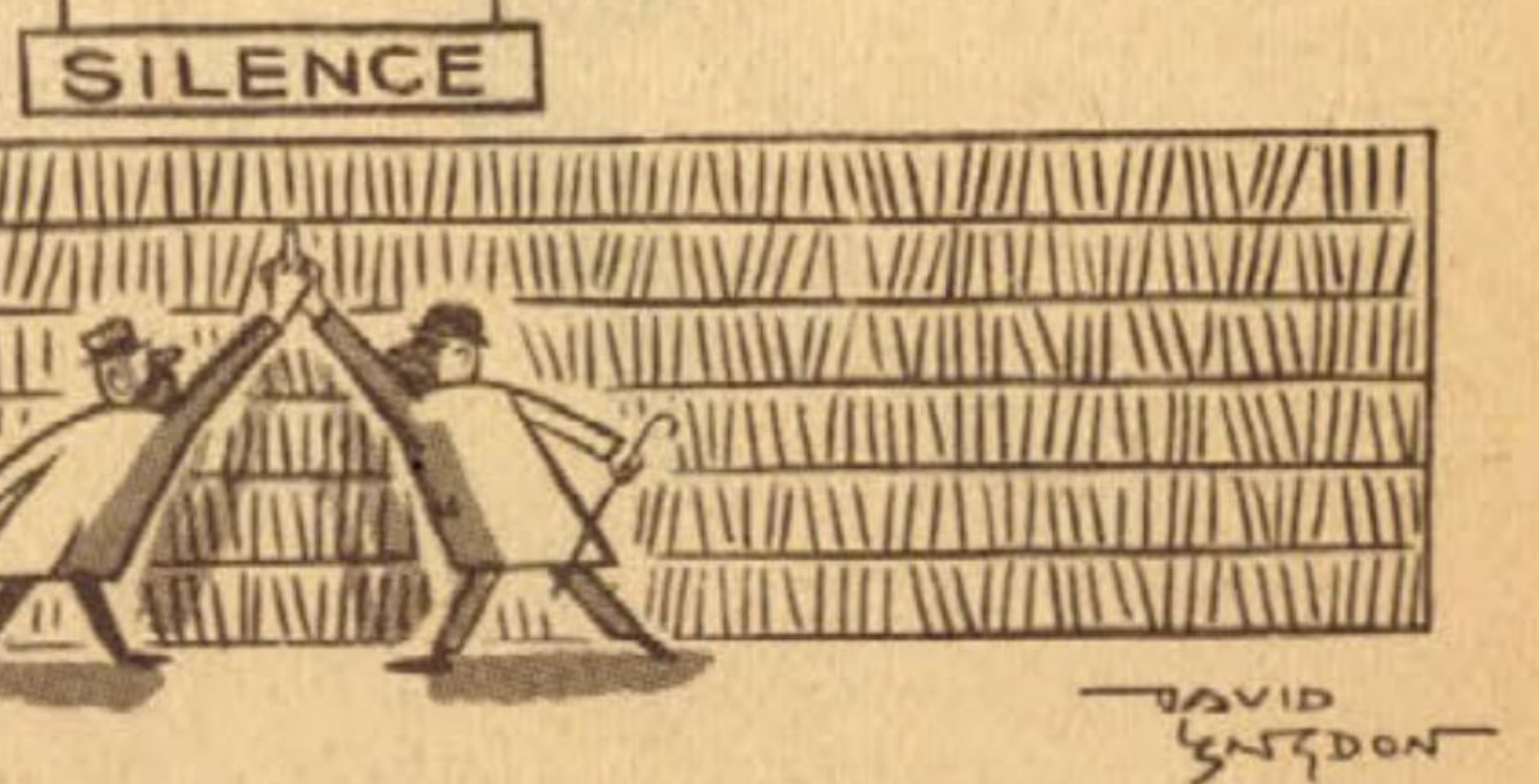

Modern rabszolgaság

Szegő Gizi rajza

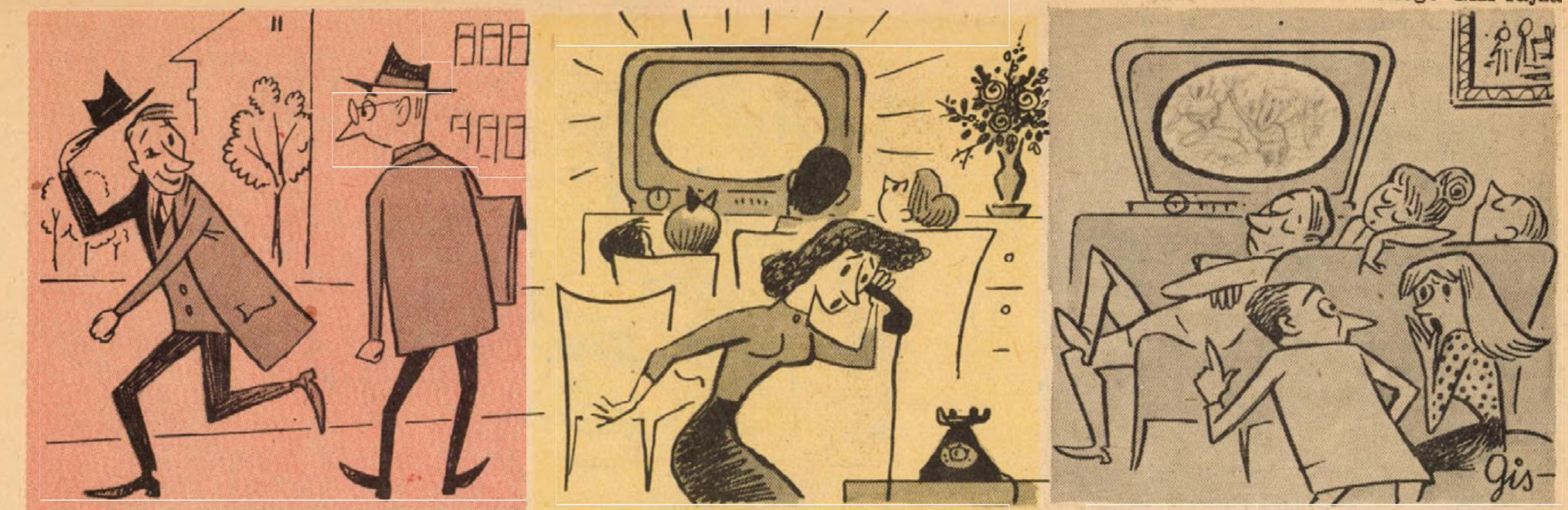

– Rohanok haza! Ma TV-előadás van!

– Jaj, drágám, most nem érek rá! Éppen TV-t nézünk . . .

– Ti végignézitek ezt a gyenge előadást?
– Na hallod! A pénzünkért?!

Szabadpiac

Vasvári Anna rajza

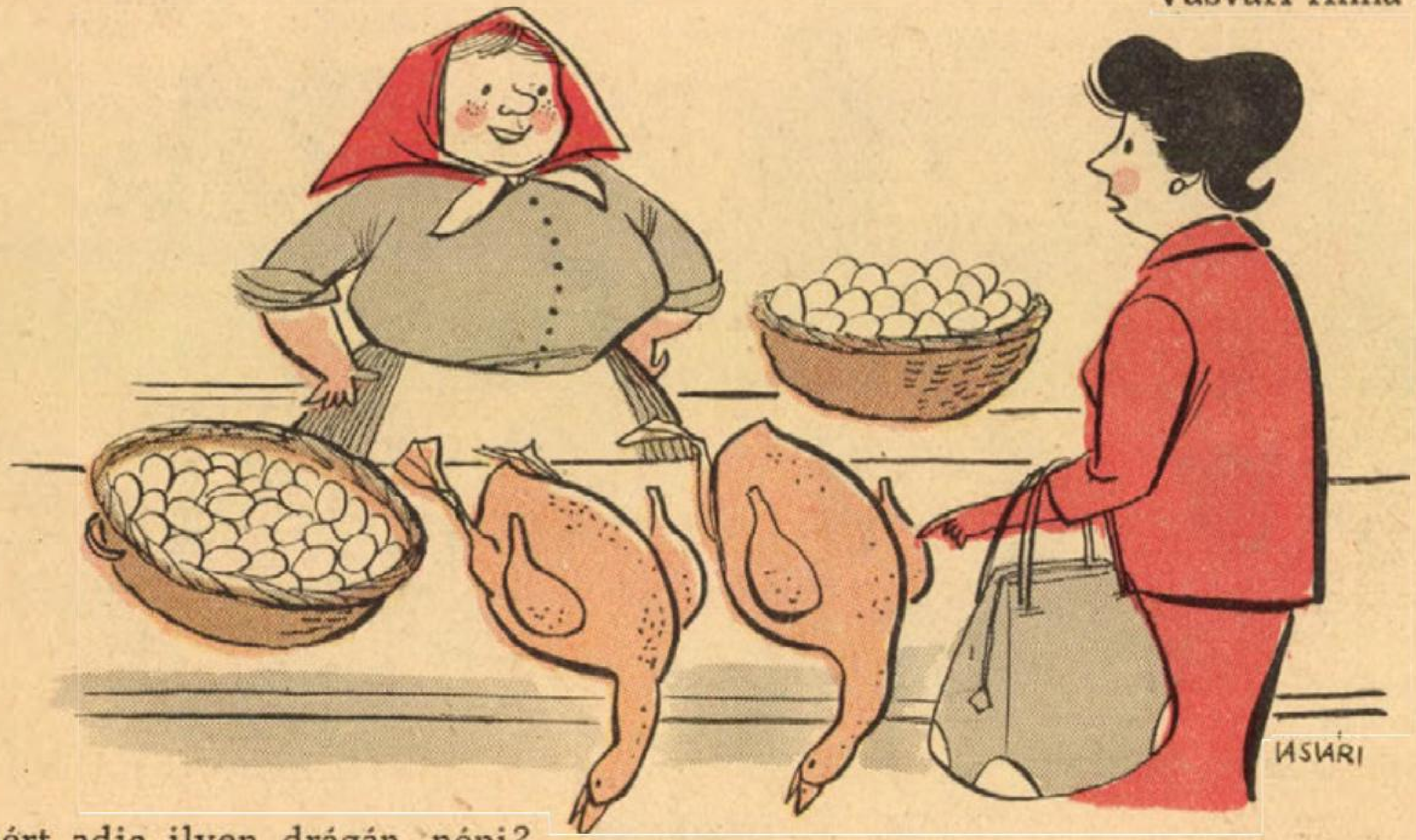

– Miért adja ilyen drágán, néni?
– Megvan bennem a kettősség, lelkem . . . Féllábbal még a kapitalizmusban állok . . .

Noteszomból

Csak a barátaiddal törődj; az ellenségeidet amúgysem veszíted el egykönnyen.

A nagyon óvatos ember rendszerint attól igyekszik magát megóvni, amit önmaga szokott embertársai ellen elkövetni.

Amikor egy asszony azzal védekezik, hogy megfeledkezett magáról, akkor az mindenről és mindenkiről megfeledkezett, csak éppen önmagáról nem.

Ha nem akarod, hogy valaki elfelejtsen, mondd őszintén a szemébe összes emberi hibáit.

A Föld állítólag gömbölyű, s mily csodálatos, hogy az ember mégis annyi akadályba ütközik minduntalan!

Szécsén Mihály

Bemutatták a „Ludas Matyi” balettet

Erdei Sándor rajza

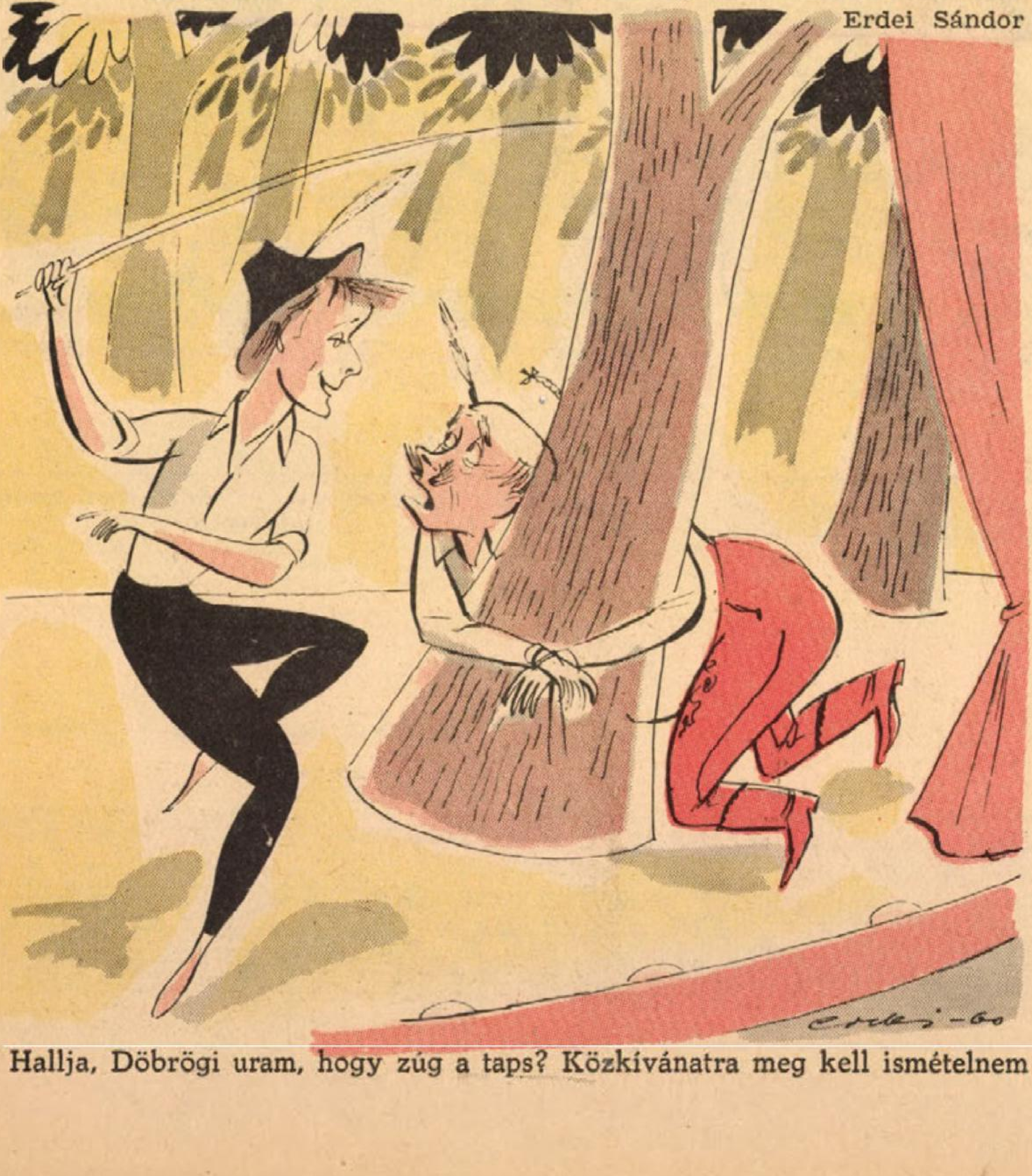

– Hallja, Döbrögi uram, hogy zúg a taps? Közkívánatra meg kell ismételnem . . .

E heti hirdetésünk

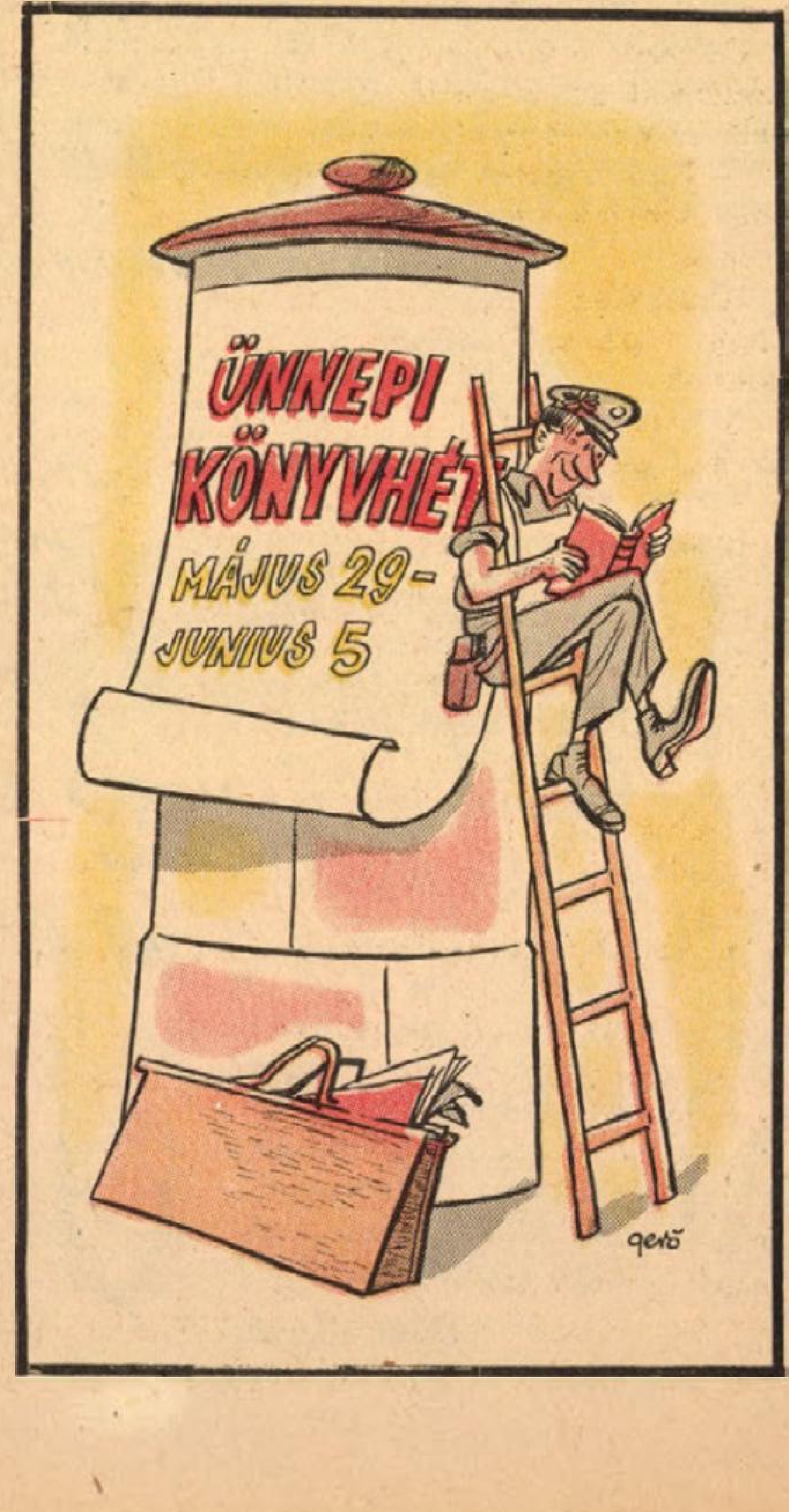

Borisz Jegorov:

EGY KIS JAVÍTÁS

A fürdőszobában elromlott a gázcsap. Olga Petrovna, a szomszédasszonyunk kihívta a lakatost. A mester sokáig csattogtatta a kalapácsát, majd kijött és a homlokát törülgetve így szólt:

– Szerencséjük van maguknak. Majdnem katasztrófa történt. Alig tudtam kijavítani ... Őrült nagy meló volt ...

Olga Petrovna megértette a gyengéd célzást és egy tízes borravalót adott a lakatosnak. Amíg az összeszedte a szerszámait, a szomszédasszony bement a fürdőszobába és meglátta, hogy a cső körül le van verve a vakolat és valami fadarab mered ki a falból.

– Úristen, mitévő legyek! – kiáltotta. – Ha a fal nincs bevakolva, nem engedik begyújtani a gázt! Jön a tűzoltó és megbüntet!

– Az tuti – hagyta rá a lakatos. – De nekem meg kellett néznem, hogyan fekszik a cső ... Különben a dolog reparálható. Ha akarja, küldöm a mestert ... Kőműves az illető és mázoló.

A kőműves-mázoló nem váratott magára. A fadarabot letapasztotta habarccsal és festeni kezdte a falat holmi piszkosan sárgás, szürkésbarna festékkel.

Mivel azonban ez nem egyezett a többi fal színével, a festő úgy döntött, hogy az egész fürdőszobát bemázolja. Úgy látszik, olyan nagy ügybuzgalommal fáradozott, hogy közben elszakította a villanyvezetéket.

– Semmi az egész – vigasztalta Olga Petrovnát. – Ha kívánja, hívhatom a szerelőt ...

Amikor már az ajtónál volt, megállt:

– Gazdasszonykám, tetszik tudni, ma szabadnapos volnék ... Csak úgy dolgoztam magánál ... egyáltalán ... marha jó szívem van ... Hangosan megköszönném ...

Olga Petrovnának újra ki kellett nyitnia az erszényét.

Öt perc múlva ott volt a szerelő. Felsercentett néhány szál gyufát és gondterhelt arccal jegyezte meg:

– Ez a vezeték is tisztelte kedves szüleit, nagyon hosszúéletű volt ... Ki kell cserélni ...

Kicserélte. Olga Petrovna boldog volt, hogy vége szakadt a javítási láncfolyamatnak.

A szerelő, amíg a konyhában a kezét mosta, csak úgy mellesleg megjegyezte:

– Ha netalántán elmaszatoltam volna a friss festést imitt-amott, ki lehet hívni a festőt. Az majd kijavítja ...

Olga Petrovnának az ajkán fagyott a szó.

– Ez különben a maga dolga – folytatta a szerelő. – Ami engem illet, én megtettem a magamét. Meg lesz velem elégedve. Csak azt ne felejtse el, hogy a vezeték az enyém volt, nem a házkezelőségé.

A szerelő megkapta a pénzt a „vezetékért" és elment.

Olga Petrovna felmosta a padlót és kiment az udvarra a kislányáért. A fészer mellett egy nagy gerendán ült a lakatos, a mázoló, a szerelő és az üveges.

– Tetszik tudni, mi mindig összedolgozunk – fordult feléje a kőműves-mázoló. – Csak az a kár, hogy a mai napon az üveges munka nélkül maradt ...

(Oroszból fordította: Pogonyi Antal

Az új világkép

Kaján Tibor rajza

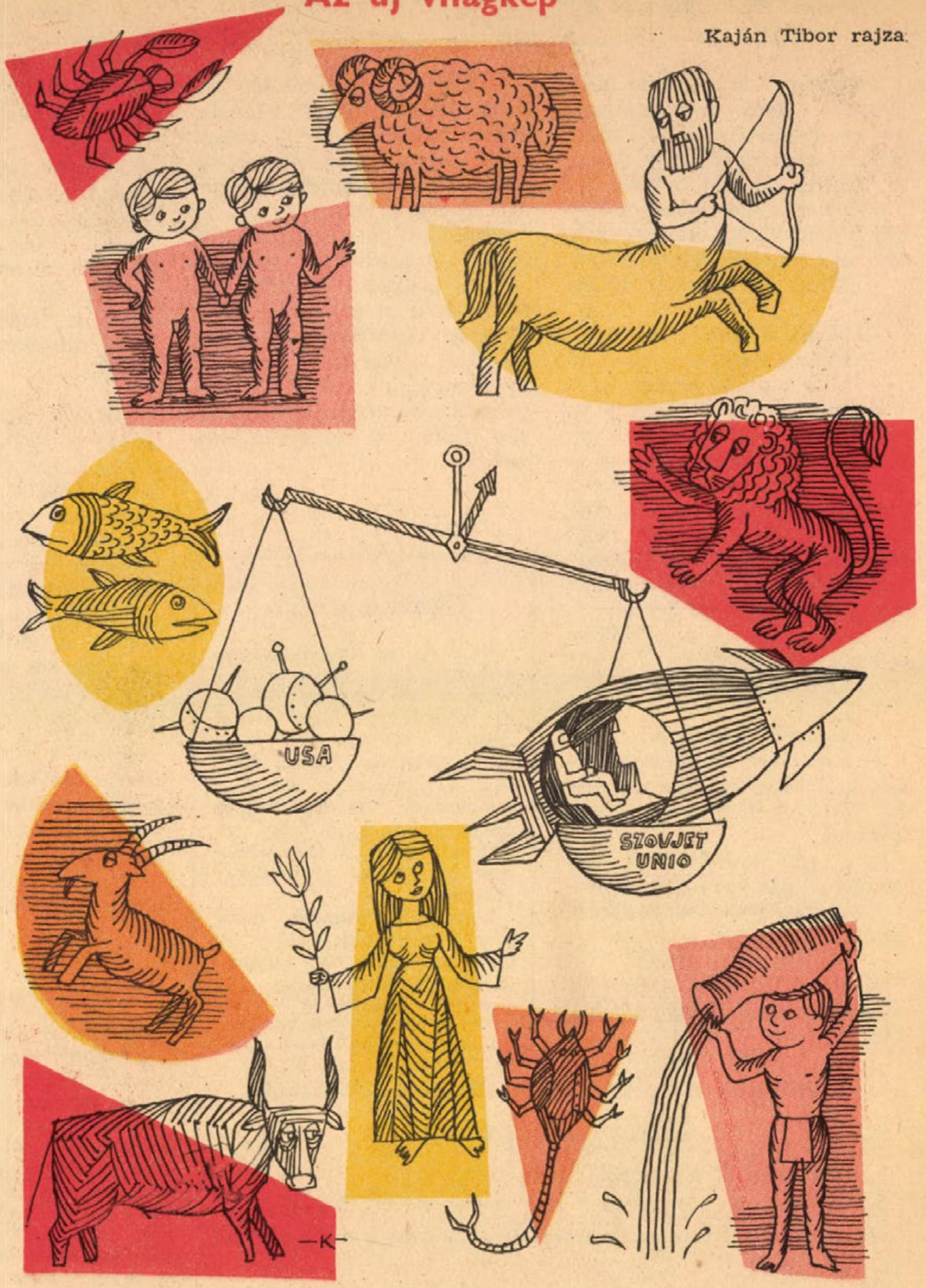

A mérleg jegyében.

Tavasz

Szegő Gizi rajza

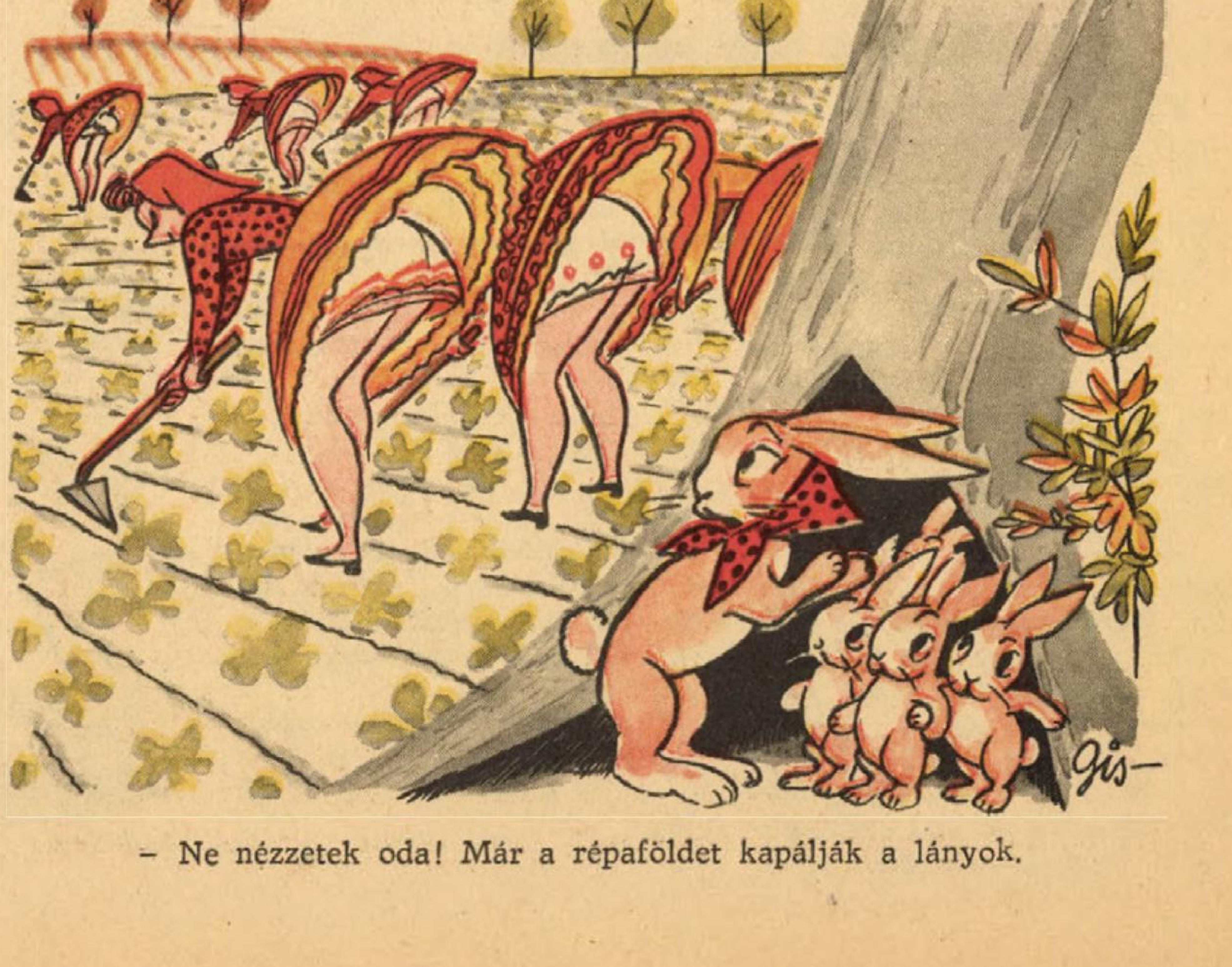

– Ne nézzetek oda! Már a répaföldet kapálják a lányok.

Le a bürokráciával.

Fűmag

Akartam venni másfél kiló fűmagot. Hogy ne csigázzam túl az érdeklődést, már most le kell szögeznem, hogy amerre jártam, ott nem nő fű.

Gyermeki ártatlanságomban azt hittem, hogy csak be kell mennem egy magkereskedésbe.

– Kérek másfél kiló fűmagot.

– Nincs, kérem.

– Mikor lesz?

– Nem tudjuk, kérem.

Ez reggel tízkor történt, az Alkotmány utcában. Lassan eljutottam a Kossuth Lajos utcába és a Marx térre, a Rákóczi útra és a Baross térre, a dialógus mindig azonos volt. Minthogy a sok járástól megdagadt a bokám, vettem egy gumiharisnyát, majd leültem a telefon mellé. Megpróbálom egy másik cégnél.

– Virágért?

– Igen!

– Fűmagot szeretnék...

– Nem tartunk. Tessék talán a Kertészeti Magtermelő és Vetőmagellátó üzleteihez fordulni.

A kagyló kiesett alélt kezemből. Aztán erőt merítettem a tavaszi napsütésből és a központhoz fordultam.

– Fűmagot szeretnék!

– Nincs.

– De mégis, hogy lehetne hozzájutni?

– Ha ön egy vállalat, iskola, közület vagy nyomda, akkor tudok segíteni baján. Írjon egy pecsétes levelet nekünk, arra kiadunk másfél kiló fűmagot.

Minthogy nem vagyok se iskola, se közület, se nyomda, hanem magános, rájöttem a kézenfekvő megoldásra. Apróhirdetek vasárnap: „Negyven körüli teltkarcsú magános megismerkedne másfél kiló fűmaggal. Kalandorok kíméljenek. Jelige: ki mint vet, úgy arat."

Sz. L.

Uborka-szezon

Nem szorul magyarázatra, miben mikor van uborkaszezon. De hogyan állunk az uborkával? Mert télen, amikor szezonja lett volna az uborkának, hiába jártuk az üzleteket savanyú uborkáért. Viszont, mióta megjelent a friss fejes saláta a piacon, a kirakatokban is feltűnt a csemege uborka

Reméljük, amikor olcsó lesz a salátának való friss uborka, üzleteink bőségesen el lesznek látva téli savanyú uborkával.

3 kérdés a Tolbuhin körúti csarnok felügyelőségéhez

Hol vannak a csarnoki ellenőrök,

1. ámikor egyesek rántani való csirkével feketéznek: megveszik a csarnokban 40 forintért és a csarnok mellett eladják a duplájáért?

2. amikor a hentesek a frissen érkezett disznóhúsból a sorbanállók szeme láttára ismerősöknek kiadogatják a rövidkarajt, s csak aztán kezdik a maradékból kiszolgálni a várakozókat?

3. amikor egyes helyeken az áruátvétel alatt fölöslegesen várakoztatják a vevőket?

Egy háziasszony

Megy a piké vándorútra

Sétálok a Váci utcában. Az egyik kirakatban megtetszik egy *fehér-fekete mintás,* alulzsebes piké szoknya. Mellette árjegyzék, mely szerint a fazon 150 forintba kerül.

– Kell hozzá három méter anyag – számolok magamban, – a pikének métere 50 forint, 300 forintból kijön.

Az üzletben azonban kiderül, hogy rosszul számoltam, mert a szoknya 450 forintba kerül.

Hogyhogy 450? Akkor inkább megveszem az anyagot külön. Illetve megvenném, de ez a minta nem kapható. Különös, hogy ez az egyszerű minta gyárainkban nem készül, mintha „védett" volna, s csak a belvárosi szalonok kirakataiban látható. Ellenben az 50 forintos pikéből *valahol, valamikor, valahogyan, valakik* 100 forintos mintás pikét készítenek. Rányomnak kockát, vagy más egyszerű ábrát... Érdekes volna követni az útját. Én megpróbáltam, de az egyik belvárosi textilüzlet elárusítója kicsit rejtélyes választ adott, méghozzá versben:

„aki tudja, meg nem mondja,
merre van a piké útja..."

Pedig ezt már csak azért is tanulságos lenne megtudni, mert hasonló módon tűnnek el másfajta textilanyagok is, hogy aztán száz százalékkal drágábban, szalonok kirakatában viszontlássuk őket.

Ezt a jelenséget sokan észreveszik, sokan tudnak róla, csak éppen az illetékesek nem veszik észre.

R. E.

Mátravidéki egy és más

A Galyatető közelében levő három településről (Mátraszentimre, Mátraszentistván, Mátraszentlászló) felsőfokon szoktak beszélni. Azt mondják az itteniek, hogy itt van a legegészségesebb vidék, a legjobb levegő, a legszebb kilátás' és a – legelhanyagoltabb közmű.

*

De azért nem egészen így áll a dolog... Mátraszentimrén például az elmúlt tizenöt év alatt bevezették a villanyt, új iskolát építettek, mozi nyílt, orvosi lakást rendeztek be, van óvoda, védőnő, és köves út is épült. Kultúrházukkal azonban már nem dicsekednek. Egy parasztházból alakították át. Tatarozni kellene, de ezt a kérdést az illetékesek nem nagyon támogatják. Pedig támogatásra nagy szükség lenne... Különösen a falaknak... Mert könnyen összedőlhet a kultúrház.

*

– Kevés a víz, – mondja a mátraszentimrei tanácselnök, aki egyben a szentlászlói és szentistváni települések ügyeit is vezeti. – Lenne elég víz – folytatja –, ha a közeli bánya vizét felhasználhatnánk. Aztán a Narád patak is adna vizet, ha gátat építenének. Ígérik a vizet, de késik az intézkedés. Mindig elodázzák a döntést.

Szóval víz nincs, bürokrácia van. A Mátrában cserére várnak: legyen inkább víz és ne legyen bürokrácia. A nyaralók egyébként alig veszik észre a vízhiányt. Az állandó lakosok nyáron ugyanis inkább bort isznak, hogy az üdülő vendégeknek elég víz jusson.

*

Két forint... Ez az összeg megoldhatná a három mátrai település minden baját, gondját. Ha ugyanis Imrét, Lászlót és Istvánt üdülőhelynek nyilvánítanák, minden vendég napi két forintot fizetne üdülési díj címén a tanácsnak. Ez évente 3–400.000 forintot jelentene. És akkor lenne víz, kultúrház, csatornázás.

Az üdülőhellyé való nyilvánítást melegen pártoljuk. Mi ugyanis jól üdültünk Mátraszentimrén...

(palásti)

Gőzkamra, vagy női fodrászat?

A Petőfi Sándor utcai 1. sz. Állami Fodrászat külső portálját tavasszal megjavították. Szép tejüveggel fedték be az emeleti rész nagy ablakait és arra neonbetűket szereltek fel. Szép és mutatós az üzlet külseje. Viszont az emeleti rész szellőztetése az új portál kialakításával csaknem lehetetlenné vált. Köztudomású, hogy a búráktól még télen is meleg van a fodrászüzletekben, hát még nyáron! És mivel az 1. sz. Állami Fodrászat emeleti része alacsony, a levegő pillanatokon belül átforrósodik, de szellőztetni a sűrű dróthálóval fedett kis nyíláson nem lehet. Van ugyan egy ventillátor, de ennek nem sok hasznát veszik. Az egy-két órát ott töltő vendégek már most alig bírják ki a hőséget, nem beszélve a dolgozókról, akik napi nyolc órát kénytelenek ebben a gőzkamrában tölteni. Fontos, hogy az üzletek külseje szép és ízléses legyen, de ennél még fontosabb, hogy a vendégeknek kényelmet nyújtsanak és a dolgozók munkakörülményeit elviselhetővé tegyék. Erre úgy látszik nem gondoltak az illetékesek, amikor az 1. sz. Állami Fodrászat külsejét csinosították!

Miért nem látják el az emeleti részt megfelelő szellőztetővel?!

F. A.

Csak így lehet kivárni, amíg befut egy 25-ös villamos

Schwott Lajos rajza

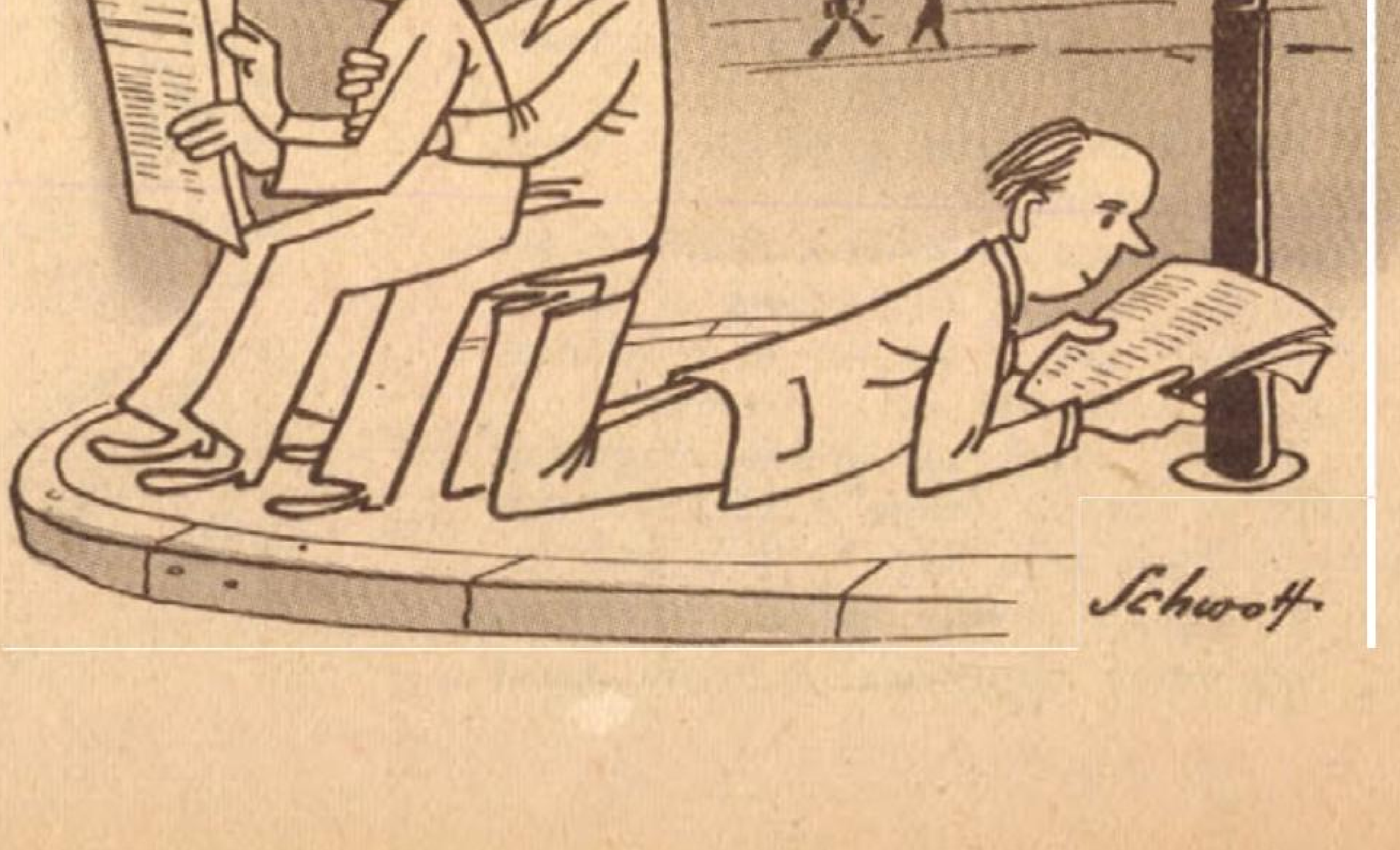

Tetőteraszos vendéglő nyílik

Toncz Tibor rajza

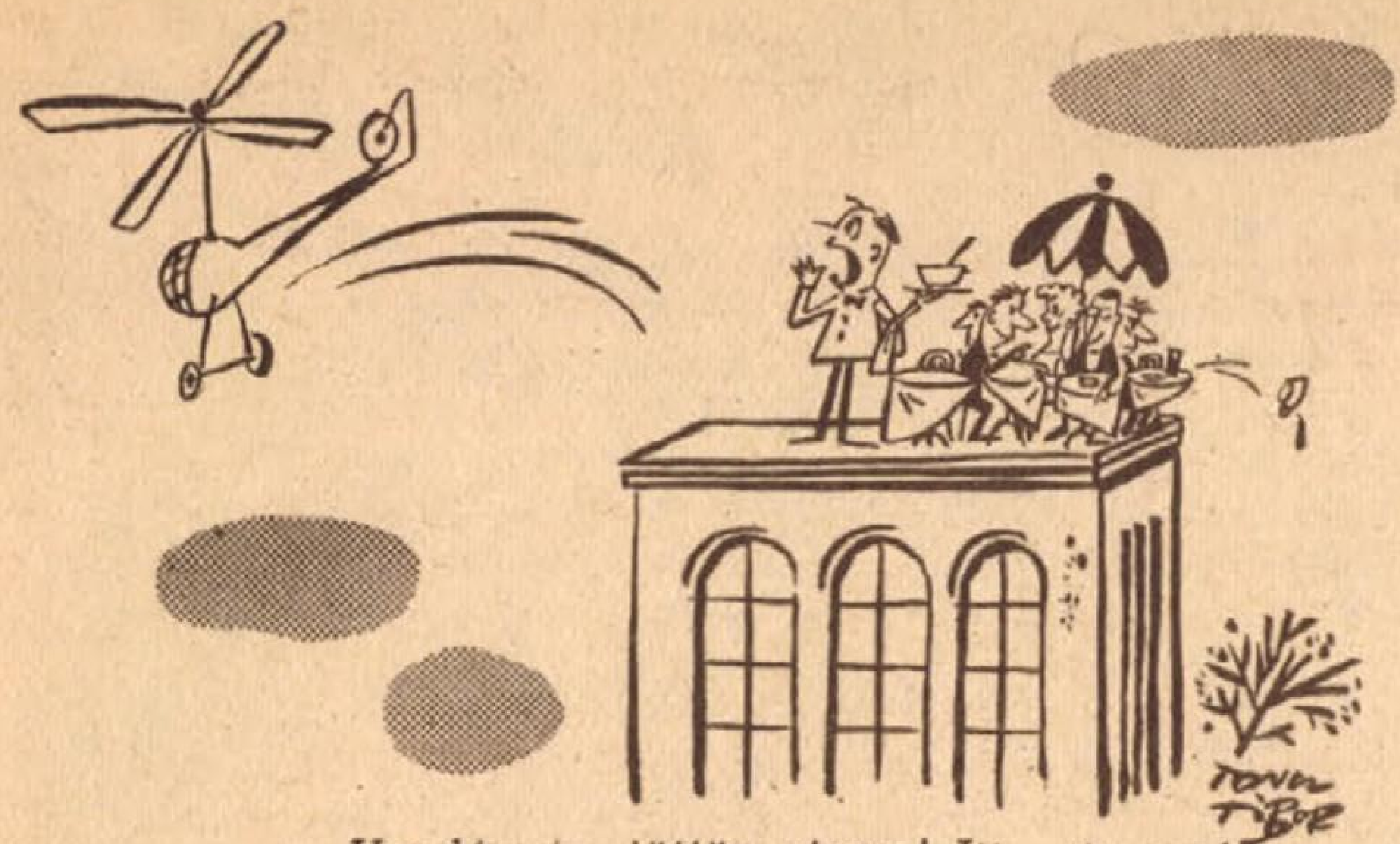

– Vendég úr, jöjjön vissza! Itt a levese!

Mitől hátrál meg egy aszfaltbetyár

(Az aszfaltbetyár egy kirakat előtt nézelődő elegáns fiatal lány mellé sündörög.)

AZ ASZFALTBETYÁR *(hóditónak vélt vigyorral):* Ha esne az eső, s volna ernyőm, megengedné, hogy fölajánljam?

A LÁNY *(bosszúsan végigméri, és elmegy mellőle).*

AZ ASZFALTBETYÁR *(utána lohol):* Csini baba, elkísérem, jó? . . .

A LÁNY *(ajkába harap, meggyorsítja lépteit).*

AZ ASZFALTBETYÁR: Azt akarja mondani, hogy utcán nem illik ismerkedni?

A LÁNY *(fúj mérgében, de még megállja szó nélkül).*

AZ ASZFALTBETYÁR: Igaza van! Majd pár lépéssel odább, az már nem utca, az már a Vörösmarty tér, höhö.

A LÁNY *(undorral):* Maguk még nem vesztek ki??

AZ ASZFALTBETYÁR: Na végre . . . Kár volt ennyi ideig megjátszania magát . . . Hadd halljam tovább azt a csilingelő hangocská . . .

A LÁNY *(fenyegetően):* Tűnjön el, maga dinozaurusz, mert megjárja velem!

AZ ASZFALTBETYÁR: Nyugi, csini baba, megvolt a kötelező erényes fölháborodás, most már . . .

A LÁNY: Hármat számolok. Ha addig nem takarodik el a közelemből . . . Egy.

AZ ASZFALTBETYÁR *(nevet):* Rendőrt hív? . . . Sokkal jobban fél maga a botránytól, semhogy . . .

A LÁNY: Kettő!

AZ ASZFALTBETYÁR: A huszadik század második felében élünk, maga is . . .

A LÁNY: Három. *(Zordul pofonvágja.)*

AZ ASZFALTBETYÁR *(irtózatosan meglepődik – de még összeszedi magát):* Ejha?! . . . No dehát én nem az a férfi vagyok, aki egy pofontól meghátrál, amikor ilyen édes vadcica . . .

A LÁNY *(durr, mégegyszer pofonvágja).*

AZ ASZFALTBETYÁR *(lekonyul):* Kettőtől már igen. *(Elhordja magát.)*

(dunai)

Modern múzsa

Hegedűs István rajza

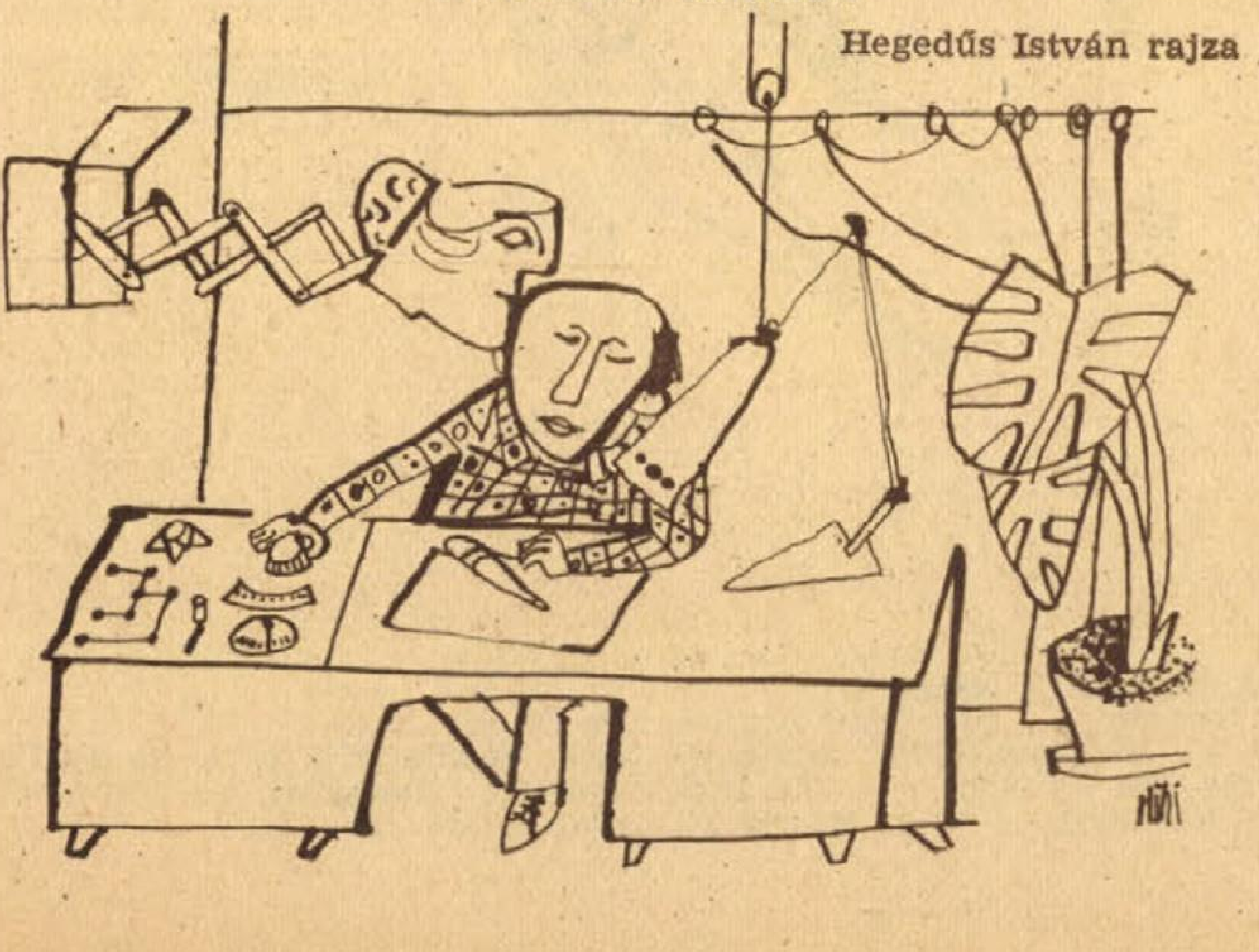

Ha másképp nem megy . . .

Gerő Sándor rajza

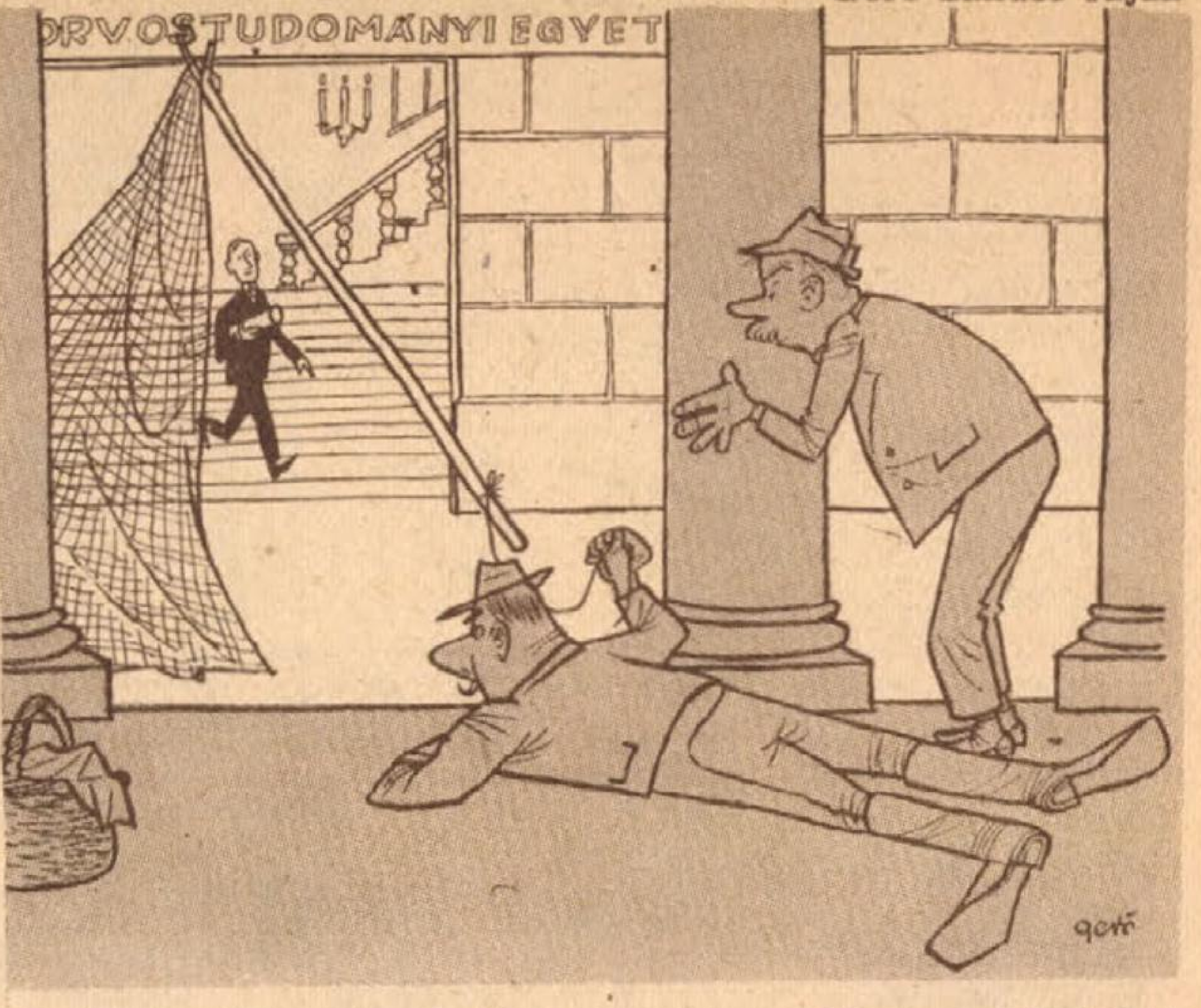

– Várj csak, az ott biztos orvos . . . Most megfogjuk a falunak! . . .

Munkaerővándorlás

Erdei Sándor rajza

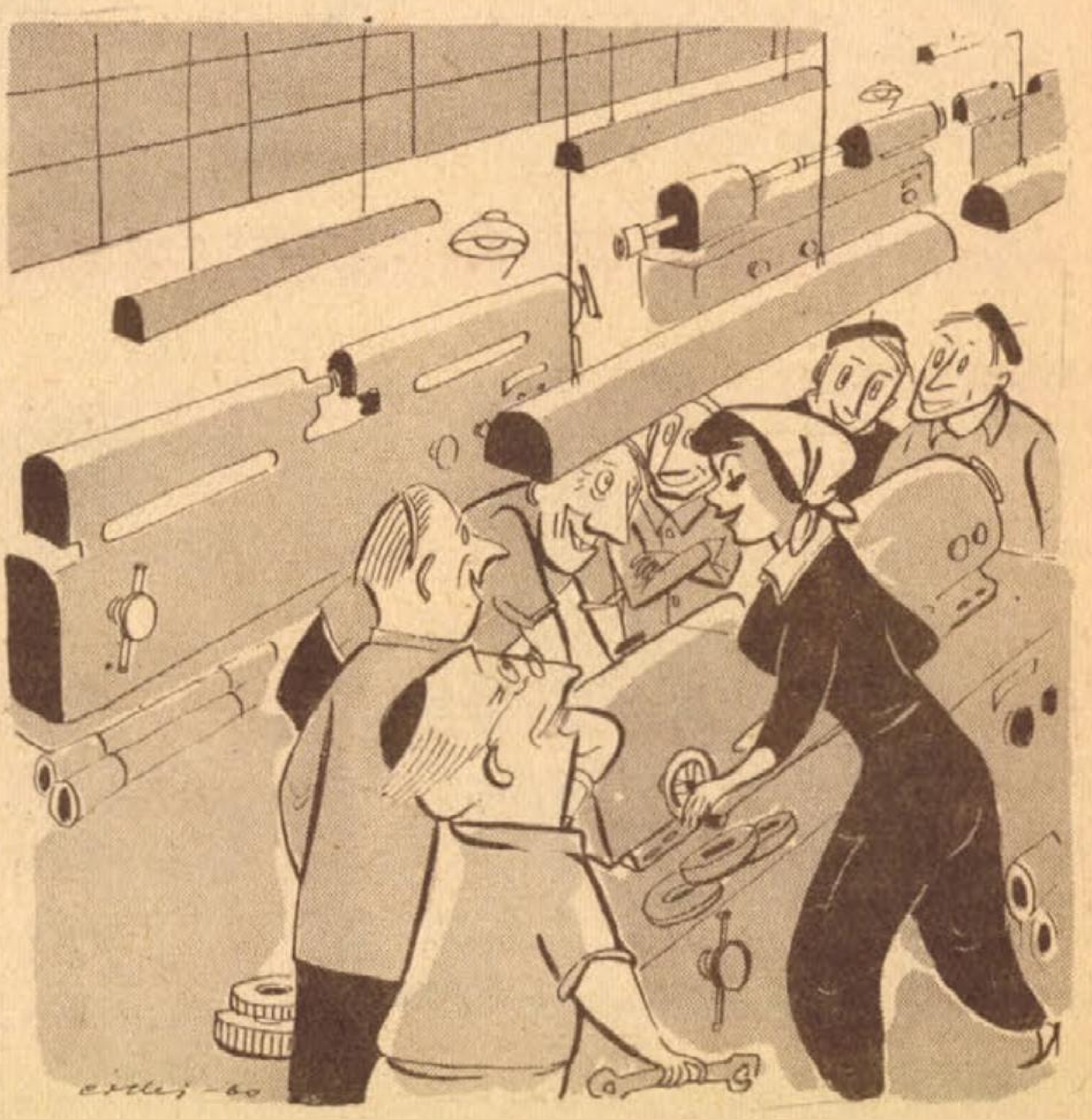

Hangversenyautóbuszok indulnak

Gerő Sándor rajza

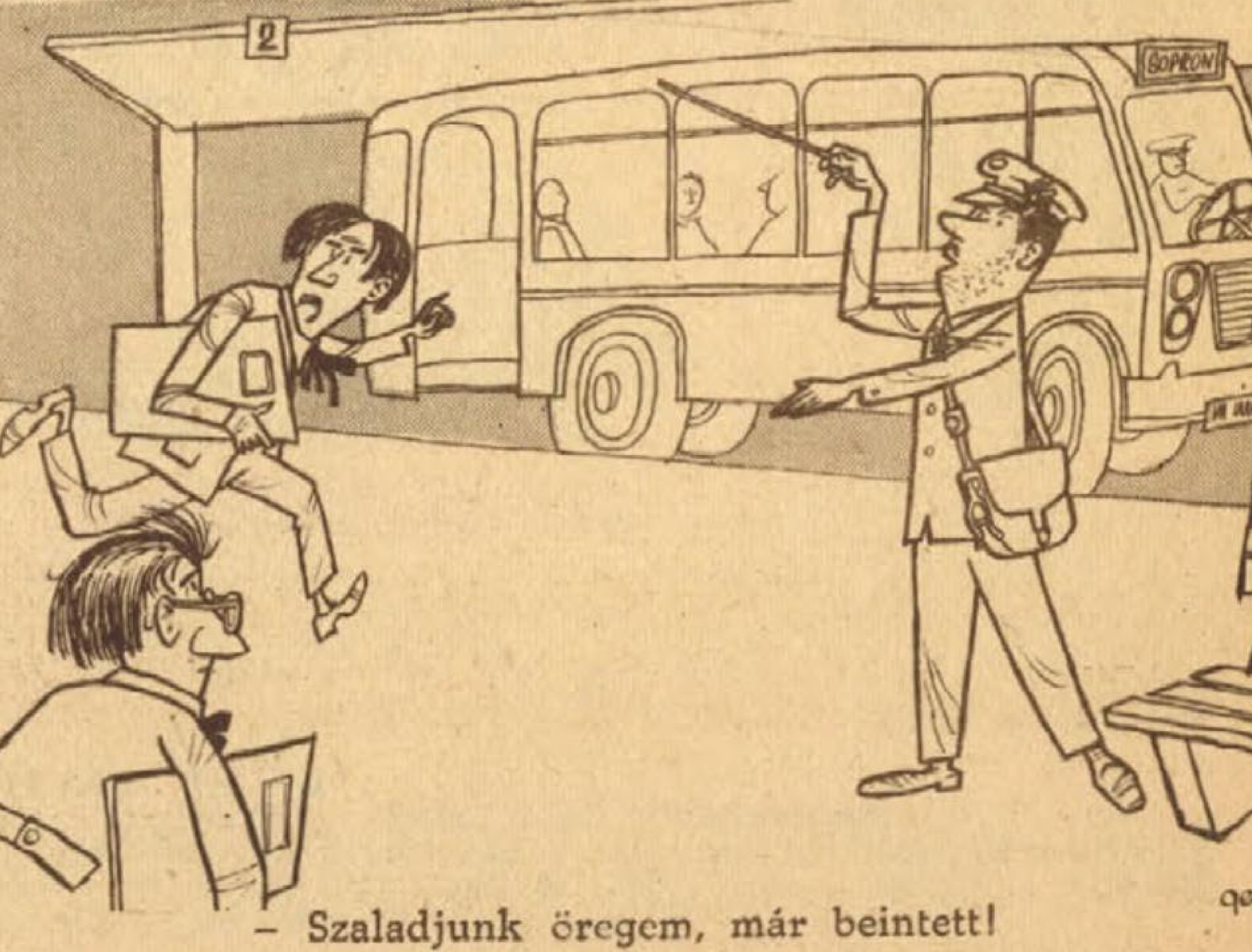

– Szaladjunk öregem, már beintett!

Eisenhower legkedvesebb fegyverneme

Szegő Gizi rajza

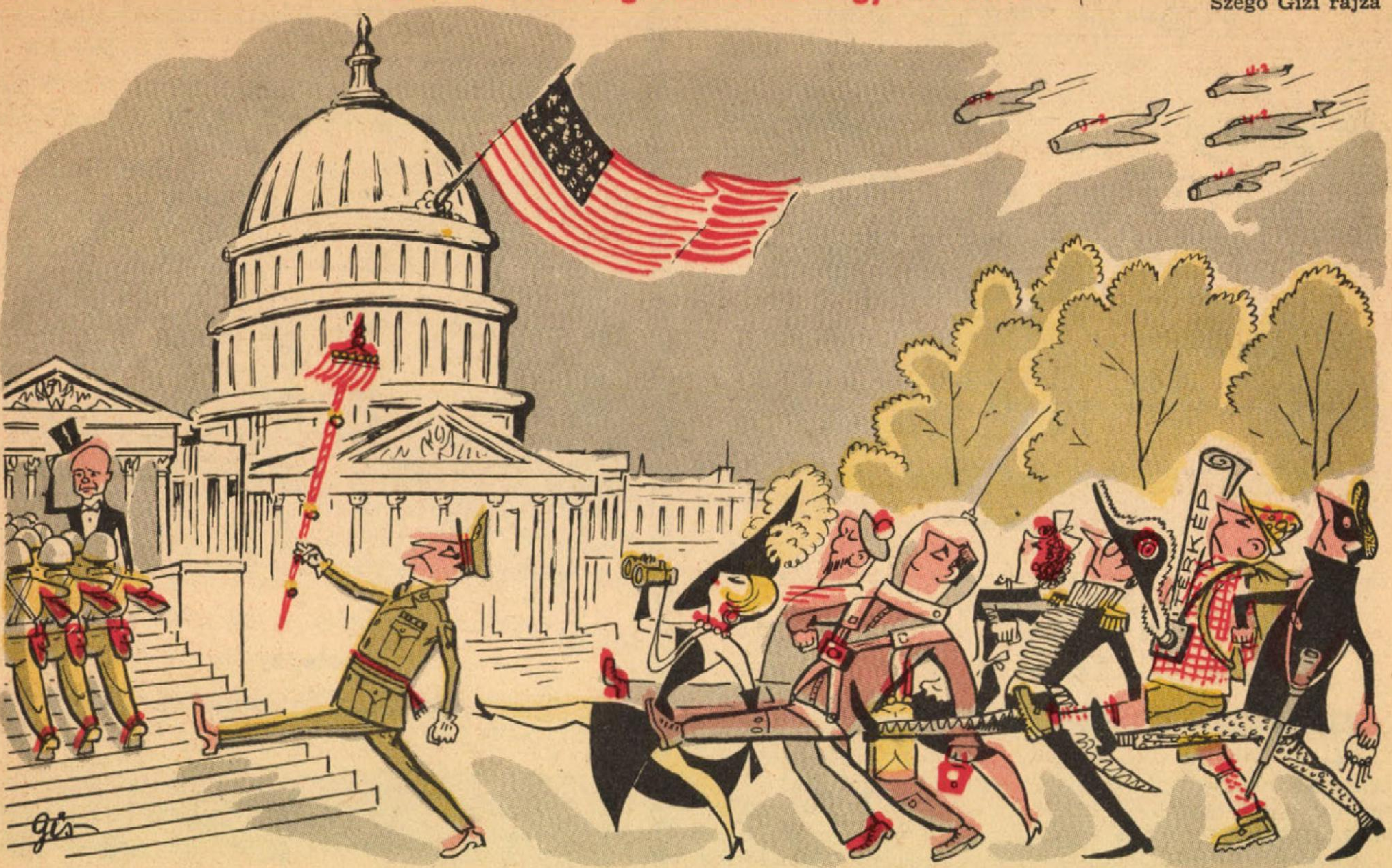

Felvonul a dísz-kémszázad.

Vegyes Olimpia

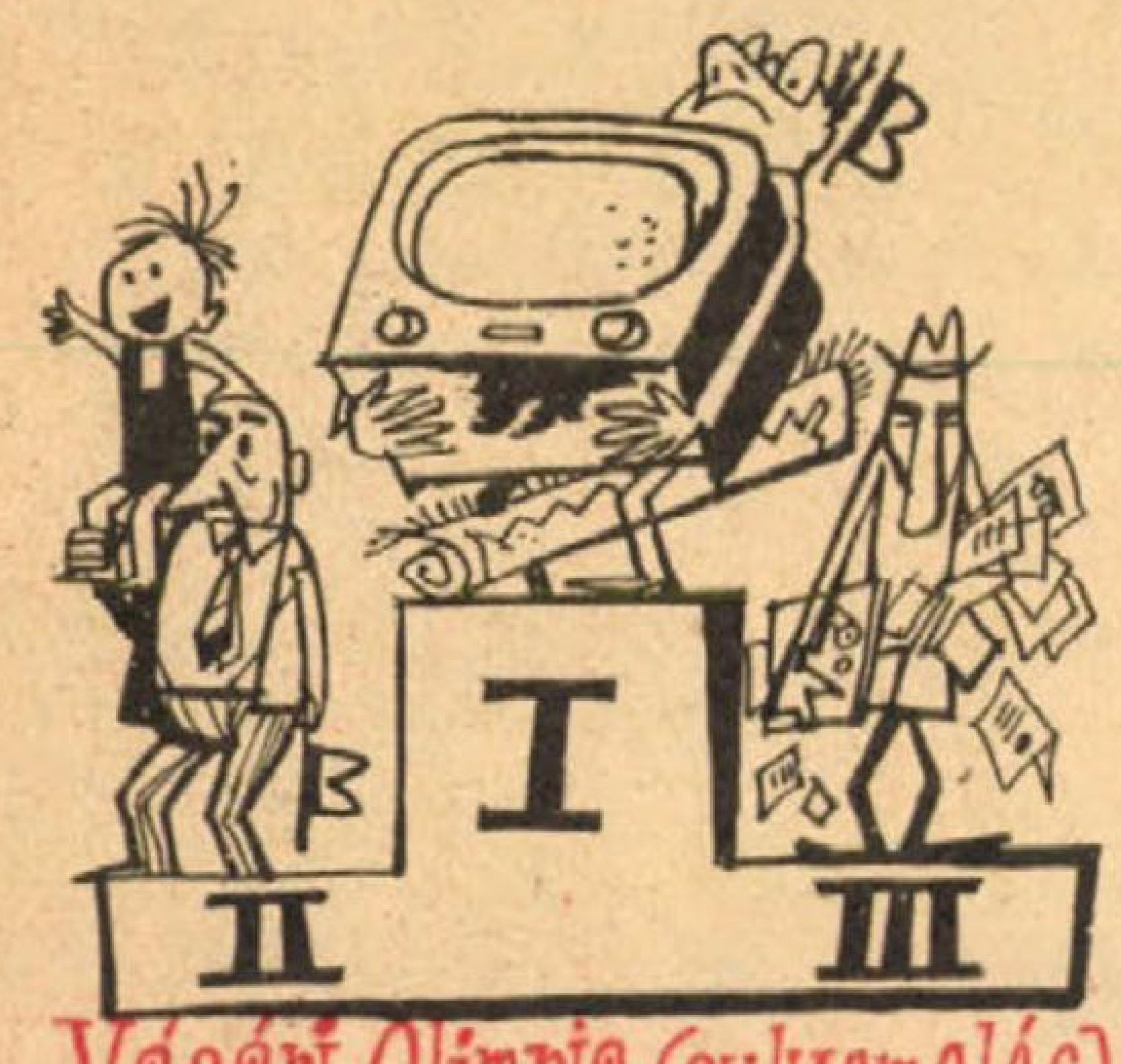

Vásári Olimpia (sulyemelés)

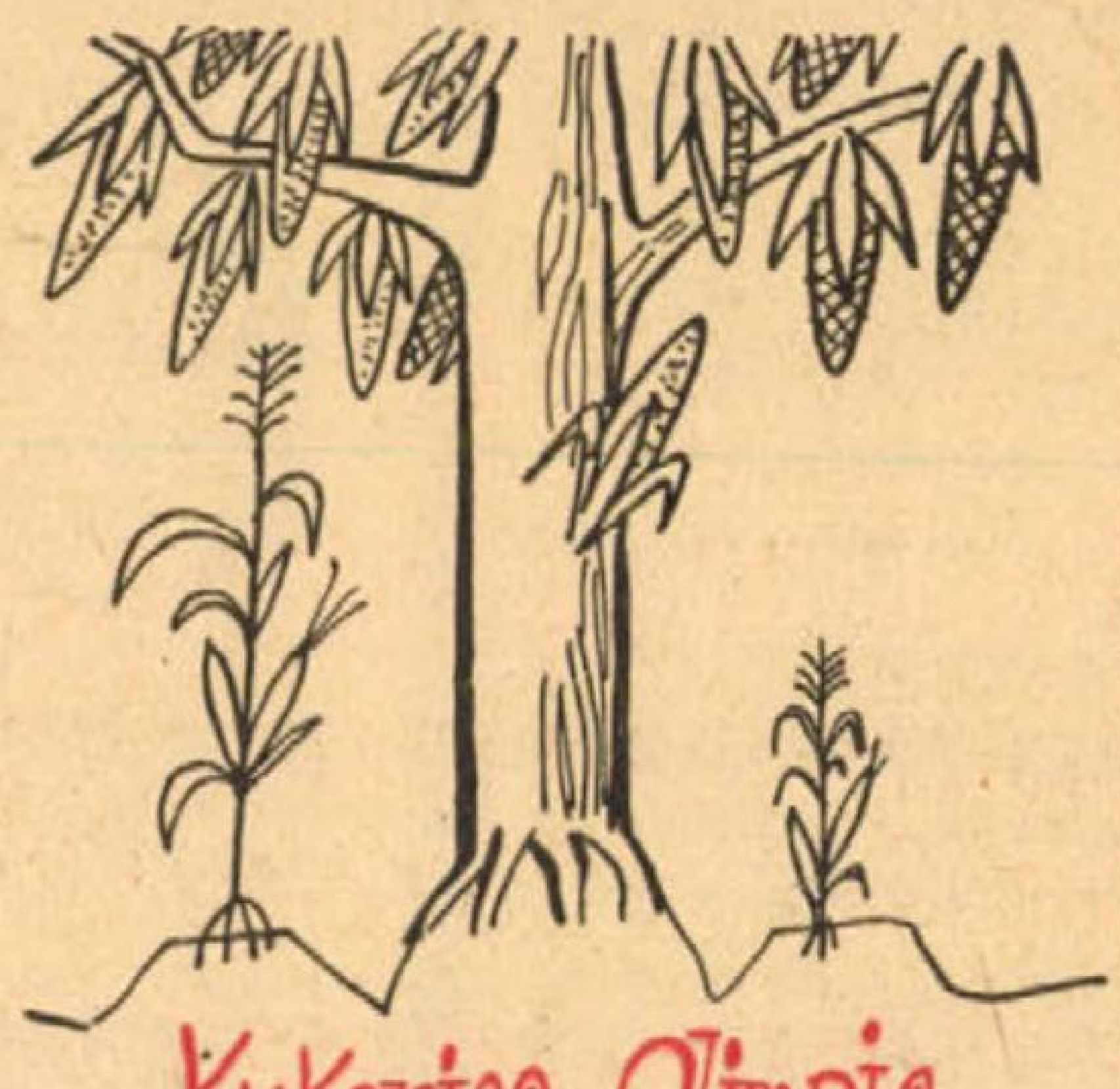

Kukorica Olimpia

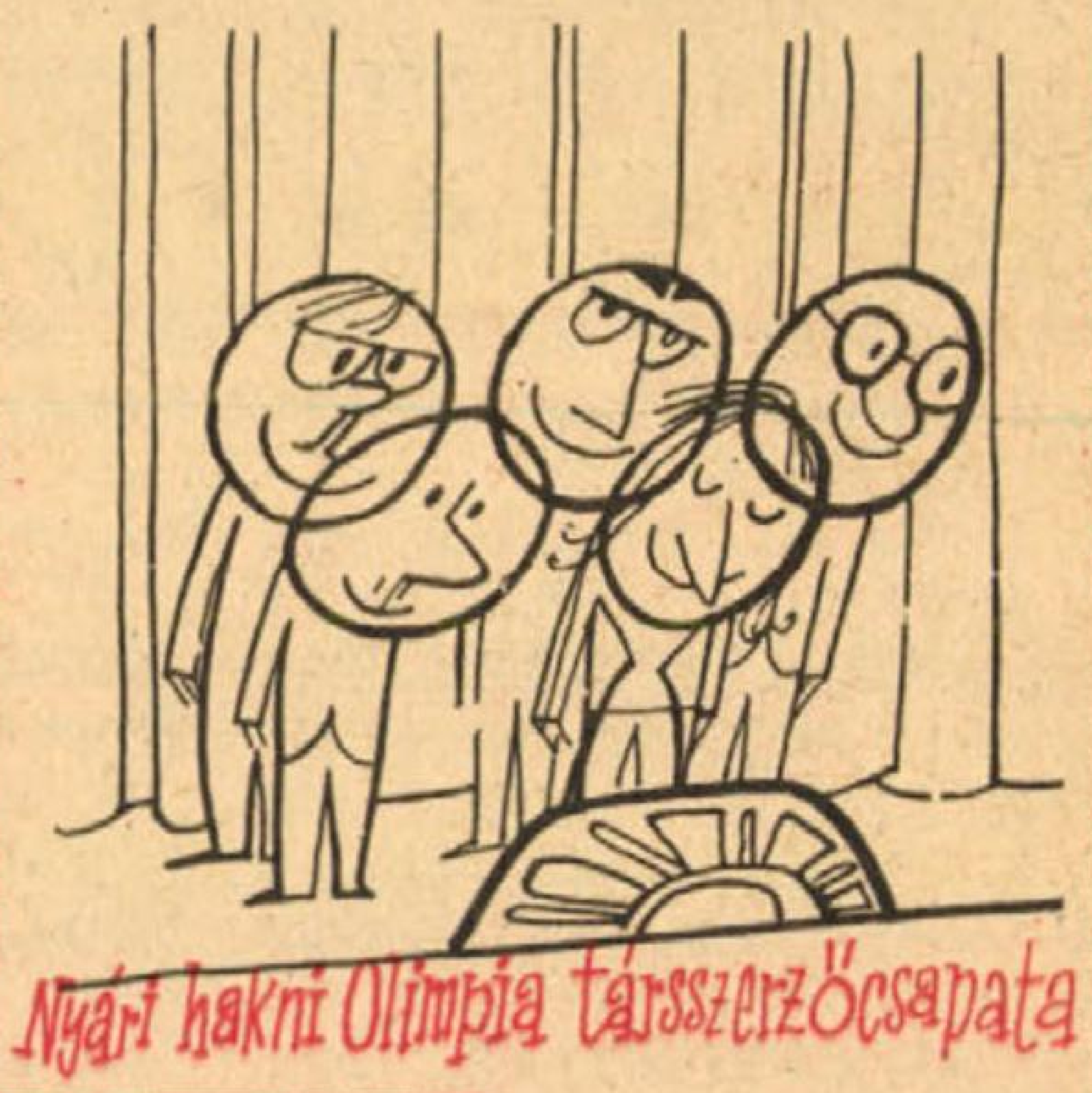

Nyári hakni Olimpia társszerzőcsapata

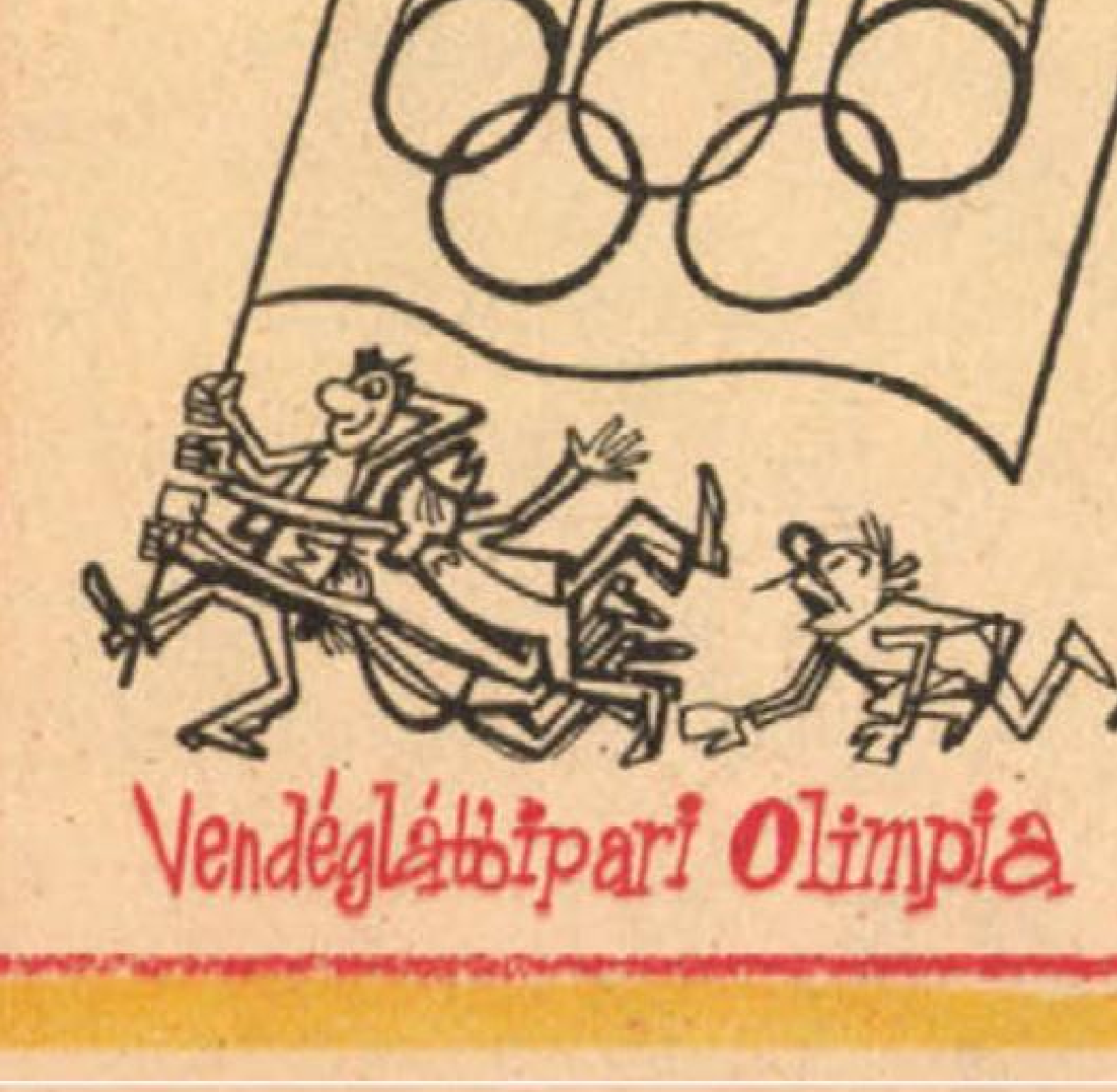

Vendéglátóipari Olimpia

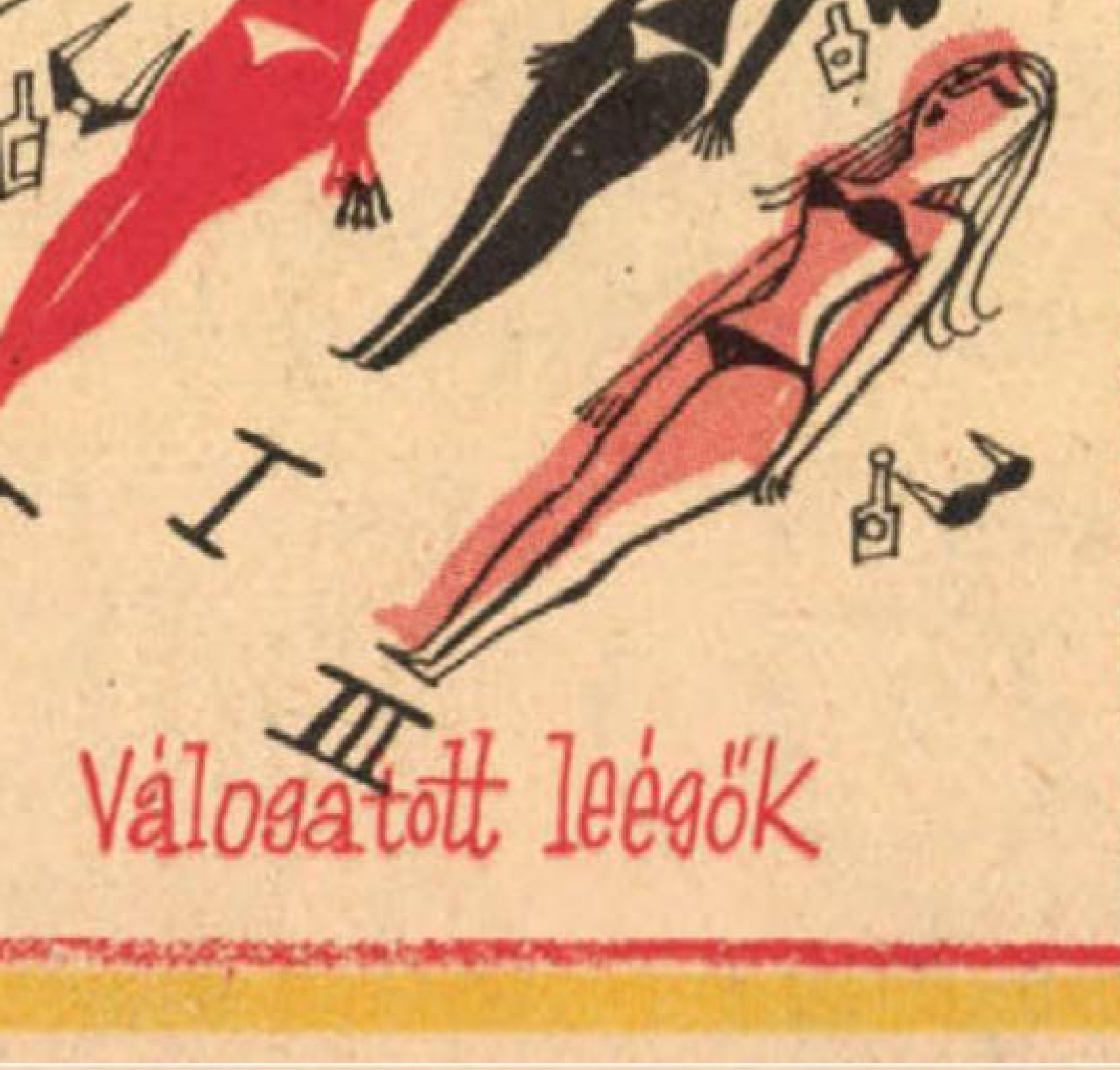

Válogatott leégők

Szűr-Szabó József rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.2111. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.